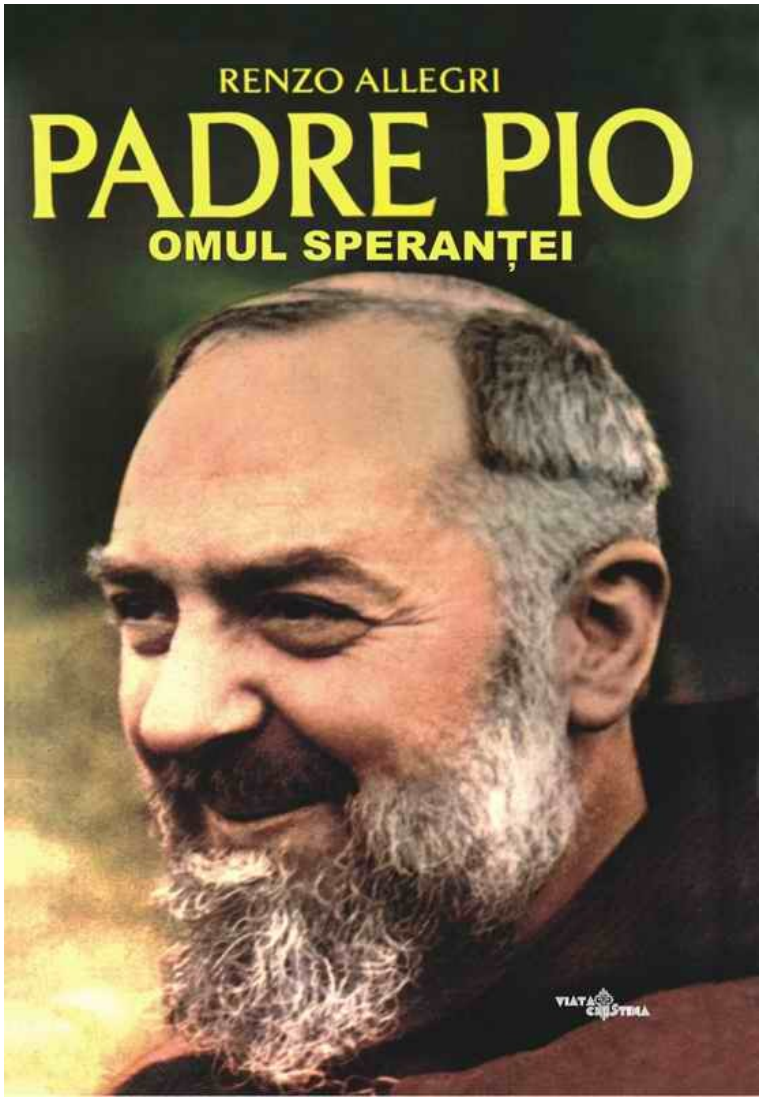

RENZO ALLEGRI

PADRE PIO

OMUL SPERANŢEI

traducere de LASZLO ALEXANDRU

România, Cluj-Napoca,

I.S.B.N. 973-85094-O-8

Padre Pio. L'uomo della speranza,

UNITAS Publisher of the basilian monks, 2001

INTRODUCERE

L-am cunoscut pe Padre Pio în 1967, în anul dinaintea morţii sale. Era bătrân, foarte bolnav. Mă dusesem la el, la San Giovanni Rotondo, pentru un reportaj jurnalistic şi am avut prilejul să-i vorbesc de două ori. Am rămas foarte impresionat. Nu atât pentru episoadele miraculoase care se povesteau despre el, cât pentru extraordinara forţă morală care se degaja din întreaga sa persoană.

Să-l văd umblând prin sacristie sau de-a lungul coridoarelor mănăstirii, încovoiat, târându-şi picioarele umflate, sprijinindu-se de ziduri pentru a nu se prăbuşi, era un chin. Suferinţa lui era enormă şi o „purta” fără să se plângă, continuând să i se „dăruiască” celui care avea nevoie de el. Când îşi înălţa capul şi privea în jur, ochii săi mari erau înflăcăraţi, nu de durere ci de o nesfârşită bunătate.

În 1969, anul de după dispariţia călugărului, am făcut o lungă anchetă jurnalistică despre viaţa şi faptele sale. Începeau să se audă zvonuri că imperiul economic apărut la San Giovanni Rotondo e pe cale de a se prăbuşi. Mulţi profeţeau că peste puţin timp nimeni nu va mai vorbi despre capucinul cu stigmate.

Un grup de „prieteni ai lui Padre Pio”, reprezentat de padovanul Giuseppe Pagnossin, fiul lui spiritual, mi-a pus la dispoziţie o arhivă plină ochi cu documente foarte interesante şi inedite. Erau mii şi mii, legate şi ordonate pe volume. Studiind acele hârtii, am descoperit ceea ce puţini cunoşteau despre Padre Pio: incredibila şi enorma suferinţă îndurată de-a lungul întregii sale vieţi, compusă din persecuţii, acuzaţii, calomnii, procese, condamnări, umilinţe, cele mai stăruitoare care se pot închipui.

De atunci am continuat mereu să mă interesez de Padre Pio, strângând alte documente pe care acum le-am aranjat în acest volum. Cartea mea nu pretinde să fie o biografie critică. Am schiţat o „cronică” a vieţii călugărului, sprijinindu-mă în primul rând pe mărturiile directe ale persoanelor care l-au cunoscut îndeaproape.

De obicei, când se scrie despre Padre Pio, tendinţa este de a se pune în evidenţă aspectul lui de penitenţă, conferindu-i-se personalităţii un aspect de tip obscurantist şi medieval. Dar asta e inexact. Padre Pio a fost şi rămâne omul speranţei. De-a lungul întregii sale existenţe, în mijlocul celor mai mari şi mai obscure dificultăţi, a continuat mereu să privească înainte cu optimism, încredere şi iubire. Avea iniţiative măreţe şi o credinţă care provoca miracolele. Era un om care credea în progres: spitalul său în slujba bolnavilor s-a aflat în frunte, încă de la

început. Viaţa lui privată n-a fost niciodată înrobită în faţa convenţiilor sau a regulilor lipsite de sens.

Era de o foarte blândă afecţiune. Iubea oamenii. Plângea alături de cei disperaţi, suferea pentru ei, râdea cu cei ce erau mulţumiţi. Uneori avea reacţii bruşte. Până şi în faţa copiilor bolnavi. Un confrate al său, părintele Pellegrino, s-a plâns de acest lucru. Padre Pio i-a răspuns: „Mă comport astfel pentru a nu mă lăsa dominat de emoţie. Văzând oamenii care suferă, îmi vine să plâng şi atunci nu-mi mai pot duce la bun sfârşit faptele.”

Din punct de vedere religios, Padre Pio are o măreţie indiscutabilă. Cardinalul Siri, într-un interviu, mi-a spus: „Cu stigmatele pe care le-a purtat toată viaţa şi cu celelalte suferinţe fizice şi morale, Padre Pio atrage atenţia oamenilor asupra trupului lui Iisus ca mijloc de mântuire. Iisus a murit pe cruce pentru oameni, iar pe temelia acestui adevăr, unul din cele mai importante în religia noastră, se înalţă întreaga teologie a mântuirii. E un adevăr atât de important încât, de câte ori oamenii, de-a lungul istoriei, l-au uitat ori au încercat să-l falsifice, Dumnezeu a intervenit totdeauna prin evenimente, fapte, minuni. În vremea noastră, ispita de a uita realitatea trupului lui Cristos e foarte mare. Iar Dumnezeu ne-a trimis acest om cu datoria de a ne reaminti adevărul.”

Dar Padre Pio nu e doar un mare sfânt. În el se regăsesc toate fenomenele tipice ale experienţelor yoga, ale doctrinelor orientale, ale lumii paranormale: bilocaţia, levitaţia, citirea gândurilor, premoniţia, clarviziunea. Prietenului său Angelo Battisti, care îl întreba în legătură cu aceste fapte, într-o zi i-a spus: „Angiolino, eu sunt o taină chiar şi pentru mine însumi”.

După moartea sa, faima lui Padre Pio a crescut mereu. I-au fost deja dedicate două sute de monumente. „Grupurile de rugăciune” care s-au inspirat din opera lui apar cu miile în lume. Are admiratori şi credincioşi chiar şi printre protestanţi, anglicani, hinduşi, budişti. E un om care va fi tot mai iubit de către oameni. E destul să începi să-l cunoşti pentru a fi fascinat de el.

I – PIETRELCINA: 25 MAI 1887

O familie de ţărani – „Va ajunge mare şi plin de noroc” – „Mi s-a născut oare un diavol?” – „Eram un butuc nătâng” – La patru ani primele neplăceri din partea Satanei

Lumea, când vorbeşte despre Padre Pio, se gândeşte automat la San Giovanni Rotondo, orăşelul din ţinutul Gargano unde capucinul cu stigmate a trăit peste cincizeci de ani. Însă el s-a născut la Pietrelcina, un sat din comuna Sannio, în provincia Benevento.

Adevăratul său nume era Francesco Forgione, dar urmând un obicei al călugărilor capucini (rămas în vigoare până la Conciliul Vatican II), potrivit căruia, în momentul intrării în Ordin, ca semn de completă renunţare la viaţa anterioară, candidatul îşi schimba prenumele şi, în locul numelui de familie, îşi lua ca denumire localitatea de origine, Francesco Forgione a devenit şi a rămas pentru totdeauna Padre Pio din Pietrelcina.

Acest sat de câmpie, aflat la o altitudine de trei sute cincizeci de metri deasupra nivelului mării, are origini foarte vechi. Istoricii atribuie începuturile sale perioadei romane, dar structura principală e formată în Evul Mediu, în jurul unui castel de baroni, care se mai află încă pe o stâncă enormă, denumită „morgione”, înălţată la peste o sută de metri deasupra pârâului Pantaniello.

În jurul Castelului se întinde partea veche a satului, cu casele lipite de stâncă, dând spre străduţe înguste şi întortocheate, pietruite pe jos. Casele sunt construite grosolan, abia văruite, zidurile, lipsite de podoabe, dezvelesc pietre butucănoase, bolovani, crăpături.

Într-una din cele mai vechi case de acolo, la numărul 27 de pe ulicioara Storto Valle, miercuri, 25 mai 1887, s-a născut Francesco Forgione. Era ora cinci după amiază.

Casa unde viitorul Padre Pio a văzut lumina zilei avea o singură cameră, de vreo treisprezece metri pătraţi, pe jos cu pământ bătătorit, cu tavanul din scânduri, şi era luminată printr-o ferestruică de patruzeci de centimetri.

Tatăl lui Francesco, Grazio, avea douăzeci şi şase de ani; mama, Maria Giuseppa Di Nunzio, douăzeci şi opt. Se căsătoriseră la 8 iunie 1881 şi avuseseră deja trei copii: Michele, 1882, Francesco, 1884 (care a trăit doar nouăsprezece zile),

Amalia, 1885 (care a murit cu o lună înainte de naşterea lui Padre Pio). Vor urma Felicita, 1889, Pellegrina, 1892 şi Grazia, 1894, care a devenit Sora Pia Brigidina.

Grazio Forgione, din Pietrelcina, era ţăran, având puţin pământ în proprietate, şi pentru a-şi întreţine familia a fost obligat să emigreze de două ori în America. Cine l-a cunoscut îl descrie ca pe un bărbat de statură medie, cu ochi vii, trup uscăţiv, vesel, puternic, isteţ, activ, concret, cu o vorbire sonoră şi dialectală, cu replici prompte, cu maniere fruste, grăbite, şi totodată cordiale. Era analfabet.

Maria Giuseppa Di Nunzio, şi ea din Pietrelcina, era o femeie din popor, dar avea trăsături de nobilă. Prin ţinut, lumea şi-o aminteşte având trupul zvelt, pasul elegant şi, în ciuda sărăciei lucii, totdeauna cu ţinuta ordonată, purtând pe cap batista albă, după obiceiul ţărănesc, în fiecare zi cu haine curate.

Mamma Peppa, aşa era numită Maria Giuseppa, îşi aminteşte că moaşa arătându-i copilul i-a spus: „Peppa, micuţul s-a născut înfăşurat într-un văl alb şi asta-i semn bun: va fi om mare şi norocos”.

Francesco a fost botezat în biserica ţărănească Sant’Anna, la ora şase, în ziua de 26 mai 1887, a doua zi după naştere. Ceremonia a fost oficiată de părintele econom Nicolantonio Orlando. Nou-născutul a fost numit Francesco din dorinţa exprimată de mamă, foarte devotată faţă de Sfântul din Assisi.

Din amintirile mamei şi ale tatălui, se ştie că băiatul era sănătos şi vioi. Ba chiar avea o voce răsunătoare şi adesea ţipa şi noaptea, deranjând somnul odihnitor al bietului Grazio, care trebuia să lucreze din greu toată ziua.

Într-o noapte, tatăl şi-a pierdut răbdarea. A luat copilul şi l-a trântit în pat aşa de tare încât a căzut pe jos. „Nu cumva mi s-a născut în casă un diavol, în locul unui creştin?” striga. Soţia mânioasă şi-a certat soţul şi l-a ridicat pe copil. „Mi-ai omorât băiatul”, a spus ea. Dar micuţul nu păţise nimic şi din noaptea aceea n-a mai deranjat pe nimeni.

„Nu m-am jucat niciodată în viaţa mea”, va spune într-o zi Padre Pio, amintindu-şi copilăria, „eram un butuc nătâng”.

„Pe măsură ce creştea”, povestea Mamma Peppa, „nu făcea prostii, nu avea toane, ne asculta mereu pe mine şi pe tatăl său; în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară mergea în biserică la Iisus şi la Sfânta Fecioară. În timpul zilei nu ieşea niciodată cu prietenii. Uneori îi spuneam: «Franci’, mai ieşi şi tu la joacă». El refuza spunând: «Nu vreau să merg cu ei pentru că înjură».”

Potrivit mărturiilor unor contemporani, Francesco era un copil calm, liniştit, ţinându-se departe de prieteni şi joacă, fără a se sălbătici, tăcut, dar fără a fi un încrezut, extrem de retras. Se ruga adeseori.

Biografiile lui Padre Pio sunt pline de episoade edificante de pe vremea când încă era copil. După atâta vreme, e greu de stabilit autenticitatea acelor fapte. În legătură cu unele a existat totuşi o confirmare chiar din partea lui.

Nu prea vorbea despre sine. Ba chiar refuza să relateze despre experienţele lui spirituale. Dar superiorii săi, ştiind că într-o zi va fi util să se cunoască adevărul în legătură cu un subiect atât de delicat, au recurs la un fel de constrângere. L-au însărcinat pe părintele lui spiritual să-i impună, ca penitenţă, să răspundă la anumite întrebări. În faţa solicitării de „penitenţă", Padre Pio n-a mai putut să refuze. Avem deci foarte preţioase clarificări şi confirmări în legătură cu multe episoade: călugărul le-a mărturisit prin viu grai în faţa conducătorilor săi spirituali, care apoi le-au aşternut pe hârtie; pe altele le-a scris el însuşi.

Din *Jurnalul* părintelui Agostino din San Marco in Lamis, care a fost unul din primii îndrumători spirituali ai lui Padre Pio, s-a putut afla că viitorul slujitor al lui Dumnezeu, încă din 1892, când avea doar cinci ani, îşi trăia deja primele experienţe carismatice. Extazele şi viziunile erau atât de frecvente încât copilul le considera absolut normale.

A scris următoarele părintele Agostino din San Marco in Lamis în *Jurnalul* său publicat în 1971, sub îngrijirea părintelui Gerardo Di Flumeri: „Extazele şi viziunile au început la vârsta de cinci ani, când Francesco a avut gândul şi sentimentul de a se consacra pentru totdeauna Domnului, şi au fost de durată continuă. Întrebat cum de le-a ascuns atâta vreme, a răspuns nevinovat că nu le dezvăluise pentru că le credea lucruri obişnuite, care li se întâmplă tuturor fiinţelor. De fapt, într-o zi mi-a spus cu naivitate: «Dar dumneavoastră n-o vedeţi pe Sfânta Fecioară?». La răspunsul meu negativ, el a adăugat: «Spuneţi asta din sfântă umilinţă».

Viziunile nu erau numai cu îngeri şi sfinţi, ci şi cu demoni. Părintele Benedetto din San Marco in Lamis a notat următoarele: „Chinurile diabolice au început la vârsta de circa patru ani. Diavolul apărea sub înfăţişări oribile, adesea ameninţătoare, înspăimântătoare. Era o suferinţă care nici noaptea nu-l lăsa să doarmă". Însuşi Padre Pio povestea: „Mama stingea lumina şi o mulţime de monştri mă înconjurau, iar eu plângeam. Aprindea lumina, iar eu tăceam pentru că monştrii dispăreau. Din nou o stingea, iar eu din nou începeam să plâng din cauza monştrilor."

Don Nicola Caruso, unul dintre preoţii din Pietrelcina, a scris: „De mai multe ori, Francesco mi-a spus că, atunci când se întoarce acasă de la şcoală, găseşte în prag un bărbat îmbrăcat în straie de preot care nu-l lasă să treacă. Atunci Francesco

se roagă; apare un băiat desculţ care face semnul crucii şi preotul dispare. Francesco, senin, intră în casă."

Pentru a învinge teama de monştri şi de viziuni ameninţătoare, Francesco se supunea unor penitenţe absurde pentru vârsta lui. O vecină a mărturisit că, la vârsta de nouă ani, Francesco se juca puţin, dar citea cărţi pioase, asculta Liturghia şi, căzând la înţelegere cu paracliserul, se lăsa încuiat în biserică, rugându-l să nu spună nimic nimănui şi îi stabilea o oră la care să vină pentru a-i da drumul.

Mama lui Padre Pio a povestit că într-o zi l-a surprins pe Francesco, pe când avea vreo nouă ani, în timp ce se flagela, în spatele patului, cu un lanţ de fier. L-a implorat să termine, dar el continua. L-a întrebat: „Fiul meu, de ce te loveşti astfel?" Iar Francesco ia răspuns: „Trebuie să mă lovesc aşa cum evreii l-au lovit pe Iisus şi i-au însângerat spatele".

Don Giuseppe Orlando, un alt preot din Pietrelcina, îl certa pe Francesco pentru că „în loc să doarmă în pătuţul pregătit cu iubire de către mama lui, se întindea pe jos, punând o piatră la căpătâi".

Într-o zi din 1896, Grazio Forgione a vrut să-l ducă pe fiul său Francesco în pelerinaj la sanctuarul din San Pellegrino, la Altavilla Irpina, care se află la douăzeci şi şapte de kilometri de Pietrelcina. Au plecat dimineaţa devreme, călare pe catâr. Sanctuarul era foarte aglomerat, pentru că era zi de târg. Ajungând în sat, au legat catârul la un han şi au intrat în biserică. După ce şi-a terminat rugăciunile, Grazio Forgione i-a spus fiului său că era timpul să se întoarcă, dar băiatul i-a cerut să mai rămână puţin.

Alături de Francesco era o femeie sărmană, care ţinea în braţe un copil diform şi se ruga plângând pentru a obţine îndurarea divină. Francesco o privea emoţionat şi plângea şi se ruga împreună cu ea. La un moment dat, femeia, poate obosită de rugăciune, exasperată, a ridicat copilul în aer şi l-a aruncat pe altar strigând: „De ce nu vrei să mi-l vindeci?". În biserică s-a aşternut o clipă liniştea, apoi s-a auzit un strigăt de bucurie: copilul se ridicase în picioare, complet sănătos.

Această situaţie l-a impresionat foarte puternic pe micul Francesco. Atunci când, la maturitate, o evoca, ochii i se umpleau de lacrimi.

În ciuda episoadelor cu evident caracter carismatic, Francesco Forgione era şi un băiat ca toţi ceilalţi.

În mărturiile care ni s-au păstrat, se citesc multe episoade de viaţă normală, ba chiar unele aventuri. Când Francesco avea vreo nouă ani, trebuia să ducă în fiecare zi la păscut două oi. Pe câmp se întâlnea cu un alt păstoraş, Luigi Orlando, puţin mai tânăr decât el. Cei doi prieteni se jucau adesea luându-se la trântă.

„Francesco era aproape totdeauna mai tare”, povestea Orlando. „O dată am căzut amândoi şi m-a lipit cu umerii de pământ. Atunci eu, încercând să-l răstorn, am spus o înjurătură. Reacţia lui Francesco a fost imediată: s-a smuls şi a luat-o la fugă. El n-a spus niciodată cuvinte urâte şi n-a vrut nici măcar să le audă.”

Pe la zece ani, Francesco a făcut o poznă care a îngrijorat-o foarte mult pe mama sa. De aproape o lună era bolnav la pat şi nu reuşea să se vindece. Într-o dimineaţă, mama trebuia să meargă la seceriş. Înainte de a pleca, a pregătit o farfurie imensă cu ardei prăjiţi: jumătate era destinată pentru muncitorii de la câmp, iar cealaltă a fost pusă în bufet pentru a doua zi. Ieşind din casă, l-a rugat pe micul Francesco să nu se scoale din pat şi să-şi ia medicamentele.

Rămânând singur, Francesco, îmbiat de mirosul de ardei prăjiţi, s-a ridicat şi clătinându-se, după cum povestea el însuşi, s-a dus în bucătărie, i-a luat din bufet şi i-a mâncat aproape pe toţi. Apoi s-a întors în pat şi a adormit. Mama, la întoarcere, l-a găsit lac de sudoare şi mai roşu decât ardeii pe care îi mâncase. Îndată ce şi-a dat seama ce s-a întâmplat, s-a speriat şi a chemat medicul. Dar, din fericire, ardeii, în loc să agraveze boala, i-au curăţat intestinul băiatului, care a doua zi nu mai avea febră.

Într-o zi, în timp ce se vorbea despe fum şi fumători, Padre Pio a povestit: „Aveam cam zece ani când unchiul Pellegrino m-a trimis să-i cumpăr un trabuc toscan şi o cutie de chibrituri. Am mers în goană şi, la întoarcere, m-am oprit la pârâul Pantaniello. «Să vedem ce gust are fumul ăsta», mi-am spus în sinea mea; am luat un chibrit şi am aprins trabucul. Dar, după prima gură de fum, mi s-a întors stomacul pe dos. Mi se părea că se învârte pământul cu mine. Când mi-am revenit, m-am întors la fermă şi i-am povestit totul unchiului meu care, în loc să mă certe, a izbucnit în hohote mari de râs. De atunci am aşezat un zid între mine şi fumat”.

II – „VREAU SĂ DEVIN UN CĂLUGĂR CU BARBĂ”

„Dacă vei fi cuminte, te vei face călugăr” – A început şcoala la zece ani – Astfel s-a născut vocaţia sa – „Îi face curte unei fete” – Marea durere de a-şi părăsi familia.

La 27 septembrie 1899, Francesco Forgione a primit taina Confirmării la Pietrelcina, din partea episcopului din Benevento, monseniorul Donato Maria dell’Olio. Avea doisprezece ani. Nu se ştie dacă în aceeaşi zi a primit şi Prima Împărtăşanie, dar cu siguranţă a fost în acelaşi an, pentru că niciun copil nu era admis la Prima Împărtăşanie înainte de a împlini unsprezece ani. De mai multe ori, însoţit de bunic, Francesco mersese la paroh să-i ceară să primească Euharistia, dar parohul, deşi dându-şi seama că băiatul e pregătit, nu a vrut să încalce tradiţia.

Grazio Forgione, tatăl lui Francesco, era analfabet, dar nu voia ca şi copiii lui să crească neşcoliţi ca el. Încercase să-l trimită la şcoală pe primul născut, Michele, dar fără rezultat. Când s-a hotărât să-l dea la şcoală pe Francesco, îi repeta: „Dacă vei învăţa bine, vei ajunge călugăr”.

Pe vremea aceea, în micile centre din câmpie sau de la munte, copiii oamenilor săraci puteau studia numai dacă urmau cariera ecleziastică, iar Francesco era foarte bucuros să pornească pe acea cale.

Întrucât trebuia să-şi ajute familia muncind, nu a avut posibilitatea de a frecventa în mod regulat cursurile. A studiat cu întreruperi şi cu „învăţători” de ocazie. Primul învăţător a fost Cosimo Scocca, un ţăran care făcuse cinci clase elementare. Erau rude, iar Francesco îi spunea „unchiu’ Cosimo”. Al doilea a fost Mandato Saginario, un muncitor de la cânepărie care ştia să explice bine literele alfabetului; al treilea a fost don Domenico Tizzani, un preot sub îndrumarea căruia Francesco a terminat clasele elementare.

În 1901, la paisprezece ani, viitorul Padre Pio a înfruntat programa cursurilor de gimnaziu cu Angelo Caccavo. Cu idei liberale şi masonice, Caccavo era un om deschis şi cinstit, iubindu-şi foarte mult meseria.

Toate mărturiile concordă în privinţa faptului că Francesco iubea învăţătura şi făcea progrese.

Din cei doi ani petrecuţi cu învăţătorul Caccavo, au rămas treizeci de compuneri realizate de tânărul Forgione. Hârtia vechiului caiet s-a îngălbenit cu timpul, dar lectura e uşoară şi fluentă, în afară de câteva pagini unde cerneala s-a decolorat. Din aceste compuneri aflăm detalii interesante în legătură cu

mentalitatea elevului şi a învăţătorului său. Iată anumite titluri: *Bordeiul unui cerşetor*; *Câinele care se teme de apă*; *Toamna*; *Ploaia*; *Nevoia stăpânirii de sine*; *Răsplata bunătăţii*; *Războaiele italiene de independenţă*; *Regele nostru*; *Ruşinea dezonoarei* etc. În tratarea subiectelor, Francesco se dovedeşte un observator atent al fenomenelor naturale şi al obiceiurilor din ţinutul său; în plus, apare o accentuată iubire pentru istorie.

La 22 septembrie 1902, Angelo Caccavo i-a dat următorul subiect: *Dacă aş fi rege*. Şi iată ce-a scris Francesco Forgione:

„Vai, dacă aş fi rege! Câte lucruri frumoase aş vrea să fac. Înainte de toate, aş vrea să fiu mereu un rege religios, aşa cum sunt acum şi sper să fiu totdeauna. Aş lupta mai ales împotriva divorţului, dorit de mulţi oameni răi, şi aş face astfel încât taina căsătoriei să fie mai bine respectată.

Ce i s-a întâmplat lui Iulian Apostatul, care era un om activ, măsurat şi studios, dar care a făcut apoi marea greşeală de a renega creştinismul, în care fusese educat, pentru că îşi vârâse deja în cap să contribuie la renaşterea păgânătăţii? El şi-a irosit viaţa, pentru că n-a câştigat altceva decât odiosul nume de apostat.

Dimpotrivă, eu aş încerca să-mi ilustrez numele străbătând mereu calea adevăratului creştin; vai de cei care n-ar vrea s-o urmeze. I-aş pedepsi pe loc, fie aruncându-i în închisoare, fie cu exilul ori cu moartea. M-aş călăuzi după citatul din Alessandro Severo: «Nu-i faceţi altuia ceea ce nu v-ar plăcea să vă fie făcut vouă». În timpul domniei mele, tot timpul aş merge să vizitez provinciile pentru a îmbunătăţi administrarea lor şi aş presăra peste tot amintiri cu monumente demne de stimă, cum sunt porţile, drumurile, circurile, bibliotecile, statuile, teatrele etc. Aş fi amabil, uman, păstrător al legilor, aş călători ca un simplu cetăţean, aş primi în audienţă pe toată lumea, m-aş îmbrăca plin de cuviinţă, folosind haine făcute de femeile din casă. I-aş primi la Curtea mea pe cei mai mari scriitori, i-aş plăti bine pe profesorii de retorică, aş sprijini meşteşugurile, iar cugetarea mea preferată ar fi cea folosită de Vespasian: «numai un prieten al oamenilor este demn să conducă» “.

Trei zile mai târziu, titlul compunerii primite era: *Descrieţi o ploaie după o secetă îndelungată*. Şi iată textul realizat:

„Ieri, la orizont, strălucea soarele, care, cu razele sale fierbinţi încălzea pământul: cerul era senin şi liniştit şi abia abia se simţea o uşoară adiere dinspre apus. Dar seninul n-a durat mult, pentru că după orele amiezii cerul s-a întunecat,

soarele s-a ascuns, a dispărut zâmbetul creaturilor şi al culorilor vii, nu s-a mai auzit trilul păsărilor. Apoi totul s-a schimbat.

A început să tune, să fulgere mereu, în mod înfricoşător. Puţin mai târziu, a sosit ploaia deasă şi gălăgioasă, inundând drumurile şi scurgându-se de pe acoperişuri. Eu, ca să nu mă plictisesc, stăteam în spatele geamului observând picăturile care, una după cealaltă, cădeau fără oprire. Foarte multe îşi vedeau direct de drumul lor şi ajungeau chiar în mijlocul străzii; multe altele coborau liniştite de-a lungul zidurilor; au fost şi câteva care, mai îndrăzneţe, s-au lipit de fereastră, poate din curiozitate. Am observat şi multe care, atârnându-se de vreun obstacol, apăreau la marginea sa, ca pentru a măsura adâncimea abisului şi, după ce se clătinau o clipă, îşi făceau curaj şi cădeau amestecate printre celelalte mii care se prăvăleau din cer.

Zăream drumeţii care treceau grăbiţi, încovoiaţi sub umbrelele pline de apă, şi vedeam nenumăratele bălţi pe care picăturile de ploaie le unduiau, făcând bulbuci, ce dispăreau îndată ce se năşteau.

Între timp, toată apa aceea forma şipote şi mici şuvoaie improvizate, se scurgea unduindu-se de-a lungul şănţuleţelor, pornea să caute un torent care s-o conducă la mare.

Gândindu-mă la marile foloase pe care apa i le va aduce câmpiei, am rămas foarte mulţumit. De mult timp nu mai căzuse nicio picătură de apă, iar ploaia ajungea tocmai la timp ca să împrospăteze aerul, să umple puţurile şi cisternele; şi, ceea ce e mai important, urma să readucă la viaţă plantele şi ierburile, arse de secetă”.

Francesco era fericit să studieze cu Angelo Caccavo. La 5 iulie 1901, într-o scrisoare către tatăl emigrat în America, a scris: „Acum, de când mă aflu sub îndrumarea noului învăţător, îmi dau seama că în fiecare zi fac progrese, lucru pentru care ne bucurăm atât eu cât şi mămica”.

De învăţătorul Caccavo, Francesco a rămas întotdeauna legat afectiv. Intrând la mănăstire, când scria acasă, niciodată nu uita să-i trimită un „salut”, o „îmbrăţişare” sau „a amintire plină de afecţiune” învăţătorului. La 11 mai 1919, când primise deja stigmatele şi devenise celebru, i-a scris următoarea scrisoare: „Eu sunt bine, sănătos, dar foarte ocupat zi şi noapte din cauza sutelor şi chiar a miilor de spovedanii pe care trebuie să le fac în exercitarea chemării mele.

Vă amintesc mereu în sărmanele mele rugăciuni în faţa Domnului, şi numai Dumnezeu ştie cât insist pe lângă el pentru totala convertire a dumneavoastră.

M-aş considera nespus de fericit dacă aş putea să vă revăd, să vă îmbrăţişez pentru ultima oară aici, întrucât e desigur cu neputinţă să-mi mai revăd vreodată ţinutul natal. Vă salut pe toţi şi vă îmbrăţişez din suflet, rugându-mă ca mila divină să vă apere şi să vă susţină”.

Caccavo a răspuns la dorinţa elevului său şi a mers de mai multe ori să-l viziteze la San Giovanni Rotondo. A murit în 1944, la vârsta de şaptezeci şi cinci de ani.

Francesco a început să se gândească la călugărire încă de când era copil. Mama lui, parohul, învăţătorul Caccavo erau la curent cu această dorinţă a sa. Opţiunea de a deveni capucin îi fusese provocată de cunoaşterea fratelui Camillo, un tânăr călugăr-cerşetor de la mănăstirea Morcone, care trecea periodic prin Pietrelcina şi, pentru ţinuta sa umilă şi simplă, era îndrăgit de toată lumea.

În primăvara anului 1902, un unchi al lui Francesco, Pellegrino, l-a rugat pe parohul Pannullo să-i scrie părintelui superior provincial al capucinilor, informându-l despre intenţiile lui Francesco. Părintele superior i-a răspuns că în noviciatul capucinilor din Morcone, deocamdată, nu era loc.

Unchiul Pellegrino i-a propus nepotului să-şi caute un alt ordin religios. Putea alege între Monahii cu tunică albă de la Montevergine, Păzitorii Sanctuarului Mariei, cei din Congregaţia Mântuitorului de la Sant’Angelo a Cupolo, sau franciscanii din Benevento. Francesco s-a interesat dacă aceştia purtau barbă şi, întrucât nu aveau, a răspuns: „Nu, vreau să am barbă, ca şi fratele Camillo”.

În toamna anului 1902 a sosit a doua scrisoare. Părintele superior al capucinilor anunţa că la noviciatul din Morcone era un loc liber şi stabilea de-a dreptul data plecării: 6 ianuarie 1903. Părintele Pannullo a început să pregătească actele necesare, dar s-a oprit imediat pentru că dintr-o scrisoare anonimă a aflat că Francesco îi făcea curte fiicei şefului de gară din Pietrelcina.

Parohul s-a înfuriat la culme. Şi-a informat colaboratorii şi a luat imediat măsuri drastice. Fără a-i da nicio explicaţie lui Francesco, l-a exclus de la toate slujbele religioase. Locuitorii din Pietrelcina, nemaivăzându-l pe băiatul care era ministrantul cel mai zelos slujind la Liturghie, începură să murmure. A izbucnit un adevărat scandal care l-a făcut pe tânăr să sufere groaznic. Între timp, parohul şi ceilalţi preoţi din parohie, încercând să facă lumină în privinţa acelei acuzaţii, l-au descoperit pe autorul scrisorii anonime. Era un coleg al lui Francesco, un alt ministrant, care a mărturisit că a inventat povestea pentru că era invidios pe favorurile pe care, după părerea lui, preoţii i le făceau lui Francesco.

Parohul şi-a cerut iertare faţă de tânărul Forgione, l-a inclus din nou în grupul de ministranţi şi a reînceput să pregătească documentele pentru primirea la mănăstire.

Vocaţia lui Francesco a cunoscut şi aspecte dramatice. El simţea chemarea lui Dumnezeu, dar intuia şi greutăţile pe care urma să le înfrunte pentru a o duce la împlinire. Era de asemenea atras de viaţa foarte simplă şi uşoară.

În depăşirea acestor greutăţi şi-au avut rolul lor anumite manifestări supranaturale sau mistice, greu de evaluat. În ultimele zile din decembrie 1902, în timp ce medita asupra vocaţiei sale, Francesco a avut o viziune. Iată cum i-a descris-o, după câţiva ani, confesorului său. Foloseşte persoana a treia, de parcă ar fi vorba de un fapt străin de el:

„Francesco a văzut alături un bărbat impunător de o rară frumuseţe, strălucitor ca soarele, care luându-l de mână l-a încurajat cu o invitaţie precisă: «Vino cu mine, pentru că trebuie să lupţi, ca un mare războinic ce eşti». A fost condus pe o câmpie foarte întinsă, în mijlocul unei mulţimi de oameni împărţiţi în două tabere: de o parte oameni cu chipul minunat şi îmbrăcaţi în straie albe, neprihănite, ca zăpada; de cealaltă parte, oameni cu înfăţişare groaznică şi îmbrăcaţi în straie negre ca nişte umbre întunecate.

Tânărul, dispus între acele două şiruri de spectatori, a văzut venind spre el un om de o nemaipomenită înălţime, aproape atingând cu fruntea norii, având un chip îngrozitor.

Personajul strălucitor care-i stătea alături l-a îndemnat să lupte cu personajul monstruos. Francesco s-a rugat să fie cruţat de furia omului straniu, dar cel luminos n-a acceptat. «Zadarnică e orice împotrivire a ta; cu acesta trebuie să te iei la trântă. Fii curajos: intră încrezător în luptă, înaintează cu hotărâre, căci îţi voi sta aproape: te voi ajuta şi nu-l voi lăsa să te doboare.».

Înfruntarea a fost acceptată şi s-a dovedit crâncenă. Dar cu ajutorul personajului luminos, aflat mereu aproape, Francesco a fost mai puternic şi a învins. Personajul monstruos, pus pe fugă, a târât după el toată acea mulţime cu aspect oribil, printre urlete, înjurături şi strigăte înfiorătoare. Cealaltă mulţime, cu înfăţişare foarte frumoasă, s-a descătuşat în aplauze şi imnuri de laudă la adresa Aceluia care îl ajutase pe bietul Francesco într-o atât de cruntă bătălie.

Personajul strălucitor şi mai luminos decât soarele a aşezat pe capul victorios al lui Francesco o coroană de rară frumuseţe, care ar fi inutil de descris. Coroana a fost imediat retrasă de personajul cel bun, care a precizat: «Ţi-am pregătit alta, şi mai frumoasă. Dacă vei şti să lupţi cu personajul împotriva căruia tocmai ai luptat.

El se va întoarce mereu la asalt... Luptă cu hotărâre şi nu te îndoi de ajutorul meu... Să nu te înspăimânte înfăţişarea lui, să nu te sperii de formidabila lui prezenţă... Eu voi fi lângă tine, te voi ajuta mereu, pentru ca tu să reuşeşti întotdeauna să-l îngenunchezi» “.

Din mărturia de mai sus reiese faptul că în viaţa lui au fost mereu prezente unele „forţe” inexplicabile din punct de vedere raţional. În cursul povestirii noastre, ne vom limita la înregistrarea faptelor, prin intermediul celor mai sigure documentări, fără a încerca evaluări sau ipoteze.

La 3 ianuarie 1903, primarul din Pietrelcina i-a eliberat lui Francesco Forgione certificatul de „bună purtare morală şi politică”, iar la 5 ianuarie, Curia arhiepiscopală din Benevento i-a dat „scrisoarea doveditoare” pentru intrarea în noviciat.

Încet încet, odată cu trecerea zilelor, Francesco resimţea o durere sfâşietoare la gândul de a-şi părăsi familia, de care era foarte legat. După mai mulţi ani, amintindu-şi de acele zile, i-a scris următoarele gânduri conducătorului său spiritual, părintele Benedetto din San Marco in Lamis: „Dar să nu se creadă că sufletul acesta n-a avut nimic de pătimit pentru despărţirea de cei dragi, de care se simţea foarte puternic legat. Simţea că toate se macină în el, iar durerea o resimţea cu atâta putere încât era pe punctul de a leşina. Cu cât se apropia ziua plecării, această sfâşiere sporea mereu”.

În noaptea de 5 spre 6 ianuarie, Francesco a avut o viziune. I-a văzut şi i-a auzit pe Iisus şi pe Sfânta Fecioară care îl încurajau şi îl asigurau de sprijinul lor.

La 6 ianuarie, sărbătoarea de Bobotează, după Liturghie, la care a asistat în biserica parohiei, s-a întors acasă unde şi-a găsit rudele şi prietenii veniţi să-l salute. I-a îmbrăţişat pe toţi, apoi a îngenuncheat în faţa mamei şi i-a cerut binecuvântarea. După aceea, însoţit de învăţătorul Caccavo şi de preotul Nicola Caruso, a pornit spre mănăstirea Capucinilor din Moricone. Amintindu-şi îndepărtarea de casă, Padre Pio se emoţiona şi plângea. Spunea: „Eu ştiu cât a suferit mama mea. Îmi amintesc că în dimineaţa în care trebuia să plec, mămica mi-a spus: «Băiatul meu drag, simt că mi se sfâşie inima, dar Sfântul Francisc te cheamă şi trebuie să mergi»”.

III – ANUL DE PROBĂ

„Te vei numi fratele Pio” – Frig, foame şi grele penitenţe – Trebuia să doarmă îmbrăcat. Rugăciuni în totul nopţii – „Să-i vedem gratis pe nebuni” – „Mi-aţi nenorocit băiatul?” – Plângea gândindu-se la durerile lui Iisus.

Morcone se află la vreo cincisprezece kilometri de Pietrelcina. Francesco şi persoanele care îl însoţeau au străbătut distanţa călare pe catâr. Era o zi geroasă. Mănăstirea, construită în 1603, se găseşte în vale, departe de sat şi, pentru a ajunge la ea, Francesco şi tovarăşii săi au trebuit să parcurgă o potecă îngustă şi plină de bolovani. Au trecut pragul severei construcţii pe la amiază, iar Francesco a avut o mică surpriză: a venit să-i deschidă poarta fratele Camillo, tânărul călugăr-cerşetor pe care îl cunoştea şi care îi inspirase vocaţia sa.

Ospitalitatea Capucinilor e din totdeauna proverbială, iar părintele stareţ s-a interesat dacă prânziseră deja. Băiatului i s-a dat voie să cutreiere prin mănăstire, cu scopul de a începe să-şi cunoască noua locuinţă. A rămas impresionat de liniştea profundă care domnea pe acele coridoare cu bolte foarte joase.

În prima după-amiază, Francesco a trebuit să susţină un examen. Înainte de a fi primit definitiv în mănăstire, capucinii au vrut să-i verifice pregătirea intelectuală. La sfârşitul noviciatului, urma să reia studiile gimnaziale şi era necesar să urmeze un program de pregătire adecvat. Examenul a trecut cu bine: însuşi stareţul i-a comunicat rezultatul învăţătorului Caccavo, care a fost foarte mulţumit. Francesco era deci acceptat. Au urmat saluturile şi îmbrăţişările. Caccavo şi ceilalţi au pornit înapoi, Francesco şi-a început viaţa monahală.

Nu ne-au parvenit documente care să povestească felul în care Francesco şi-a petrecut prima noapte departe de casă, dar cunoscându-i sensibilitatea şi ataşamentul faţă de familie, probabil a fost foarte trist. Timp de o săptămână, a avut permisiunea să trăiască liber în cadrul comunităţii, urmând orarul care îi convenea lui. Apoi, odată cu exerciţiile spirituale care trebuiau să-l pregătească pentru îmbrăcarea sutanei franciscane, a început viaţa obişnuită de mănăstire. Şase zile, Francesco a trebuit să menţină liniştea cea mai desăvârşită. Întregul timp era dedicat rugăciunii, meditaţiei şi participării la predicile ţinute de patru ori pe zi de către un preot în vârstă.

În dimineaţa de 22 ianuarie, în prezenţa întregii comunităţi reunite în biserică, Francesco, alături de alţi doisprezece aspiranţi, în cursul unei lungi ceremonii pline

de simboluri, a fost „despuiat” de hainele laice pe care le purta şi care reprezentau viaţa trecută, şi „îmbrăcat” cu sutana ce simboliza viaţa nouă.

Potrivit unui străvechi obicei, pentru a marca şi mai clar despărţirea sa de cele lumeşti, i-a fost schimbat numele: din clipa aceea, Francesco Forgione a devenit fratele Pio din Pietrelcina.

De ce i s-a dat numele de Pio? Nu se ştie. Cineva a scris că tânărul şi-a ales acest nume deoarece era un admirator al Papei Pius al X-lea. Dar nu poate fi adevărat. Noul nume nu era ales de novice, ci era impus de superior. Probabil a fost numit Pio deoarece în biserica parohială din Pietrelcina sunt venerate moaştele Sfântului Pius martirul.

În toate ordinele religioase, noviciatul e o perioadă de probă în timpul căreia aspirantul verifică dacă e în stare să ducă acel mod de viaţă şi să respecte regulile; în timp ce superiorii săi îl observă pentru a stabili dacă poate fi primit de comunitatea lor. În general, anul de noviciat presupune sacrificii şi privaţiuni mai mari decât cele pe care apoi le cere obişnuita viaţă comunitară. În Ordinul Capucinilor, la începutul secolului, atunci când Padre Pio a intrat la mănăstire, domnea obiceiul ca noviciatul să fie nu sever, ci de-a dreptul îngrozitor. Capucinii au vrut din totdeauna să se deosebească de celelalte ordine religioase prin asprimea vieţii şi, la sfârşitul secolului trecut, această ambiţie era susţinută cu mult orgoliu.

Mediul în care Padre Pio şi-a petrecut noviciatul era de o extremă sărăcie. În micile celule, foarte strâmte, abia încăpeau patul, o măsuţă, suportul de lighean şi ulciorul. Nu exista niciun fel de încălzire. Iarna, era greu să te speli pe faţă, pentru că apa din ulcior devenea un sloi de gheaţă.

Fratele Pio ocupa chilia cu numărul 28. Patul consta dintr-un suport de lemn şi un sac mare umplut cu frunze de porumb. Novicele trebuia să se culce îmbrăcat. Îşi scotea sandalele şi avea doar permisiunea de a-şi aduna sutana în faţă, pentru a nu produce cute.

Trebuia să doarmă nemişcat, pe spate, cu braţele puse cruce pe piept şi un crucifix mare legat la cingătoare.

La miezul nopţii, somnul era întrerupt brusc de sunetul clopoţelului: toţi călugării trebuiau să se ridice repede şi să meargă la cor, pentru rugăciunea de „mattutino” şi de „laudi”. Această deşteptare în inima nopţii, când trupul gusta din plin somnul odihnitor, era o penitenţă foarte grea. Rugăciunile în biserică răpeau mai mult de o oră şi, când călugării se întorceau în pat, adesea somnul nu mai venea. Iarna mai ales era un adevărat chin. Umezeala rece a coridoarelor şi a bisericii îţi pătrundea în oase şi te cutremura. Niciun capucin nu s-a obişnuit

vreodată cu această penitenţă, să ne închipuim atunci cât trebuia să-l afecteze pe un băiat de şaisprezece ani.

Deşteptarea definitivă de dimineaţă se dădea la ora cinci. Novicele trebuia să-şi facă patul, să aşeze pe sacul cu frunze de porumb crucifixul de lemn şi să alerge din nou la biserică. Deplasările dintr-un loc în altul erau totdeauna efectuate după regulile comunităţii: novicii trebuiau să înainteze aliniaţi, în liniştea cea mai deplină, cu ochii în pământ. Orice abatere era pedepsită.

Ziua se împărţea între rugăciuni, muncă şi studiu. Până la ora opt, novicii stăteau în biserică pentru meditaţie, Liturghie şi mulţumire. Apoi, mergeau la sala de mese pentru micul dejun, după care într-o sală unde învăţătorul îi instruia în legătură cu regulile ordinului. La ora 11, treceau la curăţarea diferitelor încăperi ale mănăstirii şi la alte ocupaţii de acest fel. La amiază era prânzul, urmat de o jumătate de oră plimbare în grădină, rostindu-se rugăciuni cu voce tare. La 14,30, novicii mergeau la cor şi studiau până la ora 17. Urmau două ore de muncă, efectuată de asemenea în linişte, iar la 19 meditaţie şi rozariul în biserică. La ora 20 cina. Apoi o jumătate de oră recreaţie, în timpul căreia se putea vorbi. La ora 21, stingerea.

De trei ori pe săptămână, luni, miercuri şi vineri, toţi călugării aveau program de „disciplină”: după cină, mergeau la biserică şi, în întuneric, îşi flagelau spatele gol cu un lanţ având la capăt bile de fier.

Îmbrăcămintea călugărului capucin la începutul secolului era redusă la minimul indispensabil. Sub sutană avea voie să poarte doar o cămeşoaie de lână aspră. În picioare, nimic în afară de sandale. Iarna tremurai de frig; vara transpirai de cald.

Mâncarea era puţină. Aceşti tineri, acasă, erau obişnuiţi cu mâncăruri simple, dar abundente. În timpul noviciatului, ordinul era să te ridici mereu de la masă poftind la următorul fel de mâncare, iar foamea îţi frământa groaznic viscerele.

La sobrietatea permanentă trebuiau adăugate frecventele perioade de post, care pe atunci erau respectate cu grijă. Novicele capucin postea în fiecare zi de vineri a anului. Respecta de asemenea „postul Binecuvântatei”, instituit de Sfântul Francisc în onoarea Fecioarei Maria: dura între 30 iunie şi 15 august. Apoi era postul de pregătire a Crăciunului: între 2 noiembrie şi 25 decembrie. De asemenea Postul mare, dinaintea Paştelui. În preziua sărbătorii Fecioarei şi a sfinţilor Ordinului, precum şi în vinerile Postului mare, novicele mânca în genunchi.

Penitenţa mâncatului în genunchi era frecventă. Venea să pedepsească încălcarea celor mai mici reguli, sau chiar şi numai pentru a înfrânge orgoliul tânărului călugăr.

În sala de mese, în fiecare zi, înainte de a se aşeza, novicii erau obligaţi să îngenuncheze pe jos şi unul dintre ei, pe rând, avea sarcina de a-i spune stareţului: „Părinte, binecuvântează-ne”. Dacă stareţul răspundea: „Vă binecuvântez”, novicii se ridicau şi se aşezau la masă, dar dacă tăcea, ei rămâneau îngenuncheaţi pe duşumea până când avea el chef. Se putea întâmpla să termine de mâncat, să plece împreună cu ceilalţi călugări, lăsându-i pe novici în genunchi.

Noviciatul era un an de şcoală foarte aspră, iar fratele Pio l-a înfruntat cu cea mai mare dăruire. Totuşi, spiritului său simplu de ţăran nu-i scăpau anumite exagerări pe care, ulterior, amintindu-şi de acele timpuri, le critica binevoitor. Povestea adesea acest episod: „Într-o zi, sarcina de a cere binecuvântarea pentru a ne putea aşeza la masă i-a revenit unui coleg de-al meu, napoletan, în vârstă de douăzeci de ani. Novicele şi-a făcut datoria după regulament, cu voce fermă a cerut: «Binecuvântează-ne, părinte», dar stareţul n-a răspuns, iar noi a trebuit să rămânem îngenuncheaţi fără să mâncăm. După o vreme, colegul acela al meu, exasperat, a spus cu voce tare: «La Napoli, ca să-i vezi pe nebuni plăteşti zece bani. În schimb, aici îi vedem pe gratis» “.

Fratelui Pio, care se străduise atât de mult să înveţe, nu-i plăcea nici faptul că în timpul noviciatului nu aveai voie să citeşti cărţi. „La sfârşitul acelui an”, povestea, „a trebuit s-o iau de la început. Uitasem totul. Şi nu putea fi altfel, dacă ne gândim la sistemul de educaţie care exista în acele vremuri: nu aveam nicio carte, sacră sau profană. Novicii aveau voie, ba chiar erau obligaţi să citească doar vreo cincisprezece pagini. După ce le terminai, începeai din nou să le citeşti. Vă închipuiţi ce înseamnă să faci asta un an întreg”.

A criticat şi lipsa de judecată în distribuirea veşmintelor: „Câte lucruri se iroseau când ne îmbrăcam. Totul era în comun. Atunci când învăţătorul ne dădea cămeşoaiele să ni le luăm, se întâmpla ca în armată: erau lungi sau scurte, strâmte sau largi. Adesea cele strâmte se sfâşiau, iar apoi trebuia să le îmbrăcăm astfel”.

Dar aceste inconveniente nu deranjau viaţa lui spirituală, deja foarte bogată şi intensă. Un coleg de noviciat, fratele Guglielmo din San Giovanni Rotondo, a lăsat această mărturie: „După lectura din timpul meditaţiei, care se referea totdeauna la Patimile Domnului nostru Iisus Cristos, fratele Pio rămânea multă vreme în genunchi vărsând lacrimi din belşug. Pentru a-şi putea prelungi rugăciunile chiar dincolo de timpul stabilit, cerea să fie scutit de recreaţie, de plimbare, iar uneori de cină”.

Potrivit mărturiei unui alt confrate, Placido din San Marco in Lamis, fratele Pio, în timp ce medita „plângea cu lacrimi multe încât pe duşumea lăsa o pată. Unii colegi îşi râdeau de el. Atunci, pentru a nu fi luat în derâdere, fratele Pio punea batista pe jos, pentru ca lacrimile să curgă pe ea”.

În timpul anului de noviciat, relaţiile cu familia probabil că au fost foarte rare, aproape inexistente. Fratele Pio a scris acasă o dată sau de două ori. Vorbind despre aceasta, obişnuia să spună: „Aproape că uitasem cum se ţine pana în mână”.

Spre sfârşitul noviciatului, mama Peppa a vrut să meargă să-şi vadă băiatul. A făcut cu mâna ei prăjiturile care îi plăceau în mod deosebit lui Francesco şi a pornit la drum de una singură, pe jos. Ajungând la mănăstire, a fost condusă în camera de oaspeţi, unde peste puţin a venit fratele Pio, însoţit după obicei de un confrate.

Mama Peppa s-a apropiat tremurând de fiul pe care nu l-a văzut de atâta timp, pentru a-l îmbrăţişa, dar acesta s-a ferit. Stătea foarte serios, aproape absent, cu mâinile vârâte în mânecă şi cu ochii în pământ. Mama a încercat să-i dea prăjiturile pregătite de ea cu atâta iubire, dar fratele Pio nu le-a luat. Spunea „mulţumesc”, dar fără căldură şi mereu fără s-o privească în ochi.

Acel comportament a răvăşit-o pe mama Peppa. A străbătut drumul înapoi plângând. Ajunsă acasă, i-a povestit soţului abia întors din America ce-a păţit. Grazio s-a gândit că Francesco e bolnav sau i-a pierit iubirea faţă de familie şi a pornit îndată spre Morcone, cu intenţia de a-l aduce acasă pe băiat. Îndată ce l-a văzut, palid, subnutrit şi descărnat, s-a speriat şi, întorcându-se spre paznic, a spus: „Ce i-aţi făcut băiatului meu? Nu-l mai recunosc”. Părintele stareţ a trebuit să depună eforturi pentru a-l convinge pe Grazio că sănătatea fratelui Pio e bună şi că se purtase în acel mod, rezervat şi rece, numai pentru a respecta regulamentul.

Mai târziu, amintindu-şi de acea întâlnire cu părinţii, Padre Pio spunea: „Nu aveam voie să vorbesc şi să ridic ochii spre părinţii mei fără aprobarea învăţătorului, iar eu trebuia să-i dau ascultare. Ai mei, în schimb, credeau că m-am tâmpit de cap... Eu aş fi vrut atât de mult să mă năpustesc spre ei pentru a-i îmbrăţişa”.

La 22 ianuarie 1904, anul de noviciat s-a terminat. În cadrul unei ceremonii solemne, la care au asistat mama Peppa, Michele, fratele mai mare, şi unchiul Angelantonio, fratele Pio a depus jurământul, alături de ceilalţi colegi ai săi. Trei zile mai târziu, tinerii au părăsit mănăstirea din Morcone pentru a merge în cea din Sant’Elia a Pianisi, unde urmau să-şi reia studiile.

IV – BOLI CIUDATE

Nimeni nu voia să stea lângă el – Un monstruos câine negru – Demonul îl bătea la sânge Primul miracol – Acasă pentru a-şi îngriji sănătatea – Se temea să nu moară – Hirotonirea cu dispensa Papei.

În mănăstirea Sant'Elia a Pianisi, în provincia Campobasso, pentru fratele Pio a început o lungă perioadă de boli ciudate, niciodată pe deplin diagnosticate, niciodată vindecate, a căror desfăşurare a fost mereu anormală şi absolut inexplicabilă.

Aceste boli l-au obligat pe tânărul student să ducă o existenţă deosebită de aceea a colegilor săi.

În cadrul fiecărui ordin religios, perioada dintre noviciat şi sacerdoţiu e considerată de formare. Sub conducerea unor învăţători, părinţi spirituali şi confesori, tinerii clerici se pregătesc să pună în practică ceea ce au fost învăţaţi în timpul anului de noviciat, pentru a se „maturiza" şi a deveni la rândul lor învăţători ai vieţii spirituale. Regulile interziceau cu severitate ca tânărul cleric să petreacă fie şi câteva zile în afara locului său de formare, în absenţa unui motiv foarte grav.

Pentru fratele Pio, aceste dispoziţii n-au avut nicio valoare. El a început să trăiască în afara mănăstirii încă din 1905. În 1907 a avut efectiv lungi perioade în care se întorcea în ţinutul natal, unde a rămas aproape tot timpul între 1910 şi 1916. În realitate, fratele Pio a trăit în afara „normei" mai mult de un deceniu. De fapt, Constituţia Capucinilor stabilea ca tânărul cleric, în cazul în care s-ar îmbolnăvi astfel încât să nu mai fie în stare de a se supune regulilor, să fie trimis acasă definitiv. Numai printr-un şir de coincidenţe ciudate pe care le vom vedea, aceste dispoziţii n-au fost aplicate în cazul fratelui Pio.

După atâta vreme şi în lipsa absolută a documentelor precise, cel puţin pentru anii 1904-1910, e greu să lansăm ipoteze în legătură cu bolile care l-au frământat pe fratele Pio.

Probabil la origine stătea o puternică epuizare fizică. După cum am văzut, de-a lungul noviciatului viaţa a fost grea. Fratele Pio o înfruntase cu generozitate, fără a se menaja. La mănăstirea Sant'Elia a Pianisi, situaţia nu se îmbunătăţise. Deşteptările de noapte pentru rugăciunile de „mattutino" şi „laudi" aveau loc doar de trei ori pe săptămână, dar aceasta nu schimba cu mult situaţia. Din mărturiile colegilor săi, se ştie că fratele Pio mânca foarte puţin, se supunea unor grele

penitenţe, dormea puţin şi se ruga mult. E probabil că aceste abuzuri ascetice au şubrezit fizicul încă în creştere al tânărului şi i-au provocat dezechilibre. Însă, în cazul fratelui Pio, nu trebuie să uităm alţi factori misterioşi şi greu de analizat, de ordin paranormal şi spiritual.

În iunie 1905, sănătatea fratelui Pio se stricase în aşa măsură încât superiorii au hotărât să-l trimită la mănăstirea Santa Maria del Monte, pentru a schimba aerul. De şase luni, tânărul călugăr suferea groaznic de constipaţie şi avea înfiorătoare dureri de cap. Voma des şi se putea hrăni doar cu lapte. Pentru a străbate urcuşul care ducea din centrul satului până la mănăstirea Santa Maria del Monte, trebuia să se oprească tot la douăzeci de metri.

Printre oamenii care frecventau bisericuţa mănăstirii, s-a răspândit zvonul că acel tânăr numai piele şi oase ar fi bolnav de ftizie şi nimeni nu voia să stea pe lângă el.

După câteva luni, fratele Pio s-a întors printre colegii săi. La sfârşitul lui 1905, a fost trimis la mănăstirea San Marco la Catola, pentru a studia filosofia. Acea mănăstire se află într-un ţinut pustiu, în mijlocul pădurii, iar lui Padre Pio îi plăcea: singurătatea şi liniştea îl ajutau să se izoleze în rugăciune şi meditaţie.

În anul următor, s-a întors la Sant'Elia a Pianisi.

În viaţa lui începeau deja să se manifeste cu anumită frecvenţă fenomene ciudate. În timpul rugăciunii, uneori, ajungea în extaz. Adesea era urmărit de demon. Într-o noapte de vară nu reuşea să adoarmă datorită arşiţei sufocante. Din camera de alături, auzea paşii unui om care umbla încoace şi încolo. „Bietul Anastasio nu poate dormi, ca şi mine", s-a gândit fratele Pio. „Ce-ar fi să-l chem, măcar stăm puţin de vorbă". S-a dus la geam şi l-a strigat pe tovarăşul său, dar vocea i-a îngheţat: în dreptul ferestrei de alături a apărut un monstruos câine negru, cu capul enorm şi ochii încinşi. Înainte ca fratele Pio să aibă timpul de a striga, câinele cel groaznic a sărit pe acoperişul din faţă şi a dispărut. A doua zi, fratele Pio a aflat că în chilia vecină nu mai locuia nimeni de peste o lună.

Diavolul nu se mulţumea să-i apară în forme groaznice, dar îl bătea la sânge. Fratele Pio şi-a notat în jurnal: „În noaptea trecută mi s-a părut că demonii vor pur şi simplu să mă omoare. Nu mai ştiam la care sfânt să mă rog. M-am rugat îngerului meu păzitor şi după ce a întârziat puţin, iată-l zburând uşor în jurul meu".

Etapele vieţii religioase a fratelui Pio, între timp, evoluau în mod regulat şi în 1907 a depus mărturia solemnă. Dar sănătatea i se înrăutăţea tot mai mult: febră, tuse, dureri de burtă, leşinuri, sudori reci. Medicii nu înţelegeau nimic. Superiorii săi,

îngrijoraţi, nu ştiau ce să facă şi, în speranţa că îl va reface viaţa în aer liber, l-au trimis acasă. Dar nici îngrijirile mamei şi ale mătuşii n-au dat vreun rezultat.

Din 1907 încolo, vizitele fratelui Pio în ţinutul său au devenit frecvente. Mulţi călugări nu vedeau cu ochi buni aceste ieşiri din mănăstire. Susţineau că e vorba de capricii. Într-adevăr, multe din bolile de care tânărul se plângea dispăreau îndată ce punea piciorul în casă şi reîncepeau când se întorcea la mănăstire.

La 16 aprilie 1907, fratele Pio a fost convocat la comandamentul militar din Benevento, pentru înrolare. A fost declarat apt şi trimis acasă în permisie nelimitată.

La sfârşitul anului, după ce şi-a încheiat pregătirea în filosofie studiind de unul singur, acasă, şi-a regăsit colegii la Serracapriola pentru a începe primul curs de teologie, dar a rămas acolo doar câteva luni; apoi, obişnuitele necazuri l-au obligat să se întoarcă la Pietrelcina.

A continuat studiul teologiei cu ajutorul unor preoţi din ţinutul său. În decembrie 1908 a primit, la Benevento, ordinarea inferioară. Puţin mai târziu, tot la Benevento, a fost ordinat subdiacon. Sănătatea i se îmbunătăţise şi i-a reîntâlnit pe colegii săi la Montefusco.

Din acei ani datează un fapt pe care diverşi biografi îl relatează ca primul miracol realizat de Padre Pio. Mănăstirea din Montefusco era aproape de o pădure mare de castani şi, într-o după-masă, fratele Pio s-a gândit să culeagă un săculeţ de castane şi să i le trimită mătuşii Daria, la Pietrelcina, întrucât îi arătase totdeauna o mare afecţiune. Femeia a primit castanele, le-a mâncat şi a păstrat săculeţul ca amintire.

După o vreme, într-o seară, făcând lumină cu o lampă cu petrol, mătuşa Daria s-a dus să scotocească într-un sertar unde soţul ei ţinea praful de puşcă. O scânteie a aprins focul, iar sertarul a explodat în obrazul femeii. Urlând de durere, mătuşa Daria a luat din dulap săculeţul în care fuseseră castanele de la fratele Pio şi şi l-a pus pe obraz, în încercarea de a potoli durerea provocată de arsuri. Imediat, durerea a dispărut şi pe chipul femeii n-a rămas niciun semn de arsură.

Nici aerul din Montefusco nu i-a fost de folos sănătăţii fratelui Pio. La jumătatea lunii mai 1909, tânărul s-a întors la Pietrelcina. Iată cum şi-a descris starea sănătăţii, pe atunci, în faţa părintelui său spiritual: „Stomacul îmi reţine doar un strop de apă... Nu mai vrea să mă slăbească febra, care aproape în fiecare zi, spre seară, îmi face o vizită, însoţită de o puternică transpiraţie. Tusea şi durerile de stomac şi de şale mă chinuie groaznic. De câteva zile, o nouă durere la baza plămânului stâng a venit să mă tortureze. Poate că Iisus de data asta are gânduri

serioase cu mine. Această nouă durere e oribilă, pe lângă toate, şi mă împiedică de la orice activitate, uneori mi-e greu şi să pronunţ vreun cuvânt...”.

Pentru a deveni diacon, trebuia să dea câteva examene teologice, iar fratele Pio nu era pregătit. Conducătorul său spiritual, părintele Agostino din San Marco in Lamis, care ţinea mult la el, a încercat să obţină o dispensă, dar n-a fost cu putinţă. A existat ideea ca o comisie specială să-l examineze pe fratele Pio la Pietrelcina, dar arhiepiscopul şi-a exprimat voinţa de a-l examina el însuşi pe tânărul călugăr după ce se va însănătoşi.

Fratele Pio şi-a dat examenele la Benevento, le-a luat şi imediat după aceea a fost ordinat diacon la Morcone.

Trebuia să se pregătească de acum pentru sacerdoţiu. Superiorul provincial a stabilit că trebuie să revină la mănăstire şi i-a lăsat tânărului diacon posibilitatea de a-şi alege mănăstirea pe care o voia, dar fratele Pio şi-a exprimat dorinţa de a rămâne la Pietrelcina. Opţiunea lui a provocat uimire şi nemulţumire.

După o pauză de gândire, superiorul provincial a luat hotărârea să-l trimită la Campobasso, la mănăstirea Monte, un loc liniştit, aflat la mare înălţime, care părea ideal pentru un bolnav. Se afla şi un spital prin apropiere şi, dacă era necesară o internare, se putea interveni imediat.

Fratele Pio s-a supus. Îndată ce a ajuns la Campobasso, a început să se simtă foarte rău şi după câteva săptămâni s-a întors la Pietrelcina.

Tânărul cleric nu mai spera să se însănătoşească. Ajunsese chiar să-şi dorească moartea pentru „a fi eliberat din lanţurile acestui trup mizerabil”. Îi rămânea o singură dorinţă: de a fi ordinat preot înainte de moarte.

Dreptul canonic stabilea că ordinarea nu putea să se producă înaintea vârstei de douăzeci şi patru de ani. Fratele Pio avea doar douăzeci şi trei. Conducătorul său spiritual îi spusese că, din motive de sănătate, se putea cere o dispensă specială. I-a scris episcopului şi cererea sa a fost aprobată.

La începutul lunii iulie, superiorul provincial i-a comunicat că trebuie să meargă la Morcone pentru a învăţa ceremonialul ritualic. Fratele Pio s-a dus, dar o singură zi de şedere în acea mănăstire a fost de ajuns pentru a-i provoca din nou crizele de vomă care l-au slăbit îngrozitor. Stareţul, înspăimântat, l-a trimis înapoi la Pietrelcina. Înainte de plecare, fratele Pio i-a scris părintelui provincial: „Sunt obligat să mă întorc din nou acasă pentru a nu-mi înrăutăţi starea sănătăţii. Cât priveşte ceremonialul pe care îl am de învăţat, ar putea să mi-l explice parohul din sat, care s-a oferit de bună voie. În privinţa examenelor, încercaţi să mi le programaţi cât mai curând. Vă rog să mă binecuvântaţi. Al dumneavoastră biet frate Pio”.

Examenul a fost fixat pentru 30 iulie 1910 şi a fost luat cu uşurinţă. La 10 august, fratele Pio a fost consacrat preot în domul din Benevento. Avea douăzeci şi trei de ani şi două luni. Ceremonia a avut loc în capela corului mic al călugărilor. Au asistat mama sa şi preotul paroh din Pietrelcina, don Salvatore Pannullo. Nu era de faţă Grazio Forgione, pentru că emigrase a doua oară în America.

În aceeaşi seară, Padre Pio s-a întors la Pietrelcina şi, patru zile mai târziu, la 4 august, a celebrat prima liturghie solemnă în ţinutul natal.

V – LOCURILE MISTERIOASE

Lungi convorbiri cu personaje invizibile – Sentimente ciudate şi extaze – Lumea auzea zgomote şi strigăte infernale – Glumele diavolului – „Poveştile" din Pietrelcina.

Între 1910 şi 1916, Padre Pio a trăit practic tot timpul la Pietrelcina. Slujea Sfânta Liturghie în biserica parohială, îl ajuta pe preot în slujbele religioase, mânca şi dormea la el acasă, susţinut şi ajutat de mama sa.

În aparenţă, această perioadă a vieţii lui Padre Pio are aspectul unei vacanţe, a unei lungi convalescenţe; în realitate, a fost fundamentală pentru formarea lui.

San Giovanni Rotondo a fost locul unde Padre Pio i-a dezvăluit lumii darurile carismatice primite de la Dumnezeu; dar la Pietrelcina s-a pregătit el pentru extraordinara sa misiune. Taina mistică ce i-a caracterizat existenţa s-a desăvârşit pe deplin în aceste locuri; chiar şi stigmatele le-a dobândit pe când trăia în ţinutul său.

Casele în care a locuit Padre Pio în acei ani se găsesc în Borgo Castello, partea veche a satului. Sunt cămăruţe strâmte şi sărăcăcioase, conservate aşa cum le-a lăsat el. Impresionează în mod deosebit chilioara denumită „Torretta" (Turnuleţul), pentru că se înalţă deasupra altor clădiri. De la unica fereastră se poate admira o panoramă admirabilă. Acesta e unul din locurile cele mai importante din viaţa lui Padre Pio. Aici stătea el închis ceasuri întregi să se roage, să-i scrie scrisori părintelui său spiritual; aici a asistat la zeci de apariţii ale lui Iisus, ale Sfintei Fecioare, şi a dus lupte înverşunate împotriva diavolului.

La Pietrelcina trăiesc mulţi oameni care l-au cunoscut pe Padre Pio în anii şederii sale în regiune. Am vorbit cu ei, strângând mărturii, modeste, dar preţioase. Lumea îşi aminteşte că era foarte slab. Când trecea pe străzi, toţi îl priveau. Păşea drept, cu ochii în pământ. Se apăra de soare cu o umbrelă de pânză cenuşie. Toţi spuneau că e un sfânt.

Cel mai bun prieten al lui era Mercurio Scocca. Familiile lor aveau loturi de pământ învecinate, la Piana Romana, o localitate la vreo jumătate de oră de mers pe jos din Pietrelcina. În copilărie, duseseră împreună oile la păscut. Mercurio era foarte vioi şi dezgheţat. Padre Pio avea un caracter rezervat, dar cu acel prieten îşi dădea frâu liber.

În fiecare zi, după ce termina celebrarea Liturghiei în biserica parohială din Pietrelcina, Padre Pio mergea în Piana Romana, unde fratele său Michele îi construise o colibă, lângă un ulm mare, pentru a-i permite să se roage şi să mediteze rămânând în aer liber, spre folosul plămânilor săi bolnavi. Câteodată, Padre Pio mergea să stea de vorbă cu prietenul Mercurio, care lucra pe ogorul din apropiere. În după-amiezile de vară dormeau împreună între baloţii de spice. O dată, Mercurio a profitat de situaţie pentru a-i juca o festă. Văzându-l pe Padre Pio adâncit în somn, a înălţat în jurul lui un mormânt de spice, acoperindu-l din toate părţile, precum şi deasupra. Padre Pio s-a trezit leoarcă de sudoare şi, pomenindu-se complet în întuneric, a început să strige şi să ceară ajutor.

Mercurio ştia că prietenul său îl va ţine minte şi în zilele următoare a avut grijă să nu mai adoarmă printre baloţi. La ora somnului, dispărea. Dar Padre Pio, după câteva zile, a descoperit că se ascundea într-o căruţă. A aşteptat să adoarmă Mercurio, apoi, încet încet, a tras atelajul spre un drum înclinat şi i-a făcut vânt în jos. Mercurio s-a trezit în timp ce căruţa fugea la vale şi s-a speriat grozav. Totul putea să se termine urât dacă un păr gros n-ar fi întrerupt cursa nebună.

Într-o altă zi, Padre Pio i-a împărtăşit prietenului grijile privind propria sănătate, mereu şubredă. Mercurio l-a ascultat mult timp în linişte. La sfârşit, cu toată seriozitatea, i-a spus: „Eu cunosc un leac sigur pentru a te vindeca.” „Ce trebuie să fac?”, a întrebat Padre Pio îngrijorat. „De-i vrea să te lecuieşti, cată-ţi nevastă.” Mai bine şi-ar fi muşcat limba. Padre Pio a înhăţat furca şi s-a luat după Mercurio care, ştiind că a pus-o de mămăligă, fugea mâncând pământul. Padre Pio îşi amintea adeseori acel episod, chiar şi după mulţi ani. Când Mercurio mergea în vizită la San Giovanni Rotondo, Padre Pio povestea întâmplarea, iar apoi întorcându-se spre prietenul său zicea: „Dragă Mercurio, ţi-am rămas încă dator cu o lovitură de furcă”.

Lui Padre Pio îi plăcea să stea printre consătenii săi. Mărturiile în această direcţie sunt numeroase. Giuseppe Fuci, un ţăran de aceeaşi vârstă şi prieten din copilărie cu Padre Pio povestea: „După ce slujea Sfânta Liturghie, pe la zece sau unsprezece, Padre Pio se întorcea la Piana Romana trecând prin zona Quadrielli unde locuiesc eu. Se oprea, se aşeza pe un scaun la umbra unui smochin. Bea nişte apă şi avea totdeauna o vorbă bună.

O dată, discuţia a venit la evreii pe care i-am cunoscut pe când fusesem emigrat în America. Povesteam cum se rugau şi ce făceau. Padre Pio mi-a spus: «Fiecare depinde de propria religie şi trebuie să-i respectăm pe cei care nu profesează credinţa noastră» “.

Lucia Iadanza a lăsat această mărturie scrisă: „Când Padre Pio se întorcea din Piana Romana pentru slujba de seară, se oprea transpirat în faţa casei mele. Bunica îmi spunea: «Du-te la fântână şi scoate nişte apă pentru Padre Pio». El se aşeza şi se odihnea puţin. Întreba ce mai face tata, care emigrase în America. Apa slujea pentru a răci vinul alb în care erau muiaţi biscuiţii oferiţi lui Padre Pio, care îi mânca plin de poftă”.

Seara se aşeza şi el în poarta caselor pentru a sporovăi. În fiecare zi, se oprea la poştaş ca să citească ziarul. Îi plăcea să converseze şi cu un alt prieten, Filippo Gagliardi, iar în zilele reci şi ploioase intra la el în casă şi se aşeza în faţa focului. Atunci Filippo punea la fript cartofi pe jar, care lui Padre Pio îi plăceau foarte mult. Padre Pio cumpărase şi un joc de loto, pentru a petrece după-amiezile de duminică împreună cu tinerii. În Postul Paştelui, pregătea un cor de fete pentru cântecele din Săptămâna Sfântă.

În fiecare seară, făcea o plimbare cu parohul don Salvatore Pannullo. Pe atunci, clopotul cel mare marca momentele principale ale zilei: suna în zori, la amiază, la „douăşunu de ceasuri” (care era ora trei), la „douăşpatru de ceasuri” (pentru Ave Maria), şi la „căderea nopţii”, o oră după Ave Maria. Într-o seară, în timp ce Padre Pio se plimba cu parohul şi cu alţii, clopotul a bătut „căderea nopţii”. Ecoul se putea auzi într-un anumit punct din ţinut. Padre Pio a spus: „Acolo unde se aude ecoul clopotului se vor ivi o mare mănăstire capucină şi o biserică”. Acele cuvinte păreau absurde, însă profeţia s-a adeverit.

Printre oamenii din Pietrelcina, încă de atunci, Padre Pio se bucura de reputaţia unui sfânt. Mulţi îi cereau să-i ajute prin rugăciuni.

În aprilie 1913, insectele au cotropit grâul pe când înflorea. Fiecare plantă era plină de goangele care, oprind dezvoltarea spicului, distrugeau recolta. Un ţăran s-a gândit să recurgă la ajutorul lui Padre Pio şi l-a rugat să meargă pe câmpul său şi să blesteme insectele. Părintele s-a dus şi, în timp ce păşea printre holde predicând şi binecuvântând, insectele cădeau fulgerate. Alţi ţărani au recurs la ajutorul său, şi peste tot rugăciunile lui Padre Pio distrugeau insectele. Într-o săptămână, toate plantaţiile au fost eliberate de epidemie şi recolta a fost deosebit de bogată.

Sfânta Liturghie a lui Padre Pio dura trei ore. Mulţi credincioşi se plângeau din cauza aceasta, dar înţelegeau că doar un „sfânt” putea să se comporte astfel.

Prin ţinut se ştia şi de luptele pe care Padre Pio le ducea în fiecare noapte împotriva Satanei. Uneori, zarva celor ce se petreceau în camera sa era atât de tare încât se auzea foarte departe. În totul nopţii, vecinii erau obligaţi să iasă din casă, înspăimântaţi de ceea ce se întâmplă. Dimineaţa, mama găsea camera fiului cu

susul în jos: salteaua, scaunele, patul, totul era răsturnat. Părintele avea trupul plin de vânătăi din cauza loviturilor.

Acea cameră a continuat să fie bântuită de Satana chiar şi după plecarea definitivă a lui Padre Pio. Timp de luni întregi s-au mai auzit zgomote, lovituri pe pereţi; vasele se spărgeau şi scaunele se rupeau fără să le atingă cineva. Michele, fratele mai mare, a fost nevoit să cheme un preot care să binecuvânteze casa. După exorcizare, zgomotele au dispărut.

Lucruri ciudate i se întâmplau lui Padre Pio şi când era în biserică. După celebrarea Liturghiei, el se oprea îndelung să aducă mulţumire şi adesea cădea pe jos pierzându-şi simţurile. La început, Michele Pilla, paracliserul, se speria, dar apoi s-a obişnuit: pleca lăsând cheile deasupra uşii, astfel încât părintele, când îşi revenea în simţiri, să poată încuia biserica. O dată, întorcându-se să tragă clopotele de amiază, paracliserul l-a găsit pe Padre Pio tot leşinat. Crezând că a murit, a dat fuga să-l cheme pe paroh strigând: „A murit dom' părinte". Parohul, care cunoştea originea acelor leşinuri, ia răspuns: „Nu te teme, o să învie".

Toate aceste episoade stârneau mare curiozitate printre oameni, dar nimeni nu cunoştea cauza lor. În viaţa lui Padre Pio se împlinea un destin foarte precis. De mai multe ori se oferise ca victimă lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor, iar Dumnezeu acceptase.

Sunt greu de explicat aceste lucruri legate de taina Patimii şi morţii lui Iisus. Potrivit învăţăturilor Bisericii Catolice, Dumnezeu, în infinita sa iubire, a vrut să-i mântuiască pe oameni, sacrificându-l chiar pe Fiul său. Biserica ne învaţă de asemenea că orice creştin, prin propriile suferinţe, poate „participa" la acel sacrificiu, „continuându-i" acţiunea mântuitoare. Reflectând la acest mister, unele suflete, având în mod deosebit harul sfinţeniei, se oferă ca victime pentru a fi asemeni lui Iisus, iar Dumnezeu acceptă jertfa, reaprinzând în trupul lor suferinţele fizice îndurate de Cristos pe cruce. Astfel se explică apariţia stigmatelor la anumiţi mari mistici ca Sfântul Francisc din Assisi, Sfânta Caterina din Siena etc. Această mare taină a avut loc şi în cazul lui Padre Pio, iar înfăptuirea ei s-a petrecut la Pietrelcina.

Anii pe care Padre Pio i-a petrecut în satul natal i-au fost de folos pentru maturizarea spirituală, condusă de intervenţii supranaturale. Tot ceea ce mai apoi lumea a putut să admire la el în cei cincizeci de ani trăiţi la San Giovanni Rotondo şi-a avut punctul de origine la Pietrelcina. Chiar şi stigmatele i-au fost date în formă invizibilă, pe când trăia acolo. Acest lucru se desprinde dintr-o mărturie a preotului Salvatore Pannullo, parohul din Pietrelcina. Atunci când, în 1918, i s-a comunicat

faptul că pe mâinile lui Padre Pio au apărut stigmatele, el a spus: „Voi le vedeţi acum, dar eu le-am văzut din 1910”. Ulterior a povestit că misteriosul fenomen se produsese în după-amiaza de 7 septembrie 1910. Padre Pio tocmai se ruga la Piana Romana. În faţa lui au apărut Iisus şi Sfânta Fecioară şi i-au dat stigmatele. După ce s-a întors acasă, Padre Pio i-a relatat totul preotului Pannullo, iar apoi a adăugat: „Părinte ’Tore, fie-ţi milă de mine: să-i cerem ajutorul lui Iisus. Vreau să sufăr, să mor de suferinţă, dar totul pe ascuns”. Se rugaseră împreună, iar Dumnezeu i-a ascultat. Semnele vizibile ale stigmatelor au dispărut; au rămas, în schimb, suferinţele foarte puternice.

O mărturie a acelui eveniment ne parvine chiar de la Padre Pio, care în data de 8 septembrie 1911 i-a scris părintelui său spiritual, Benedetto din San Marco in Lamis: „Aseară mi s-a întâmplat un lucru pe care nu-l pot nici pricepe, nici înţelege. În mijlocul palmelor mi-a apărut o pată roşie, cam cât forma unui bănuţ, însoţită de o durere puternică şi ascuţită în centrul acelei pete. Durerea era mai tare în palma stângă, încât o simt şi acum. Chiar şi la tălpi simt o uşoară durere. Acest fenomen se repetă de aproape un an”.

Prea înalta onoare mistică a dezlănţuit furia Satanei, care a intensificat chinurile la adresa bietului călugăr. Din scrisorile pe care în acea perioadă i le-a scris Padre Pio părintelui său spiritual, aflăm că, în fiecare noapte, lupta era furibundă. „Dihania aia, de pe la zece când m-am culcat şi până la cinci dimineaţa, m-a înţepat întruna: credeam că e ultima noapte din viaţa mea...”. „Dihăniile s-au năpustit asupra mea ca nişte tigri înfometaţi, blestemându-mă, ameninţându-mă că o să mi-o plătească. Şi s-au ţinut de cuvânt, părintele meu: de atunci m-au bătut în fiecare zi...”. „Au trecut deja douăzeci şi două de zile de când Iisus le dă voie dihăniilor să-şi verse mânia asupra mea. Trupul mi-e zdrobit de atâtea lovituri...”.

Pentru a-l necăji pe Padre Pio, diavolul îi distrugea, pur şi simplu, scrisorile de mângâiere pe care călugărul le primea de la părintele său spiritual. Într-o scrisoare a lui Padre Pio se citeşte: „Ultima epistolă a Domniei Voastre a fost deschisă în prezenţa părintelui paroh şi am găsit înăuntru o foaie albă: Satana ştersese totul”.

Părintele spiritual uneori îi scria în franceză sau în greacă, având speranţa naivă că Satana nu va putea citi. Într-o zi a sosit o scrisoare în franceză. Parohul Pannullo a deschis-o împreună cu Padre Pio şi a găsit foaia pătată cu cerneală. Gândindu-se că e o răutate a Satanei, a binecuvântat-o cu apă sfinţită şi îndată pata de cerneală s-a decolorat, permiţând lectura.

Cu un alt prilej, părintele spiritual i-a scris lui Padre Pio o scrisoare în greacă. Tânărul călugăr nu cunoştea acea limbă, dar a citit totuşi scrisoarea. Parohul, uimit,

l-a întrebat cum a putut face asta, iar el i-a răspuns: „Îngerul păzitor mi-a explicat totul”. Cele două episoade sunt confirmate de mărturii scrise ale însuşi parohului.

Din 1918, Padre Pio nu s-a mai întors în ţinuturile sale, dar a rămas mereu legat afectiv de ele. Când i se vorbea despre Pietrelcina, se emoţiona până la lacrimi. Într-o zi, i s-au arătat nişte tablouri care reproduceau colţuri din satul său. După ce le-a privit îndelung, a spus: „Mi-aţi dăruit patruzeci de ani de viaţă”.

Se îngrijea ca toate locurile în care trăise să fie bine întreţinute. Pe nepoata Pia o sfătuia: „Să ţii în ordine casa de la Castello: pe acolo a umblat Iisus, totul s-a întâmplat acolo”. Într-o zi, vorbind cu Silvio Scocca, fiul prietenului său din copilărie, Mercurio, ia cerut veşti despre coliba din Piana Romana: „Au rămas toate obiectele aşa cum erau mai demult”, i-a răspuns Silvio. Padre Pio, amintindu-şi cu nostalgie unele detalii, a spus: „La colţul colibei sunt două pietre: una mare, care nu se poate clinti, şi alta mai mică: ele erau fotoliul meu. De acolo vedeam adeseori răsăritul şi asfinţitul soarelui”.

Întorcându-se la Pietrelcina, Silvio a mers să vadă pietrele şi s-a gândit s-o ia acasă ca amintire pe cea mică. A legat-o de tractor şi a încercat s-o smulgă din pământ, dar lanţul s-a rupt de două ori. Privind mai atent, Silvio a văzut că acolo unde şedea Padre Pio apăruse o cruce şi atunci s-a gândit să renunţe. Trei luni mai târziu, era din nou la San Giovanni Rotondo. Îndată ce l-a văzut, Padre Pio i-a spus: „Derbedeule, aşa ai tu grijă de lucrurile mele? Voiai să-mi iei fotoliul! Lasă piatra acolo unde este”.

Fiicei sale spirituale Lucia Iadanza îi repeta: „Fata mea, eu îmi amintesc de fiecare piatră din Pietrelcina”.

VI – ŞASE ANI ÎN AFARA LEGII

Doar acasă se simţea bine – Uimirea superiorilor săi – „Mai are o lună de trăit”, a spus faimosul medic – La Venafro pentru a muri – Patruzeci de zile de fenomene inexplicabile.

După cum am relatat deja, Padre Pio a fost hirotonit printr-o dispensă specială pentru vârsta stabilită de dreptul canonic, deoarece lumea se temea că va muri în scurt timp. Şi, din acelaşi motiv, i se dăduse voie să trăiască în afara zidurilor mănăstirii, în ţinutul său natal. Dar timpul trecea şi sănătatea lui Padre Pio, chiar rămânând precară, nu se înrăutăţea. Mulţi clerici au început să critice această situaţie. Şi criticau şi atitudinea superiorilor săi care, în opinia lor, permiteau capriciile tânărului.

În 1911, nemulţumirile probabil că erau destul de răspândite, pentru că superiorul provincial s-a simţit obligat să trateze cazul cu anumită asprime şi hotărâre.

Pe atunci, superior provincial monahal al Capucinilor din Foggia era părintele Benedetto din San Marco in Lamis, un călugăr cultivat şi priceput în păstorirea sufletelor. Îl cunoştea bine pe Padre Pio încă din 1905, când îl întâlnise la mănăstirea Sant’Elia a Pianisi şi devenise primul său părinte spiritual.

Fenomenele ciudate care, de câtva timp, se manifestau la discipolul său îl determinau să creadă că şi bolile acelea misterioase au o origine artificială; dar nu era sigur de acest lucru. Pe de altă parte, Padre Pio constituia deja un „caz”, cunoscut în afara provinciei sale, şi era obligat să ia o hotărâre.

Dovedindu-şi înţelepciunea şi prudenţa, părintele Benedetto i-a trimis o lungă scrisoare conducătorului ordinului, pentru a i se oferi sfaturi în legătură cu ceea ce avea de făcut. În prima parte a scrisorii, îl descrie pe Padre Pio şi îi scoate în evidenţă virtutea şi răsunătoarele fapte mistice care se petreceau în jurul său; în a doua parte, se referă la problema spinoasă a şederii tânărului călugăr în afara zidurilor mănăstirii. Scrisoarea poartă data de 11 septembrie 1911. Iată ce conţine: „Acum vă dau o veste bună şi vă cer un sfat. Un tânăr preot cu un comportament neprihănit şi despre care pot afirma, cunoscându-l de aproape, că şi-a păstrat totala nevinovăţie, de când a intrat în rândurile noastre a înaintat sârguincios pe calea Domnului. A stat nouă luni în această mănăstire pentru a studia filosofia şi, potrivit obiceiului de atunci, îndrumarea sa spirituală era în sarcina mea. Încă de atunci

mi-a cerut ca, fie cu prilejul întâlnirilor, fie prin scrisori, să-i ofer în continuare sfaturile mele. Pentru a vă spune ceva despre fervoarea sa, trebuie să ştiţi că într-o anumită perioadă a ascensiunilor sale mistice a plâns atât de mult din cauza Patimilor Domnului încât toată lumea s-a temut că îşi va pierde lumina ochilor. A cerut să fie împărtăşit din durerile Mântuitorului şi i s-a îndeplinit dorinţa într-un mod de neînţeles. O hemicranie rebelă în faţa oricărui remediu şi o boală inexplicabilă pentru orice medic, fie chiar şi celebru în arta îngrijirilor, l-au chinuit împreună cu profundele dureri spirituale. S-a bănuit că ar suferi de ftizie şi medicii i-au recomandat să respire aerul ţinutului său de baştină, mai ales de când violentele accese de vomă nu-i mai permiteau să înghită nici măcar o lingură de supă, de-a lungul multor zile.

Îndemnat mereu de mine să-mi dezvăluie fiecare ascunziş al sufletului (deja am o importantă colecţie de scrisori), în ultimul timp îmi mărturisea, «spre incredibila-i ruşinare», că Domnul i-a dăruit sigiliul preferinţelor sale, făcându-l să simtă la mâini şi la picioare dureri ascuţite în centrul unor pete roşii şi vizibile care apăruseră acolo.

Aceasta e vestea cea bună. Acum sfatul. După ce a fost trimis să respire aerul ţinuturilor de baştină, cum am arătat mai sus, a fost rechemat de trei ori în mănăstirile noastre şi de tot atâtea ori a trebuit să le părăsească, împotriva voinţei sale, la indicaţia fermă a medicilor. Se află şi acum afară şi mă doare sufletul că astfel trebuie să se întâmple. Înţelegând prea bine că acest fenomen a reflectat voinţa expresă a Domnului, aş vrea să-l chem înapoi la mănăstire pe orice cale şi mă bate gândul să nu fac o greşeală. Domnia Voastră ce mă sfătuiţi?”

Nu se cunoaşte răspunsul exact la scrisoare, dar din faptele care au urmat se deduce că părintele Benedetto a primit ordinul de a face cercetări amănunţite în legătură cu acea situaţie ciudată.

Pentru Padre Pio a început o perioadă neplăcută. Se afla între ciocan şi nicovală: pe de o parte superiorii, care voiau să-l vadă la mănăstire; pe de altă parte, „forţele misterioase” care îl ţineau la Pietrelcina.

Dar de ce „trebuia” să rămână la Pietrelcina? Nu s-a aflat niciodată cu siguranţă. Părintele Agostino din San Marco in Lamis, duhovnicul lui Padre Pio, într-o zi a încercat s-o afle, după cum relatează în *Jurnalul* său. Dar Padre Pio i-a dat un răspuns deloc clarificator: „Nu pot spune motivul pentru care Domnul a vrut să stau la Pietrelcina, aş dovedi necredinţă...”.

După ce s-a sfătuit cu superiorul său, părintele Benedetto a părut să nu mai aibă îndoieli asupra a ceea ce are de făcut: să-l readucă pe Padre Pio la mănăstire

cu orice preţ. I-a scris: „Dacă Domnul va vrea să te cheme la El, e mai bine să mori în mănăstirea unde te-a chemat”.

Padre Pio a răspuns pe un ton cu totul neobişnuit: „Nu pot crede că vreţi cu adevărat ca eu să trebuiască să mor. Acasă e drept că am suferit şi sufăr, dar n-am ajuns niciodată în neputinţa de a mă îngriji pe mine însumi, ceea ce n-a fost vreodată posibil la mănăstire. Dacă ar trebui să sufăr de unul singur, foarte bine; dar la gândul că le voi fi o povară altora, fără vreun alt rezultat decât acela al morţii, n-aş şti ce să răspund. De altfel, mi se pare că am tot dreptul şi datoria să nu mă privez în mod direct de viaţă la douăzeci şi patru de ani. Se pare că aceasta e voia Domnului. Consideraţi că sunt mai mult mort decât viu. Că sunt dispus să fac orice sacrificiu, dacă e vorba de un act de supunere”.

Părintele Benedetto nu s-a lăsat înduioşat şi i-a scris discipolului: „Şederea ta în familie mă îndurerează nespus: dacă boala ta adevărată vine de la Dumnezeu şi nu constituie un fapt natural, e mai bine să te întorci la umbra Sfintei Credinţe. Aerul locurilor de baştină nu poate însănătoşi o creatură vizitată de Cel de Sus şi aceeaşi creatură nu se poate teme de moarte numai pentru că revine la mănăstire. Ori acasă, ori în biserică, sănătatea ta va fi mereu aceea pe care o va vrea Dumnezeu.

Înainte de această lungă experienţă cu boala ta, aş fi avut reţineri să-ţi cer să revii printre noi; dar acum, de când am văzut că lucrurile nu se schimbă chiar şi dacă respiri aerul din ţinutul tău, îmi reproşez că n-am insistat mai devreme să te întorci.

Acest gând al meu e împărtăşit şi de Prea Sfinţia Să părintele Giustino, de părintele Agostino şi chiar de Înalt Prea Sfinţia Sa, căruia i-am scris despre tine. Îndeamnă-te deci la supunere şi Dumnezeu te va binecuvânta”.

În faţa unei intervenţii atât de precise a superiorului său, lui Padre Pio nu-i mai rămâne decât să se supună. Dar mai opune încă rezistenţă şi solicită vizita medicală a unui specialist. Subliniază, însă, modestia resurselor economice ale familiei sale, care nu-şi poate permite să plătească medici importanţi.

Părintele Benedetto îi face pe plac. Consultaţia unui specialist ar putea clarifica definitiv acea situaţie neobişnuită. Hotărăşte să recurgă la cea mai mare somitate a ştiinţei medicale a acelor vremuri: Antonio Cardarelli, profesor de patologie medicală la Universitatea Napoli, expert în boli circulatorii, autor a numeroase publicaţii ştiinţifice, care în 1906, datorită celebrităţii sale, fusese numit senator pe viaţă. Nu era uşor să te apropii de profesor, dar părintele Benedetto s-a străduit îndelung şi a reuşit. L-a însoţit el însuşi pe Padre Pio la Napoli. Consultaţia a

avut loc la sfârşitul lunii octombrie şi răspunsul ilustrului profesor a fost dramatic: a spus că Padre Pio urma să moară în termen de o lună şi l-a sfătuit pe superiorul său să îl însoţească pe bolnav la mănăstirea cea mai apropiată, astfel încât să se stingă în pace.

Părintele Benedetto, înspăimântat, s-a gândit imediat la Venafro, mănăstirea cea mai apropiată din provincia Foggia.

Se pare că Padre Pio a sosit la această mănăstire în seara de 28 octombrie. I s-a repartizat o chilie la etajul doi, a treia dinspre biserică. Primele zile au trecut într-un calm relativ, apoi sănătatea i s-a înrăutăţit. Nu mânca aproape nimic, iar puţinul pe care îl înghiţea îl voma îndată.

La jumătatea lunii noiembrie, alarmat de situaţie, stareţul mănăstirii, părintele Evangelista, a vrut să-l ducă din nou pe Padre Pio la Napoli, pentru a doua consultaţie medicală. Dar nu s-a schimbat nimic.

După întoarcerea la Venafro, situaţia lui Padre Pio s-a agravat înfricoşător. Trebuia să stea în pat zi şi noapte, renunţând chiar şi la sfânta Liturghie. În această perioadă, au început să se manifeste fenomene ciudate, la care puteau asista cu toţii: extaze şi apariţii diabolice.

Părintele Agostino din San Marco in Lamis, duhovnicul lui Padre Pio, devenit curios, asista la acele fenomene cu un bloc notes în mână şi nota tot ceea ce spunea Padre Pio, conversând cu misterioasele personaje invizibile. În *Jurnalul* său, părintele Agostino a scris: „La Venafro, în noiembrie 1911, eu şi părintele Evangelista am observat primele fenomene supranaturale. Am asistat la numeroase extaze şi la multe suplicii diabolice”.

Extazele şi apariţiile diabolice se alternau. În *Jurnalul* părintelui Agostino se citeşte: „Într-o seară, înainte de cină, am fost anunţat că Padre Pio se simte rău şi delirează. Încă nimeni nu observase fenomenele supranaturale, nici măcar eu. Credeam că e bolnav cu adevărat. Am dat fuga în chilia lui, unde erau alţi călugări, şi l-am văzut pe părinte culcat în pat, cu chipul agitat şi spunând: «Goniţi pisica aceea care vrea să sară la mine». N-am putut rezista la scenă şi am plecat în biserică să mă rog”.

Părintele Agostino ne informează că Satana apărea sub aspectele cele mai diferite: „sub forma unor tinere goale care dansau lasciv; sub formă de crucifix; sub forma unui tânăr, prieten al călugărilor; sub forma părintelui spiritual, sau a superiorului provincial, a Papei Pius al X-lea sau a îngerului păzitor, a Sfântului Francisc, a Prea Sfintei Fecioare, dar şi sub adevăratele sale înfăţişări groaznice, însoţit de o armată de spirite infernale. Uneori nu era nicio apariţie, dar bietul

părinte era bătut la sânge, torturat cu zgomote asurzitoare, umplut de scuipat etc. El reuşea să se elibereze de aceste viziuni invocând numele lui Iisus”.

Extazele se petreceau de două sau trei ori pe zi. În timp ce apariţiile diabolice durau cam un sfert de oră, extazele durau între o oră şi două ore şi jumătate. Părintele rămânea tot timpul cu ochii deschişi, înţepeniţi într-un punct al camerei. Vorbea cu voce tare, iar din cuvintele pe care le pronunţa se înţelegea că stă de vorbă cu Iisus, sau cu Sfânta Fecioară, sau cu îngerul păzitor.

La aceste extaze au asistat şi câţiva medici. Odată, părintele Agostino a vrut să verifice bătaia inimii şi pulsul. A scris în *Jurnal*: „Nu exista o legătură între bătaia inimii şi puls: acesta din urmă era accelerat şi puternic, dar bătăile inimii erau foarte accelerate şi extrem de puternice, de parcă inima ar fi fost pe cale să-i explodeze”.

În afara viziunilor, călugării din Venafro au fost martorii altor fenomene inexplicabile. Chiar în starea de boală agravată, Padre Pio demonstra că este în stare să citească gândurile oamenilor. Într-o zi, părintele Agostino s-a dus la el. „În dimineaţa aceasta să spuneţi o rugăciune specială pentru mine”, i-a spus Padre Pio. Coborând în biserică, părintele Agostino a hotărât să se roage pentru prietenul său într-un mod deosebit, în timpul Liturghiei, dar apoi a uitat. Întorcându-se la Padre Pio, acesta l-a întrebat: „V-aţi rugat pentru mine?”. „Am uitat”, a răspuns părintele Agostino. Iar Padre Pio: „Bine măcar că Dumnezeu a primit gândul bun pe care l-aţi avut coborând scările.”

Cu un alt prilej, părintele Agostino, văzând că Padre Pio se simte foarte rău şi delirează, de frică să nu moară, a mers în biserică să se roage pentru el. După vreun sfert de oră, s-a întors în camera părintelui şi l-a găsit înseninat. Padre Pio i-a spus: „V-aţi dus să vă rugaţi pentru mine: aţi făcut bine. V-aţi gândit şi la elogiul meu funebru, dar încă mai e timp, mai e timp”.

Părintele Agostino notează în *Jurnal* şi un alt fapt ciudat: „În timpul unui extaz, Padre Pio se ruga pentru un suflet pe care îl cunosc într-un mod la fel de intim ca pe mine însumi. Acel suflet era frământat de peste un an de groaznice ispite, care îi erau cunoscute doar lui Dumnezeu şi mie, care sunt duhovnicul său. Padre Pio nu avea cum să ştie absolut nimic despre asta. Ei bine, el se ruga pentru sufletul respectiv, pentru ca Domnul să-l elibereze de acele ispite înfiorătoare”.

Pentru a primi Sfânta Împărtăşanie în pat, Padre Pio dorea să îmbrace deasupra reverendei o cămaşă albă care în fiecare dimineaţă, la o anumită oră, era adusă la mănăstire, spălată şi călcată, de către un binefăcător.

Într-o dimineaţă, când la ora stabilită portarul a pornit să preia cămaşa, Padre Pio i-a spus: „Nu te duce, acel om va sosi cu câteva ore de întârziere”. Şi aşa a fost.

O oră şi jumătate mai târziu, Padre Pio i-a zis portarului: „Acum du-te, omul tocmai soseşte”. Portarul a mers, a deschis poarta şi l-a văzut apropiindu-se de mănăstire chiar în acea clipă.

Aceste fapte i-au convins pe călugării din mănăstirea Venafro că se află în faţa unui suflet privilegiat de Dumnezeu. Au început să protesteze împotriva hotărârii superiorului provincial de a-l ţine pe Padre Pio la mănăstire. I-au scris pentru a-l convinge să-l trimită acasă la Pietrelcina, dar primind un răspuns negativ, au hotărât să recurgă direct la superiorul ordinului. La data de 3 decembrie 1911, părintele Evangelista, stareţul mănăstirii Venafro, în numele tuturor călugărilor, i-a trimis părintelui superior al ordinului următoarea scrisoare: „Recurg la generozitatea Domniei Voastre pentru simpla expunere a unui fapt şi pentru a vă adresa o rugăminte.

Eu şi toţi fraţii mei de aici, precum şi aproape toţi fraţii din provincie, putem confirma cu conştiinţa liniştită că Padre Pio din Pietrelcina, care e bolnav deja de trei ani, doar în oraşul său poate reţine vreun aliment în stomac. Timp de aproape doi ani a respirat aerul ţinutului de baştină, iar acolo n-a suferit niciodată de vărsături. De o lună şi jumătate se află aici şi pot spune sincer că n-a reţinut niciodată hrana un sfert de oră: de şaisprezece zile e bolnav la pat şi organismul lui nu reţine nici măcar o linguriţă de apă.

S-a constatat prin fapte că îndată ce intră în mănăstire apar vărsăturile şi durează până când rămâne în mănăstire; imediat ce pune piciorul în ţinutul său natal, măcar stomacul i se însănătoşeşte. Să fie oare voinţa lui Dumnezeu ca acest biet călugăr să stea acasă mereu?

Cu toţii mărturisesc că e un foarte bun preot, deci nici nu-i trece prin gând dorinţa de a rămâne acasă şi nici noi, confraţii săi, n-am vrea să ne lipsim de prezenţa sa atât de preţioasă. Deci, Înalt Prea Sfinţia Voastră puteţi deduce faptul că declaraţia noastră nu e deloc subiectivă, ci reprezintă pura realitate.

Prea Sfântul părinte provincial a fost informat până acum prin numeroase scrisori, dar nu ne-a dat niciun răspuns în această direcţie. Nu recurg la sprijinul Domniei Voastre în dorinţa de a face ceva împotriva superiorului meu imediat, dar mă simt îndemnat de conştiinţa mea, întrucât mi se pare că l-am ispiti pe Dumnezeu, dacă l-am obliga pe un călugăr să stea în mănăstire şi să supravieţuiască fără a se hrăni deloc”.

Conducătorul ordinului se pare că, de această dată, a intervenit în favoarea lui Padre Pio: într-adevăr, în ciuda voinţei sale, părintele Benedetto a fost obligat să se supună. I-a certat pe călugării din Venafro pentru că au recurs la superiorul general,

încălcându-i autoritatea, dar i-a acordat lui Padre Pio permisiunea de a se întoarce acasă.

La 7 decembrie, bolnavul, însoţit de părintele Agostino din San Marco in Lamis, a sosit la Pietrelcina şi aici, ca prin farmec, s-a însănătoşit pe loc de toate bolile. A doua zi, la 8 decembrie, sărbătoarea Imaculatei, puterile îi reveniseră în aşa măsură încât a putut cânta la Liturghia solemnă. „Părea să nu fi fost niciodată bolnav”, a scris părintele Agostino în *Jurnalul* său.

Din punct de vedere juridic, poziţia lui Padre Pio în ţinutul natal nu era tolerată de dreptul canonic. În calitate de călugăr, avea obligaţia de a rămâne la mănăstire. Neavând această posibilitate, trebuia să ceară „secularizarea”, adică o dispensă care echivala cu expulzarea din Ordin.

Superiorul provincial, părintele Benedetto, era hotărât să reglementeze situaţia. Trebuia s-o facă şi pentru a nu comite o nedreptate faţă de alţi subordonaţi care aveau nevoie să stea cu familiile şi nu primeau aprobarea.

A cerut din nou intervenţia superiorului general. Acesta s-a pronunţat în favoarea cererii de secularizare. Padre Pio s-a speriat foarte tare. A plâns. I-a scris superiorului provincial: „Multele lacrimi pe care le-am vărsat mi-au şubrezit atât de tare sănătatea încât am căzut la pat, unde mă aflu şi acum”.

Demersul a înaintat cu încetineală. Părea manevrat de puteri superioare. Au trecut trei ani până când de la Roma să vină un răspuns, care a fost diferit de cel bănuit. În locul secularizării, a sosit un „breve di esclaurazione”, adică permisiunea de a trăi în afara mănăstirii pe timpul necesar însănătoşirii, călugărul continuând să poarte reverenda. O soluţie de compromis, care era pe de-a-ntregul în favoarea lui Padre Pio.

VII – MATRICOLA NUMĂRUL 2094/25

Simplu soldat la Napoli – De ce a fost acuzat de dezertare – Un plătitor necunoscut – Întâlnirea cu Raffaellina – Diavolul la mănăstire – Ajunge la San Giovanni Rotondo.

Aprobarea pe care Padre Pio, după polemici şi bătălii, o obţinuse de la Vatican la 25 februarie 1915, a liniştit puţin relaţiile sale cu superiorul provincial, care n-a încetat lupta pentru a-l readuce pe călugăr să trăiască alături de ceilalţi la mănăstire. Timp de câteva luni, părintele Benedetto s-a potolit, dar apoi a revenit la atac. Şi-a atins scopurile la începutul anului 1916, recurgând la un şiretlic.

Padre Pio ţinea mult la Raffaellina Cerase, o femeie nobilă din Foggia, considerată „sfântă”. Nu se cunoşteau personal, dar de câţiva ani purtau o bogată corespondenţă în care îşi mărturiseau experienţele spirituale excepţionale pe care le trăiau amândoi.

Într-o zi, Raffaellina Cerase i-a spus părintelui Agostino: „Aduceţi-l înapoi pe Padre Pio la mănăstire, daţi-i autorizaţia să spovedească: va face mult bine”. Deşi era hirotonit de cinci ani, Padre Pio nu obţinuse încă aprobarea de a spovedi, şi aceasta deoarece unii medici bănuiau că e bolnav de ftizie. Superiorii săi, pentru a evita transmiterea bolii, îl ţineau departe de oameni.

Cuvintele Raffaellinei au sunat ca un oracol. Părintele Agostino le-a relatat părintelui Benedetto, iar cei doi au hotărât să treacă la acţiune şi să-l readucă pe Padre Pio la mănăstire.

În acele zile, Raffaellina se simţea foarte rău. Fusese operată, dar mai avea puţine zile de trăit. Cei doi au profitat de situaţie şi i-au scris lui Padre Pio că Raffaellina, aflată pe patul de moarte, şi-a exprimat dorinţa de a-l vedea şi de a-i vorbi cel puţin odată. Padre Pio s-a lăsat convins. Drumul a fost plătit de surorile Raffaellinei Cerase. Părintele a pornit în zorii zilei de 17 februarie 1916.

Nimeni nu trebuia să afle de această călătorie, altfel locuitorii din Pietrelcina s-ar fi opus. Ţineau mult la „sfântucul” lor şi se temeau să nu le fie luat. Pentru a nu stârni suspiciuni, părintele Agostino, care voia să-l însoţească pe Padre Pio din cauza sănătăţii şubrede, şi-a aşteptat confratele la gara din Benevento.

Cei doi călugări au ajuns la mănăstirea Sant’Anna, la Foggia, spre amiază. Padre Pio era convins că se va opri aici cel mult o oră sau două. Dar la Foggia l-a găsit şi pe superiorul provincial, părintele Benedetto, care i-a poruncit tăios să „rămână pentru totdeauna la Foggia, viu sau mort”.

În faţa unui asemenea ordin, nu mai era nimic de făcut. Padre Pio s-a supus. A scris acasă pentru a i se trimite obiectele personale. I-a scris şi parohului din Pietrelcina, părintele Salvatore Pannullo. Din scrisoare reiese în mod clar neplăcerea sa, dar şi dorinţa de a se supune.

„Prea scumpe părinte 'Tore, e foarte aprinsă dorinţa părintelui provincial de a mă opri aici, pentru a mă face să încerc această climă. În plus, el consideră că am mare nevoie, având în vedere starea mea spirituală, de o călăuză bună şi sârguincioasă pe căile Domnului. În această privinţă, într-adevăr, nu pot să-l contrazic şi chiar Domnia Voastră, pe care Dumnezeu v-a făcut părtaş la ceea ce se petrece în sufletul meu, cred că veţi fi pe deplin de acord.

Deci mă văd nevoit să mă supun la această mereu veche, dar totodată foarte nouă încercare, întrucât *maiora premunt*. Numai Domnia Voastră puteţi înţelege de câtă putere am nevoie pentru acest din urmă sacrificiu în faţa Celui care îmi cere totul. De aceea, rugaţi-vă pentru mine, pentru ca victima să fie demnă de Domnul şi să fie plăcută apariţia sa în ochii Divinului Părinte".

Padre Pio mersese la Foggia pentru a sta la căpătâiul unei muribunde şi nu-şi uită datoria. A doua zi după sosirea sa la mănăstirea Sant'Anna, însoţit de părintele Agostino, s-a dus la Raffaellina, care locuia în apropierea mănăstirii.

„Întâlnirea", se citeşte în *Jurnalul* părintelui Agostino, „a fost cea dintre două suflete care se cunoşteau demult în faţa Domnului. Au schimbat puţine cuvinte, dar privirile lor îngereşti erau mai elocvente decât orice discurs".

Padre Pio a continuat să meargă la bolnavă în fiecare dimineaţă. Slujea Liturghia în capela privată a nobilei femei, iar apoi stătea cu ea de vorbă până la amiază. Donna Raffaellina a murit la 25 martie. Padre Pio şi-a informat duhovnicul, pe părintele Agostino, folosind expresii pline de tristeţe:

„Raffaellina a adormit întru Domnul, cu un zâmbet de dispreţ pentru lumea aceasta. Ferice de ea!... O invidiez pentru alegerea pe care a făcut-o. De mi-ar da Dumnezeu, prin intermediul acestui suflet ales, şi mie odihna celor drepţi. Am obosit... de viaţă: detest lumea aceasta".

Între timp, faima „sfinţeniei" lui Padre Pio se răspândise prin Foggia. În fiecare zi veneau la mănăstire mulţi oameni care voiau să-i vorbească şi să-i împărtăşească necazurile lor.

Scriindu-i părintelui său spiritual, Padre Pio spune: „Să nu vă supăraţi pe mine dacă nu vă dau veşti mai des. N-am nicio clipă liberă: o mulţime de suflete însetate de Iisus năvălesc asupra mea, încât îmi vine să mă iau cu mâinile de cap".

Mănăstirea Sant'Anna de la Foggia se găsea, pe atunci, la periferia oraşului, înconjurată de case foarte sărăcăcioase. Pentru Padre Pio nu părea locul cel mai potrivit. Într-adevăr, sănătatea i s-a înrăutăţit pe dată. Stareţul mănăstirii, părintele Nazareno d'Arpaise, şi-a notat în jurnal că „tânărul preot era măcinat de febră foarte mare". A fost chemat să-l consulte doctorul Del Prete, medicul mănăstirii, care i-a identificat „focare de microbi la plămânul drept, un uşor şuierat la plămânul stâng". A dispus „izolare absolută". Având în vedere gravitatea situaţiei, s-a apelat la un medic mai cunoscut, doctorul Tarallo, care a stabilit acelaşi diagnostic.

În mănăstirea din Foggia, Padre Pio a adus cu el întreaga secvenţă de fenomene ciudate care apăreau de ani întregi în viaţa sa.

Din cauza febrei, nu mergea aproape niciodată să cineze alături de confraţi, ci rămânea în camera lui situată deasupra sălii de mese. Cu punctualitate, în fiecare seară, în timp ce călugării mâncau, pe neaşteptate, din camera lui Padre Pio se auzeau zgomote asurzitoare, care culminau cu o izbitură înfiorătoare. Spaima călugărilor era enormă. Dădeau fuga la Padre Pio şi îl găseau în pat, alb la faţă, cu semnele unei lupte violente şi prosternat încât nu reuşea să scoată niciun cuvânt. Era leoarcă de sudoare. Cămaşa lui părea scoasă dintr-un lighean cu apă.

Stareţul mănăstirii din Foggia, părintele Nazareno d'Arpaise, îşi nota totul în jurnal. Printre altele, citim: „Într-o seară, era în trecere pe la noi monseniorul D'Agostino, episcopul de la Ariano Irpino, căruia am crezut că e bine să-i povestesc ce se întâmplă în mănăstire. Iar el: «Părinte Stareţ, Evul Mediu s-a încheiat şi Domnia Voastră mai credeţi în asemenea baliverne?». «Bine», m-am gândit, «acesta e ca apostolul Toma, nu crede până nu vede... Nu-i nimic, o să creadă.».

În timpul cinei, la un moment dat, am auzit obişnuitele lovituri de picior care precedau faimoasa bubuitură. Le-am cerut călugărilor să facă linişte şi îndată s-a auzit groaznica izbitură.

Sluga episcopului, care tocmai mânca în camera de oaspeţi, a rupt-o la fugă în bucătărie cu părul măciucă. Episcopul s-a înspăimântat aşa de tare că în noaptea aceea n-a vrut să doarmă singur. În ziua următoare a părăsit mănăstirea şi nu s-a mai întors".

Un alt călugăr, părintele Paolino din Casacalenda, stareţul mănăstirii din San Giovanni Rotondo, a povestit că, trecând pe la mănăstirea din Foggia, a vrut să se oprească pentru a asista personal la acel fenomen ciudat despre care vorbea toată lumea. La ora cinei, în loc să meargă în sala de mese împreună cu ceilalţi călugări, a mers în camera lui Padre Pio şi i-a spus: „Voi sta aici pentru că vreau să văd dacă

diavolul va avea curajul să vină şi în prezenţa mea”. Padre Pio, zâmbind, l-a sfătuit să plece, iar apoi a adăugat că speră ca în seara aceea să nu se întâmple nimic.

Aşa a şi fost: nu s-a întâmplat nimic. Convins că Demonul nu are nevoie de martori şi întrucât ora obişnuită a acelor zgomote trecuse deja, părintele Paolino a ieşit din încăpere şi a pornit spre scări, pentru a coborî alături de ceilalţi în sala de mese. „De n-aş fi făcut-o!”, a scris în amintirile sale, „îndată ce am coborât prima treaptă, am auzit acea izbitură asurzitoare. Era prima dată când o auzeam şi am fost cutremurat din cap până-n picioare. M-am întors ca un bolid în camera lui Padre Pio şi m-am simţit foarte prost găsindu-l alb ca varul şi leoarcă de sudoare”.

Aceste fapte au durat mult timp. La un moment dat, a trebuit să intervină părintele provincial, care l-a implorat pe Padre Pio să pună capăt fenomenelor, pentru că ceilalţi călugări erau terorizaţi. De atunci, zgomotele au încetat, dar au continuat torturile diabolice.

În timpul verii 1916, părintele Paolino din Casacalenda, trecând prin Foggia şi văzându-l pe Padre Pio că suferă din cauza căpuşelii, l-a invitat să meargă cu el la San Giovanni Rotondo, în Gargano, unde era oarecum mai răcoare. S-a cerut aprobarea părintelui provincial, care a fost de acord, iar la 28 iulie 1916 Padre Pio a pus prima dată piciorul la San Giovanni Rotondo, locul unde urma să trăiască o jumătate de secol.

Pe atunci, acest sătuc din Gargano era complet necunoscut. Iată cum l-a descris Francesco Morcaldi, care ulterior, pentru mulţi ani, a fost primarul satului: „Pe vremea aceea, San Giovanni Rotondo era o mică aşezare cu câteva mii de locuitori, pe care lipsa unor căi de acces comode şi a unor mijloace de comunicare rapide îi ţinea aproape izolaţi de lumea civilizată.

Locuitorii, ocupaţi mai ales cu muncile agricole, erau obligaţi în mare măsură să caute de lucru în câmpia Tavoliere, mlăştinoasă şi infestată de malarie.

Zona muntoasă oferea o păşune bună pentru cirezi şi turme, iar depresiunile fertile permiteau cultivarea cartofilor şi a legumelor, asigurând produse de bună calitate şi foarte solicitate pe pieţele din regiune. Dar la ele se ajungea doar pe cărări strâmte, impracticabile şi abrupte, adesea distruse de aluviuni şi, iarna, îngropate sub zăpadă.

Cel care, pentru a-şi procura hrana, era obligat să-şi petreacă zilele pe munte, trebuia să îndure înnoptările în colibe jalnice, acoperite cu ramuri şi paie şi trebuia să se apere de delincvenţii care, organizaţi în bande armate, protejaţi de neregularităţile de teren, nu cruţau bunurile şi adeseori viaţa locuitorilor.

Tristul fenomen al furtului de vite era o plagă răspândită. Jafurile şi crimele nelinişteau şi îngrozeau populaţia.

Condiţiile de viaţă din centrul locuit erau de-a dreptul primordiale. Lipseau apa, lumina, serviciile de cea mai elementară igienă. Numeroase familii erau obligate să trăiască într-o inumană promiscuitate, alături de animale, în bordeie întunecate, săpate în pământ, lipsite de lumină şi aer. Bolile infecţioase făceau ravagii. Puţinii medici care trăiau la faţa locului, deşi animaţi de un înalt spirit de sacrificiu, trebuiau adesea să-şi supună la grele încercări propria îndemânare profesională, atunci când împrejurările îi obligau la intervenţii delicate, la domiciliul pacienţilor, în contexte improvizate".

Mănăstirea Capucinilor se găsea la vreo doi kilometri de centrul locuit şi se putea ajunge acolo doar pe o potecă de catâri. Construcţia era dărăpănată şi încă mai jalnic era peisajul stâncos dimprejur. Acea mănăstire era cea mai sărăcăcioasă şi mai izolată din toată provincia Foggia şi niciun călugăr nu venea aici cu plăcere. Fusese întemeiată în 1540 şi a fost dintotdeauna considerată un loc de pedeapsă unde erau trimişi călugării indisciplinaţi, pentru a se pocăi şi a medita.

Acel loc, atât de singuratic şi trist, i-a plăcut lui Padre Pio. Prima lui vacanţă a durat o săptămână, dar abia întors la Foggia, i-a scris superiorului provincial, cerându-i permisiunea de a se întoarce la San Giovanni Rotondo. „Iisus mă obligă", scria Padre Pio. „El îmi spune că trebuie să-mi întăresc trupul, pentru a fi pregătit în faţa celorlalte încercări la care vrea să mă supună. Şi alte motive mă împing să cer amintita favoare, dar pe acestea e bine să le trec sub tăcere".

Părintele Benedetto a aprobat cererea, iar Padre Pio a pornit din nou spre San Giovanni Rotondo la 4 septembrie. A rămas acolo până la moarte, cu excepţia întreruperilor datorate serviciului militar.

Padre Pio fusese chemat sub arme la 6 noiembrie 1915, pe când se mai găsea la Pietrelcina. Se prezentase la comandamentul militar din Benevento şi fusese repartizat la Compania a Zecea Medicală de la Napoli, cu numărul de matricolă 2094/25. Dar, din cauza continuei stări febrile, la 10 decembrie fusese trimis acasă în concediu medical pe un an.

La 18 decembrie 1916, la expirarea concediului, Padre Pio se găsea deja de trei luni la San Giovanni Rotondo. De acolo a plecat la Napoli şi s-a prezentat la comandamentul militar. A fost din nou supus unor îndelungate vizite medicale şi, după cincisprezece zile, i s-a dat un alt concediu medical de şase luni. Foaia de concediu, specificând perioada de prelungire acordată din motive medicale, se încheia astfel: „şi ulterior să fie la dispoziţie pentru noi ordine".

Obişnuit cu supunerea exactă, după expirarea celor şase luni, Padre Pio a rămas liniştit la mănăstirea sa, întrucât nu veniseră „noi ordine”. Această conştiinciozitate a fost cât pe ce să-l aducă în faţa curţii marţiale, cu acuzaţia de dezertare.

La comandament, de fapt, era aşteptat. Văzându-se că nu mai apare, a fost declarat dezertor şi s-a eliberat un ordin de arestare. Întrucât, din punctul de vedere al statului, Padre Pio continua să fie Francesco Forgione, nimeni nu se gândea că dezertorul era tocmai acel călugăr sfrijit de la San Giovanni Rotondo. Descoperirea s-a făcut din întâmplare, de către plutonierul de jandarmi al sătucului din Gargano, care s-a prezentat îndată la mănăstire pentru a-l aresta pe capucin. „Pe foaie scrie să aştept noi ordine şi eu stau aici şi le aştept”, a protestat Padre Pio. Întorcându-se la comandamentul militar din Napoli, a repetat în faţa căpitanului aceleaşi cuvinte. A fost crezut şi a fost iertat pe loc.

De această dată, deşi sănătatea lui era tot şubredă, Padre Pio a fost considerat apt pentru serviciile de intendenţă şi a fost repartizat la cazarma Sales. A trebuit să se resemneze şi timp de câteva luni a fost un soldat ca toţi ceilalţi.

Padre Pio îşi amintea adesea de acea experienţă şi vorbea despre ea cu blândeţe. Tovarăşii de arme l-au descris ca pe un coleg hazliu şi bine dispus.

Prima uniformă militară pe care a îmbrăcat-o îi era foarte largă, poate şi pentru că el era numai piele şi os. Simţindu-se cam ridicol, a comentat: „Mama m-a făcut bărbat; Sfântul Francisc – femeie (făcând aluzie la reverendă), iar guvernul – o paiaţă”.

La Napoli, Padre Pio stătea împreună cu tinerii recruţi care aveau obiceiul să se ţină de şotii. De teamă ca tinerii să nu-i fure hainele, a îmbrăcat pe el tot ce avea: două maieuri, două cămăşi, două veste, două vestoane etc. Pe neaşteptate, un infirmier a strigat: „Forgione Francesco, la vizita medicală”. Călugărul s-a prezentat la medicul ofiţer, iar acesta i-a zis: „Dezbracă-te”. Padre Pio a executat ordinul şi cu tot calmul a început să-şi scoată diversele obiecte de îmbrăcăminte. Medicul, uimit şi amuzat, îl privea pe acel militar ciudat care îşi scotea mai întâi un veston, apoi al doilea, o vestă, apoi cealaltă, o cămaşă şi pe urmă a doua şi tot aşa mai departe. La un moment dat, a exclamat: „Forgione, tu nu porţi pe tine haine, ci un depozit de îmbrăcăminte”.

Pe când Padre Pio era militar la Napoli, tatăl său, Grazio Forgione, a vrut să meargă la el în vizită. Mama Peppa pregătise pentru băiatul ei o traistă cu de-ale gurii, ouă proaspete, ulei, brânză de oaie şi struguri culeşi din via de la Piana Romana. La Napoli, Grazio a cerut să fie dus la pensiunea doamnei Carolina del

Mastro, din Pietrelcina, unde trăgeau toţi consătenii când mergeau în capitala provinciei şi unde era găzduit şi Padre Pio. Văzându-şi fiul că vine cu trăsura, Grazio s-a mirat şi l-a întrebat: „Ce-ţi mai rămâne din cele 75 de centime pe care le iei când slujeşti Liturghia, dacă 50 le strici cu trăsura şi 25 trebuie să le dai paracliserului?”. Băiatul l-a liniştit. I-a spus că îşi poate permite să ia trăsura pentru că slujeşte Liturghia într-o capelă privată şi câştigă 15 lire.

După mâncare, au ieşit împreună la plimbare şi au mers să ia de la reparat o pereche de bocanci, cărora trebuia să li se scoată cuiele din talpă. Grazio voia să-l plătească pe cizmar, dar Padre Pio i-a spus: „Nu, el şi-a luat cuiele care costă 5 lire şi-i ajung”.

În preajma Crăciunului din acelaşi an, Padre Pio a primit o permisie. A hotărât să se întoarcă la San Giovanni Rotondo, trecând pe la Pietrelcina, pentru a se opri câteva zile acasă. Îşi amintea adesea de acea călătorie şi o povestea cu mare vioiciune. Cu un prilej, povestirea lui a fost înregistrată, iar apoi transcrisă. Cu toate că e destul de lungă, dorim s-o reproducem integral, pentru a oferi un exemplu asupra modului în care Padre Pio povestea episoade din viaţa sa.

„În decembrie 1916 eram la spitalul militar din Napoli sub examinare. Avui o permisie de convalescenţă. Fui chemat la comandamentul spitalului şi, pe lângă foaia de permisie, îmi dădură un bilet pe gratis de la Napoli la Benevento şi o liră de cheltuieli.

Ieşind de la spital, mă dusei încet spre gară, trecui printr-o piaţă unde era zi de târg: n’ ăţi fi ştiind târgşoarele din Napoli, câtu-s de pline cu lume veselă, de cântă, strigă, umblă, o-mbulzeală ce nu să mai termină.

De curios, dar şi ca să-mi mai schimb gândurile, mă oprii să văd ce să vinde. Pornind iar pe drumul spre gară, se apropie de mine un bărbat care avea umbreluţe de hârtie. Preţul de strigare: o liră, dar până la urmă le dădea cu 40 sau 50 de centime. Eu mă gândii pe loc: «Dacă merg acasă, ar trebui să le duc ceva nepoţeilor. Fiecare aşteaptă câte ceva». Mă hotărâi să iau nişte cadouri, dar gândindu-mă că am o singură liră, «dacă o cheltuiesc», îmi spusei, «cum fac de s-ajung la Petrapucina?» (Pietrelcina).

Îmi continuai drumul şi, ajungând în piaţa Garibaldi, găsii alţi păcălici care vindeau toate minunile lui Dumnezeu. Mă apropiai tot mai mult de gară. Ajungând la casierie, dădui la vizat biletul de călătorie. Pe când mergeam spre peronul de plecare, un alt om care vindea umbreluţe se apropie de mine. Începu să-mi spună: «Don’ caporal, don’ caporal, ’ai de vă luaţi neşte-mbreluţe, i-ute ce mândre-s, li-ţi duce-un cado la copilaşi».

Eu nu-l băgam în seamă, dar el continua să-mi umble-n coaste, zicându-mi când caporal (deşi eu eram simplu soldat), când plutonier şi până la urmă căpitan. Văzând că bietul om se chinuie să se ţină după mine, mă întorsei şi-i zisei: «Băi băiete, nu-mi trebe nimica, n-am la ce le folosi ş-apoi tu nu eşti cinstit, la piaţă să vând cu juma' de liră şi tu vrei una jumate!» Căpos şi stăruitor ca toţi vânzătorii ambulanţi, începu din nou: «Don' caporal, îs om cu familie, tre' să câştig oarece, luaţi-vă o-mbreluţă», şi întinzându-mi-o zise: «vă rog io frumos s-o luaţi, le duceţi o amintire la cei dragi». La aceste cuvinte, îi răspunsei: «Mi-o dai cu cinzeci de centime?».

Între timp, trenul fluieră de plecare. Eu urcai. Scosei capul pe geam şi privindu-l pe nenorocitul care se omorâse atâta cu firea să vândă o umbreluţă să-şi facă bani de pâine pentru copii, luai 50 de centime şi-i zisei: «Ţine, ia asta şi Dumnezeu să te binecuvânteze». Bucuros nevoie mare, mă salută şi se duse-n treaba lui.

Eram obosit şi mă luase febra. Mă cuprinse frigul şi mă ghemuii tot mai mult în manta. Trenul ajunse la Benevento cu mare întârziere. Îndată ce coborâi, mă năpustii în faţa gării, dar căruţa care mergea la Pietrelcina plecase deja. Trebui din păcate să stau peste noapte la Benevento. Mă gândii să rămân la gară pentru a nu-i deranja pe prietenii de-i cunoşteam.

Întorcându-mă în gară, căutai un loc în sala de aşteptare, dar vai, era plină ochi. Între timp, febra creştea tot mai mult şi nu mai aveam putere să mă ţin pe picioare. Când oboseam de stat pe loc, umblam prin gară şi pe afară. Frigul şi umezeala îmi intrară în oase şi în starea aceea petrecui multe ore. Fui adesea ispitit să intru la bufetul gării, pentru că localul era încălzit, dar spre marea mea neplăcere şi aici era plin de ofiţeri şi soldaţi care îşi aşteptau trenurile şi fiecare cheltuia câte ceva pe consumaţie.

Apoi mă gândeam: «Abia am 50 de centime şi dacă intru ce mă fac?». Frigul era tot mai puternic, febra mă scutura; era ora două, în sălile de aşteptare nu era niciun centimetru de loc liber să mă arunc măcar pe jos. Mă rugai lui Dumnezeu şi Maicii Domnului. Nemaiputând rezista, mă hotărâi să intru la bufet. Mesele erau toate ocupate; aşteptam neliniştit să se ridice vreunul şi să plece, voiam să stau jos şi să mă odihnesc puţin, dar nimeni nu se clinti. Pe la 3.30 se anunţă acceleratul Foggia-Napoli. În sfârşit, câteva mese se eliberară, dar fiindcă fui prea ruşinos nu reuşii să ocup nici măcar un scaun. Mă gândeam: «Chiar dacă mă aşez, n-am bani pentru a-mi permite mai mult de o cafea, şi dacă n-aş lua măcar atât, ce-ar câştiga bietul proprietar care îşi pierde aici toată noaptea?». Mă prinse aşa ora patru şi

veniră alte trenuri. Mulţumesc lui Dumnezeu, într-un colţ al bufetului se goliră două măsuţe.

Mă aşezai într-un colţişor, cu speranţa să nu fiu văzut de chelner. Stăteam de câteva minute când intrară un ofiţer şi doi subofiţeri şi stătură chiar la măsuţa de lângă mine. Îndată se apropie chelnerul şi, după ce luă comanda, mă întrebă şi pe mine ce doresc.

Fui obligat să cer şi eu o cafea. Furăm serviţi în acelaşi timp toţi patru. Imediat după aceea, ofiţerul şi cei doi subofiţeri plătiră şi plecară. Eu între timp mă gândeam: «Dacă o beau repede, trebuie să plătesc şi să mă duc». Şi de fapt cafeaua aia trebuia să mă ţină până la sosirea căruţei. Aşa că de fiecare dată când chelnerul nu se uita la mine, stăteam molcom: îndată ce se întorcea la mine, învârteam linguriţa pentru a mă face că amestec zahărul în cafea.

În sfârşit, se făcu ora de mers la căruţă. Mă ridicai şi luându-mi inima în dinţi, mă apropiai de tejghea să plătesc. Chelnerul politicos îmi răspunse: «Mulţumesc, soldatule, totul e achitat». Întrucât chelnerul era mai în vârstă, mă gândii: «Poate că mă cunoaşte şi vrea să fie amabil cu mine». Un alt gând îmi spunea însă: «Te pomeneşti că a plătit ofiţerul».

Oricum, îi mulţumii chelnerului şi ieşii din gară. Găsii la locul cunoscut căruţa spre Pietrelcina. Priveam în jur pentru a vedea vreo rudă sau vreun prieten care să-mi împrumute preţul biletului de la Benevento la Pietrelcina. În zadar. Preţul era de 1.80 lire.

Cum o să mă descurc doar cu cincizeci de centime?

Lăsându-mă în mâna Domnului, urcai şi mă aşezai mai în spate, ca să mă pot înţelege cu taxatorul să-i plătesc biletul la sosire.

Între timp, urcau alţi călători. Alături de mine se aşeză un bărbat destul de înalt, cu înfăţişare frumoasă. Avea cu el o valijoară nou-nouţă şi şi-o aranjă pe genunchi. Trăsura era plină şi, nevăzând niciun consătean, mă temeam tot mai mult că o să mă fac de sfânta minune, dar apoi îmi spusei: «Cine ştie câţi soldaţi se află în situaţia mea sau şi mai rău: eu măcar am cincizeci de centime». Trăsura pornise şi taxatorul începuse să taie biletele pentru cei din faţă... Încet încet se apropia de mine. Domnul de alături îşi scoase din valijoară un termos şi un pahar, turnând în el cafea cu lapte fierbinte. După ce umplu paharul, mi-l oferi mie; mulţumind, făcui tot ce se putea ca să nu accept, dar, văzând insistenţa lui, trebui să primesc, în timp ce el îşi puse să bea din paharul termosului. Tot atunci ajunse la noi taxatorul şi ne întrebă până unde vrem bilet.

Încă nu-mi deschisesem gura, când îl auzii zicând: «Soldatule, biletul dumitale până la Pietrelcina e plătit». Taxatorul mi-l întindea. Pe de o parte eram mulţumit, pe de alta mă simţeam umilit şi mă gândeam: «Oare cine l-a plătit?». Voiam să ştiu pentru ca măcar să-i pot mulţumi. Îl rugai pe Dumnezeu să-l binecuvânteze pe autorul acestei binefaceri. În sfârşit, ajunsei la Pietrelcina; coborâră mulţi călători şi, în faţa mea, şi bărbatul care era lângă mine. După el coborâi eu şi, întorcându-mă pentru a-l saluta şi a-i mulţumi, nu-l mai văzui, dispăruse ca prin farmec. Umblând, mă întorsei de mai multe ori în toate direcţiile, dar nu-l mai revăzui”.

Padre Pio s-a întors la garnizoana militară Napoli în data de 6 martie. După o vizită medicală atentă, a fost găsit în condiţii dezastruoase, cu o dublă bronhoalveolită. În ziua de 17 a aceleiaşi luni, a fost trimis acasă în concediu absolut şi definitiv.

VIII – 20 SEPTEMBRIE 1918

„Am văzut un personaj misterios: *când a plecat*, *mâinile mele erau pline de sânge*” – *Astfel s-a desăvârşit marea taină – Uluirea şi spaima călugărilor*.

Închizând paranteza militară, Padre Pio a fost repartizat definitiv la San Giovanni Rotondo, cu sarcina de conducător spiritual în micul seminar din cadrul mănăstirii, unde erau primiţi tinerii din zonă ce priveau cu simpatie viaţa religioasă. Pe vremea aceea erau vreo cincisprezece. Padre Pio primise misiunea cu entuziasm şi mare dăruire.

Deşi trăia într-un loc izolat, mulţi oameni veneau să-i ceară sfaturi, chiar şi de departe. Alţii îi scriau. Ziua părintelui era mereu plină. Găsea timp să răspundă la scrisori doar noaptea. Lucra până la nouăsprezece ore pe zi, după cum afirmă el însuşi într-o scrisoare.

Acolo sus, pe acel munte golaş şi sterp, într-un decor sărac din punct de vedere social şi lipsit de semnificaţie, s-a întâmplat unul din cele mai importante evenimente mistice din toate timpurile: imprimarea stigmatelor lui Iisus Cristos pe trupul acelui biet călugăr capucin.

În istoria creştină, prin termenul de stigmate se înţelege fenomenul de reproducere totală sau parţială a celor cinci răni ale lui Cristos pe trupul unor sfinţi sau al unor personaje mistice. Până acum se cunosc peste trei sute de cazuri de persoane stigmatizate. Primul a fost Sfântul Francisc din Assisi, care a primit stigmatele pe Averna, în 1224. Printre cazurile mai recente sunt amintite cele legate de Anna Katharina Emmerich, Sfânta Gemma Galgani, Theresa Neumann etc. Padre Pio este, până azi, singurul preot stigmatizat.

„Din punct de vedere anatomic, stigmatele sunt adevărate lacerаţii ale ţesuturilor moi”, a scris profesorul Michele Capuano, „neproduse de agenţi externi sau boli, care se manifestă în mod imprevizibil în anumite zone fixe, pe neaşteptate, şi care sunt precedate şi însoţite de hemoragie şi puternice dureri fizice şi morale.

Ele nu conduc nici la infecţie, nici la descompunere, nu sfârşesc în necroză şi nu emană miros neplăcut, nu se modifică şi nu se cicatrizează, ci rămân stabile timp de ani şi ani, împotriva oricărei legi biologice şi naturale”.

După cum am scris în capitolele precedente, Padre Pio cunoscuse o asemenea experienţă mistică în septembrie 1910, după hirotonire, dar se rugase lui Dumnezeu să „îl ierte de acea confuzie”. Fusese ascultat. Semnele vizibile ale patimilor lui Iisus

fuseseră îndepărtate de pe trupul său, dar rămăseseră suferinţele pe care le provocau şi, cu suferinţele, Padre Pio trăia deja de opt ani. Acum, în acel loc de singurătate, unde liniştea şi împăcarea îi permiteau să petreacă ore întregi într-o profundă meditaţie, ceva nou se desăvârşea.

La 5 august 1918, în timp ce îi spovedea pe elevii săi, Padre Pio a avut o experienţă mistică, pe care i-a descris-o astfel părintelui său spiritual: „Am fost cuprins de groază la vederea unui personaj ceresc, ce apărea în faţa privirilor mele. Ţinea în mână un fel de instrument, asemănător cu un drug de fier cu capătul bine ascuţit, şi parcă de acolo ieşea foc. Personajul a aruncat acel instrument cu toată violenţa în inima mea. Pe loc am scos un strigăt, simţeam că mor. I-am spus băiatului pe care îl spovedeam să plece pentru că mă simt rău şi nu mai am puterea de a continua. Acest martiriu a durat fără întrerupere timp de şapte zile. Câte am pătimit în această perioadă nu ştiu să spun. Mi se părea că cineva îmi smulge măruntaiele. Din acea zi m-am simţit rănit de moarte. Simt în tainiţa cea mai ascunsă a sufletului o rană mereu deschisă care se zbate în mine”.

Durerea provocată de acea experienţă mistică era extrem de intensă. În anumite momente, ajungea atât de înfiorătoare încât îl determina pe călugăr să invoce moartea. Tot părintelui său spiritual i-a scris în acele zile: „Rana e atât de dureroasă încât numai din cauza ei aş putea muri de peste o mie de ori. O, Doamne, Dumnezeule, de ce nu mor? Eşti oare atât de crud, tu care rămâi surd la strigătele celui ce suferă şi nu-i aduci alinare? Iartă-mă, părinte, mi-am ieşit din minţi, nu ştiu ce vorbesc. Prea marea durere mă face să mă tulbur împotriva voinţei mele”.

Dar era vorba de o rană „mistică” sau reală? Într-o scrisoare din 5 septembrie, tot în faţa confesorului său, Padre Pio vorbeşte despre o „rană sângerândă”: „Rana care mi se redeschide sângerează, sângerează mereu... Prea marea durere pe care mi-o provoacă rana mereu deschisă mă face să mă tulbur, mă face să-mi ies din piele, mă duce la delir”.

Probabil e vorba de rana din coastă, pe care Padre Pio a reuşit s-o ţină ascunsă faţă de ceilalţi călugări până la 20 septembrie, când s-au deschis şi rănile de la picioare şi de la mâini.

În acea dimineaţă, mănăstirea era mai goală ca de obicei. Părintele stareţ se dusese la San Marco in Lamis; fratele Nicola, cerşetorul, îşi vedea de drumurile sale; elevii erau în curte la joacă. Padre Pio era singur în biserică pentru aducerea de mulţumire de după Liturghie. Era îngenuncheat pe platforma corului, în faţa altarului principal. Stătea la mijlocul băncii, în ultimul rând. În faţa lui, înălţat deasupra balustradei, un crucifix mare din lemn de chiparos, realizat de un sculptor

necunoscut din secolul al XVII-lea. Cristos murind, care se poate vedea şi azi în biserica franciscană din San Giovanni Rotondo, are o expresie dureroasă şi crudă. Cu ochii deschişi, cu gura deformată. Sângele se revarsă abundent din cap şi din rănile de la mâini, picioare şi coastă.

În acele zile, Europa deplângea victimele războiului care făcea ravagii pe diverse fronturi şi pe cele provocate de febra spaniolă care decima populaţiile. Padre Pio, mereu foarte sensibil la durere, poate că în acea dimineaţă tocmai se ruga pentru toţi acei morţi. La un moment dat, s-a întâmplat ceva misterios. Nu era nimeni în biserică. Deci nimeni na fost martor la acel fapt. Iată felul în care Padre Pio, o lună mai târziu, i l-a descris părintelui său spiritual.

„Eram aşezat pe platforma corului, după celebrarea Sfintei Liturghii, când am fost surprins de o toropeală asemănătoare cu un somn dulce. Toate simţurile mele, interne şi externe, precum şi înseşi simţurile sufleteşti, se găseau într-o împăcare de nedescris. În timp ce mă aflam în acea stare, am observat în faţa mea un personaj misterios, asemeni celui văzut în seara de 5 august, cu deosebirea că acesta avea mâinile, picioarele şi coasta şiroind de sânge. Vederea lui m-a îngrozit. Am încercat senzaţii pe care nu le-aş putea descrie. Simţeam că mor şi aş fi murit dacă Domnul n-ar fi intervenit să-mi potolească inima care mi se zbătea nebună în piept.

Când personajul cel misterios a plecat, m-am pomenit cu mâinile, picioarele şi coasta perforată şiroind de sânge. Închipuiţi-vă durerea sfâşietoare pe care am resimţit-o atunci şi pe care o încerc mereu în fiecare zi. Rana de la inimă revarsă mereu sânge, mai ales de joi seara până sâmbătă. Mă tem să nu mor din lipsă de sânge, dacă Domnul nu-mi ascultă gemetele de durere şi nu-mi şterge aceste răni. Să-mi lase durerea şi sfâşierea, dar să-mi ia aceste semne exterioare care provoacă o umilinţă şi o confuzie de nedescris şi de neacceptat”.

Scrisoarea poartă data de 22 octombrie 1918. Padre Pio a aşteptat treizeci şi două de zile, înainte de a se hotărî să-i dezvăluie părintelui său spiritual ceea ce i s-a întâmplat. A încercat să ţină faptul ascuns şi în mănăstire. Dar n-a fost uşor.

Din mărturiile celorlalţi călugări care trăiau pe atunci la San Giovanni Rotondo, s-a aflat că Padre Pio după stigmatizare s-a târât cu greu din biserică până la chilia cu numărul 5, lăsând pe coridor pete de sânge. A încercat să oprească în vreun fel hemoragia, înfăşurându-şi mâinile şi picioarele şi tamponând rana din coastă cu cârpe. Fâşiile de bandaj n-au scăpat neobservate de călugări, iar stareţul mănăstirii, părintele Paolino, a vrut să afle ce se-ntâmplă. Padre Pio a fost obligat să-i arate rănile. Părintele Paolino l-a informat imediat pe superiorul provincial, care

a dat ordin să se ţină ascuns totul până la sosirea lui. A examinat şi el rănile misterioase şi, neştiind ce să facă, i-a scris superiorului general, afirmând printre altele: „Nu sunt pete sau urme, ci adevărate răni care au străpuns mâinile şi picioarele. Rana din coastă e sfâşiată cu totul şi sângerează mereu”.

Şi superiorul general a dat ordinul de a se menţine secretul şi de a se urmări în continuare cazul cu maximă prudenţă.

IX – MEDICII ÎN FAŢA STIGMATELOR

Examene şi controale din partea a trei specialişti – Polemici din cauza referatului fantomatic al părintelui Gemelli – Intervenţie chirurgicală fără anestezie – Lumea începe să se strângă.

În ciuda discreţiei riguroase a lui Padre Pio şi a tăcerii prudente a superiorilor săi, vestea „călugărului cu stigmate” s-a întins încet încet ca pata de ulei. Rănile sângerau mai ales atunci când părintele oficia Liturghia; iar credincioşii puteau să vadă. Din satele învecinate a început să se adune lumea încă din primele luni ale anului 1919. Din Puglia, vestea s-a răspândit în toată Italia şi apoi în străinătate, provocând afluxul pelerinilor doritori să vadă minunea.

La jumătatea lunii iunie 1919, a ajuns la San Giovanni Rotondo primul ziarist, Renato Trevisani, trimis de „Mattino” din Napoli. A scris un lung articol, publicat pe şase coloane, cu următorul titlu: „Padre Pio, «sfântul» de la San Giovanni Rotondo, făptuieşte o minune asupra grefierului din sat, în prezenţa trimisului special al ziarului «Mattino» “.

Articolul a avut efectul unei bombe. Au venit alţi ziarişti. S-au produs primele convertiri răsunătoare şi primele „miracole” atribuite „sfântului cu stigmate”. Au început de asemenea polemicile şi contestaţiile din partea necredincioşilor. În acest context, superiorii capucini au simţit că e nevoie să solicite o examinare medicală a acelor răni ciudate, pentru a putea răspunde atacurilor ce i se aduceau lui Padre Pio şi chiar întregii comunităţi de la San Giovanni Rotondo, acuzată de complicitate la această înşelătorie.

Primul doctor care a studiat stigmatele lui Padre Pio a fost profesorul Luigi Romanelli, medic primar la Spitalul Civil din Barletta. El l-a consultat pe călugăr la ordinul părintelui superior provincial, în zilele de 15 şi 16 mai 1919. În raportul său, printre altele, a scris: „Leziunile pe care le prezintă la mâini sunt acoperite cu o membrană de culoare roşu-maronie, fără niciun punct sângerător, niciun edem şi nicio reacţie inflamatorie în ţesuturile înconjurătoare. Am convingerea, ba chiar certitudinea că acele răni nu sunt de suprafaţă, deoarece aşezându-mi degetul mare în palma sa, degetul arătător pe dosul mâinii şi apăsând simultan, am perceput cu exactitate spaţiul gol existent.

Leziunile de la picioare prezintă caractere identice cu acelea de la mâini. În dreptul coastei am observat o tăietură dreaptă, paralelă cu oasele costale, cu

lungimea de şapte sau opt centimetri, prin secţionarea părţilor moi. Ca în toate leziunile toracice, sondajul rănii nu poate fi efectuat, de aceea e greu de judecat până unde pătrunde în adâncime şi ce direcţie are în cavitate. Rana sângerează puternic, iar sângele e de tip arterial”.

Două luni mai târziu, la 26 iulie, a sosit la San Giovanni Rotondo pentru a-l consulta pe Padre Pio profesorul Amico Bignami, titularul Catedrei de Patologie Medicală a Universităţii din Roma, trimis de autorităţile ecleziastice. Profesorul şi-a prelungit examinarea timp de o săptămână. Observaţiile sale nu s-au deosebit de acelea ale profesorului Romanelli şi de asemenea judecata sa privind personalitatea celui stigmatizat a fost exprimată în cuvinte de profundă admiraţie. Dar el, fiind de formaţie pozitivistă şi ateu convins, a tras concluzii în acord cu teoriile sale. A afirmat că, în opinia lui, acele stigmate au debutat ca „produse patologice (necroză neurotică multiplă cutanată) şi se completaseră, poate în mod inconştient, printr-un fenomen de sugestie, cu un intermediar chimic, de exemplu tinctură de iod”.

Împotriva acestor declaraţii s-a pronunţat profesorul Romanelli, care a repetat consultaţia lui Padre Pio şi a întocmit un nou referat în care respingea punct cu punct teoriile lui Bignami.

Printre altele, profesorul a scris: „La distanţă de mai multe luni (circa şaisprezece) am putut remarca în acele leziuni modificări mai mult sau mai puţin importante, care însă nu alterează prin nimic nici entitatea şi nici natura lor...

Leziunile pe care Padre Pio le prezintă la mâini acum sunt acoperite de crustă şi sângerează pe alocuri, în timp ce, atunci când le-am văzut în iunie 1919 şi în luna iulie a aceluiaşi an, erau acoperite de o membrană tumefiată, de culoare roşu-maronie. Nu există puncte sângeroase, nici edem, nici vreo reacţie inflamatorie în ţesuturile înconjurătoare.

Din punct de vedere ştiinţific, rănile se vindecă, dacă sunt bine îngrijite, sau produc complicaţii, dacă sunt prost îngrijite. Însă, cum se poate explica oare ştiinţific motivul pentru care rănile lui Padre Pio, îngrijite fără nicio normă ştiinţifică, ba chiar mai ales cele de la mâini supuse, în prezenţa mea, unor spălări în apă cu totul nesterilă, acoperite cu mănuşi obişnuite de lână sau cu batiste luate dintr-un dulap fără nicio dezinfectare, spălate până şi cu săpun de cea mai proastă calitate, nu se agravează, nu produc supuraţii şi complicaţii, dar nici nu conduc la vindecare? De cinci ori l-am consultat pe Padre Pio în interval de cincisprezece luni şi, dacă am remarcat unele modificări, n-am găsit în schimb niciun indiciu de natură clinică putând să mă autorizeze să clasific acele răni...”.

Împreună cu profesorul Romanelli, a efectuat un studiu îndelungat şi aprofundat şi doctorul Giorgio Festa, care ulterior a publicat pe această temă o carte groasă cu titlul *Mistere ale ştiinţei şi lumini ale credinţei*. Festa a contestat ipotezele profesorului Bignami, observând: „Leziunile, odată produse, indiferent în ce mod, ar fi trebuit mai apoi, în mod natural, să conducă spre cicatrizare sau spre acea formă de necroză care prin inevitabilul contact cu vreun microb n-ar fi întârziat să se producă”.

Împotriva profesorului Bignami s-a întors chiar experimentul pe care el însuşi l-a recomandat. Ilustrul savant susţinea că dacă Padre Pio va fi împiedicat să atingă sau să-şi înmoaie în iod rănile timp de o săptămână, acestea urmau să dispară. Părintele superior provincial a ales trei călugări şi i-a obligat, sub jurământ, să supravegheze în fiecare zi rănile lui Padre Pio, înfăşurându-le în bandaje noi, pe care trebuiau să imprime un sigiliu astfel încât nimeni altul să nu le poată desface. Experimentul a fost realizat cu cea mai mare grijă. La sfârşitul celor opt zile, în loc să se închidă, rănile sângerau mai tare ca niciodată. Părintele Paolino din Casacalenda, unul dintre cei trei martori, a scris: „În a opta zi, când am scos definitiv bandajele lui Padre Pio, în timp ce slujea Sfânta Liturghie îi curgea atât de mult sânge din mâini încât am fost obligaţi să-i trimitem câteva batiste, să se şteargă”.

După consultaţia profesorului Bignami, a venit la San Giovanni Rotondo şi părintele Agostino Gemelli, întemeietorul Universităţii Catolice. În urma acelei vizite, părintele Gemelli a exprimat o judecată negativă despre Padre Pio şi stigmatele sale, care a avut atunci şi are până în ziua de azi o pondere determinantă pentru evaluarea capucinului din Pietrelcina, în mediile catolice şi laice. De fapt, foarte des, în articole, cărţi, conversaţii radiofonice şi televizate care se referă la Padre Pio, auzim spunându-se: „Şi totuşi, părintele Gemelli era împotriva lui”.

În 1920, părintele Agostino Gemelli avea treizeci şi doi de ani. Se convertise la viaţa religioasă. Laureat în medicină şi specializat în psihologie, se bucura de foarte mare consideraţie. Fiind în acelaşi timp medic, psiholog şi cleric, era judecătorul cel mai calificat. Însă consultarea lui Padre Pio de către el este contestată istoric.

Părintele Gemelli a mers efectiv la San Giovanni Rotondo la 18 aprilie 1920. Semnătura sa apare cu adevărat în registrul vizitatorilor acelei mănăstiri, la data indicată. Era însoţit de Armida Barelli. Despre acea vizită şi despre modul în care s-a desfăşurat avem mărturia scrisă a părintelui Benedetto din San Marco in Lamis, care i-a fost martor ocular. Iat-o: „Tot ceea ce scriu în continuare îmi amintesc cu

maximă siguranţă, de parcă s-ar fi întâmplat ieri, şi pot s-o confirm chiar şi sub jurământ.

Părintele Gemelli i-a scris părintelui provincial, Padre Pietro, că vrea să facă o vizită la San Giovanni Rotondo. Padre Pietro i-a răspuns că, dacă are intenţia de a merge ca om de ştiinţă pentru a-l examina pe Padre Pio, trebuie să obţină de la Roma un permis special din partea superiorilor. Gemelli i-a răspuns că merge doar cu scopuri spirituale şi personale.

Nimerindu-mă eu chiar în acea zi la Foggia pentru a mă deplasa la San Giovanni, Padre Pietro mi-a dat să citesc răspunsul lui Gemelli (o carte poştală) şi mi-a spus să aştept până în ziua următoare, pentru a-l însoţi pe ilustrul părinte la San Giovanni Rotondo.

Gemelli a sosit seara şi n-a exprimat nicio dorinţă de a-l consulta pe Padre Pio, în calitate de medic. A doua zi, împreună cu vicarul general, secretarul provinciei Foggia, părintele Gerardo, şi superiorul Fraţilor Minoriţi, i-am însoţit pe părintele Gemelli şi pe Armida Barelli la San Giovanni Rotondo. Domnişoara Barelli a solicitat o întrevedere cu Padre Pio şi, în prezenţa mea, l-a întrebat dacă Domnul va binecuvânta opera proiectată puţin mai devreme, Universitatea Catolică. Padre Pio a răspuns monosilabic: «Da».

În ziua următoare, numita domnişoară a început să mă roage să-l autorizez pe Gemelli în consultarea rănilor lui Padre Pio. I-am răspuns că nu pot face aşa ceva, deoarece părintele provincial îmi ceruse în mod expres să nu-l oblig pe Padre Pio la acest supliciu, întrucât Gemelli nu obţinuse permisul special de la Roma şi în plus declarase că n-a venit cu asemenea intenţii. La insistenţele repetate ale domnişoarei Barelli, n-am putut răspunde altceva decât că îmi este imposibil.

Renunţând la ideea consultaţiei medicale, Gemelli a solicitat o întrevedere între patru ochi cu Padre Pio, care a avut loc în sacristie şi a durat puţine minute. Eram într-un colţ şi am avut impresia că Padre Pio îl alungă cu supărare”.

Din această minuţioasă mărturie reiese clar că Gemelli n-a consultat şi nici măcar n-a văzut stigmatele lui Padre Pio. Cu toate acestea, după câteva luni, s-a răspândit zvonul că el a făcut un „referat îngrozitor”. Nu există nici urmă de acel referat, deşi toţi îl pomenesc.

În legătură cu referatul au apărut cele mai diferite polemici, care s-au prelungit timp de ani şi ani, alimentate şi de declaraţiile ciudate ale aceluiaşi Gemelli, care a susţinut întotdeauna: „Eu am fost însărcinat de autoritatea ecleziastică, nu trebuie să spun care anume, să fac o investigaţie. I-am trimis acelei autorităţi ecleziastice referatul meu”. Cu alt prilej, a mai afirmat: „L-am examinat cu

atenţie pe Padre Pio şi stigmatele sale. În timpul examinării, era prezent părintele provincial”. Din punct de vedere istoric, aceste afirmaţii ale părintelui Gemelli nu au nicio acoperire documentară. Deci nu se ştie cum, unde şi când l-a examinat pe Padre Pio şi stigmatele sale, fiind sigur faptul că s-a deplasat la San Giovanni Rotondo o singură dată. Va reveni în sarcina judecătorilor procesului de beatificare a lui Padre Pio să facă lumină în această „intrigă poliţistă”.

Atitudinea părintelui Gemelli a continuat să rămână ambiguă şi în anii următori.

În 1921, l-a întâlnit la Roma pe doctorul Festa, au discutat împreună despre stigmatele lui Padre Pio. Gemelli părea interesat de aprofundarea subiectului, a stabilit o întâlnire cu doctorul Festa, dar n-a mai dat niciun semn de viaţă.

Iată mărturia scrisă de doctorul Festa:

„Un distins preot şi medic, părintele Gemelli din Ordinul Minoriţilor, cu câtva timp înainte de a doua mea consultare a stigmatelor lui Padre Pio, s-a deplasat la San Giovanni Rotondo cu scopul de a-l consulta şi el pe călugăr. Neavând însă o autorizaţie valabilă din partea superiorilor, nu i s-a permis să consulte rănile: a putut avea doar o foarte scurtă conversaţie cu el. Voi spune mai mult: această conversaţie, după câteva clipe, a fost întreruptă chiar de Padre Pio printr-o reacţie care, deşi rămânea modestă şi blândă, apărea în contrast cu trăsăturile sale de obicei generoase, umile şi tandre. După câtva timp, mai precis în septembrie 1921, cu ocazia centenarului celui de-al Treilea Ordin Franciscan, m-am întâlnit în Ara Coeli cu părintele Gemelli, l-am rugat pe stareţul mănăstirii să-i fiu prezentat, am menţionat în faţa lui că, în două rânduri, din însărcinarea Curiei Generale a Ordinului, îl consultasem şi îl studiasem îndelung pe Padre Pio, iar subiectul a părut să-l intereseze atât de mult încât în ziua următoare am avut în legătură cu aceasta o lungă şi foarte cuprinzătoare conversaţie. Conversaţie care mi-a clarificat atitudinea lui Padre Pio faţă de el, întrucât acesta intuise cu siguranţă că părintele Gemelli mersese în vizită cu ideea preconceptă că se află în faţa unui subiect pur şi simplu neuropatic, a cărui vindecare îşi propunea s-o obţină prin ştiinţa sa psihologică...

Faptul l-am putut înţelege cu limpezime din gândurile rostite de părintele Gemelli, care se aventurase astfel să exprime o judecată apriorică, fără a-şi fi constituit o noţiune asupra naturii şi a condiţiilor anatomice şi patologice în care se prezintă studiului nostru rănile lui Padre Pio şi fără a fi avut răgazul de a efectua asupra lui nici măcar analizele cele mai elementare. Şi, după ce l-am informat despre condiţiile reale în care apar leziunile pe care Padre Pio le poartă pe trup,

după ce, prin deducţii ştiinţifice exacte, l-am convins că acele leziuni nu puteau fi semnul unei stări maladive, nici ale unei condiţii psihopatice particulare şi nici efectul unui proces autosugestiv; după ce, în sfârşit, i-am dat să citească anumite documente care demonstrau superioritatea spirituală a acelui om, el a rămas impresionat şi cutremurat în aşa măsură încât mi-a spus textual: «Dragă domnule doctor, eu trebuie să plec în seara aceasta la Milano, dar voi fi din nou aici peste câteva zile: daţi-mi voie ca, la întoarcere, să vin în casa Domniei Voastre, unde nu ne va putea deranja nimeni, pentru a relua împreună dezbaterea acestui subiect care, după câte mi-aţi spus şi mi-aţi arătat, prezintă fără îndoială şi pentru mine un mare interes.».

În zilele şi lunile următoare, l-am aşteptat îndelung pe părintele Gemelli, dar el na mai venit niciodată. Înţeleg şi justific pe deplin faptul că nu s-a ţinut de cuvânt, deşi promisiunea de a ne revedea n-a fost nicidecum solicitată de mine, ci a fost în mod spontan cerută de el, şi o justific prin prea multele sale preocupări care obişnuiesc să-l aştepte; din câte am scris, însă, rezultă cu evidenţă modul superficial în care a crezut că poate să trateze o problemă atât de importantă, în care a vrut pur şi simplu şi vrea în continuare să emită sentinţe, fără a-l fi examinat sau studiat vreodată pe Padre Pio”.

În 1924, cu ocazia celui de-al VII-lea centenar al stigmatelor Sfântului Francisc, părintele Gemelli a publicat un amplu studiu în „Vita e Pensiero”, în care susţinea că singurul adevărat stigmatizat al Bisericii a fost Sfântul Francisc din Assisi şi, cu anumite rezerve, Sfânta Caterina din Siena; toţi ceilalţi „nu sunt decât un produs de origine isterică”. Era clar atacul împotriva lui Padre Pio. Articolul trebuia să fie primul dintr-o lungă serie. Părintele iezuit Gervasio Celi i-a răspuns imediat cu un comentariu în „La Civiltà Cattolica”, arătând că afirmaţiile franciscanului sunt „inexacte şi imprudente”. Amintea că, după Sfântul Francisc, Biserica înălţase la onoarea altarului alţi şaizeci de stigmatizaţi şi anunţa că vor urma unele articole de critică a tezei lui Gemelli. Întemeietorul Universităţii Catolice probabil se temea de acele critici şi a profitat de prietenia sa cu Pius al XI-lea pentru a cere suspendarea publicării articolelor. Într-adevăr, deşi anunţate, scrierile părintelui Celi n-au fost tipărite niciodată.

La 15 decembrie 1924, doctorul Giorgio Festa le-a cerut autorităţilor ecleziastice autorizaţia de a-l supune pe Padre Pio unui nou examen clinic în vederea unui studiu ulterior şi mai complet, dar n-a obţinut-o. El, însă, a putut să examineze încă o dată stigmatele călugărului la 5 octombrie 1925. Acest control

neprogramat s-a produs în timpul operaţiei chirurgicale pentru a-i extirpa lui Padre Pio o hernie inghinală.

În cartea sa *Mistere ale ştiinţei şi lumini ale credinţei*, doctorul Festa a scris: „Am aşteptat ca Padre Pio să se întoarcă de la sfânta Liturghie pe care şi în acea dimineaţă, 5 octombrie, o celebra în mica biserică a mănăstirii.

L-am văzut înaintând cu pas greu, palid la chip din cauza oboselii puternice şi a durerii fizice pe care i-o provocau rănile şi hernia inghinală. Ajungând în faţa mea, a spus: «Dragă domnule doctor, iată-mă acum în mâinile dumitale, dar nu vreau să fiu adormit cu cloroform». A fost inutilă împotrivirea mea energică, au fost inutile argumentele cu caracter tehnic: a rămas ferm în voinţa lui, asigurându-mă doar că în timpul operaţiei nu se va mişca din poziţia în care îl vom pune. Şi a adăugat: «Ai putea să te stăpâneşti, după ce m-ai adormit, să nu-mi consulţi rănile pe care altă dată le-ai studiat deja?». «Nu, părinte», i-am răspuns cu sinceritate. «Ar fi chiar prima mea dorinţă legitimă pe care după atâta timp aş putea s-o îndeplinesc». «Vezi, aşadar, că am dreptate să refuz cloroformul», a răspuns Padre Pio. «Mie personal nu mi s-a comunicat nicio interdicţie de a mă lăsa consultat de dumneata sau de alţii; ştiu, însă, că acest ordin le-a fost dat superiorilor şi e de datoria mea să fac astfel încât să fie respectat. Iată de ce în timpul operaţiei doresc să rămân stăpân pe faptele şi pe voinţa mea.».

După cum era de prevăzut, curajului sufletesc dovedit în cursul lungii operaţii (o oră şi trei sferturi) i-a luat locul o stare intensă de colaps, în timpul căreia Padre Pio şi-a pierdut în repetate rânduri simţurile. Am profitat de unul din acele momente pentru a reexamina, fără ştirea lui, rănile pe care cu cinci ani mai devreme avusesem prilejul să le studiez şi pe care şi acum le revedeam cu trăsături identice ca şi cele descrise în primele mele referate”.

De atunci începând, niciun medic n-a mai examinat în mod oficial stigmatele lui Padre Pio. Ele au fost însă văzute de mii de oameni pentru că, timp de ani de zile, părintele a celebrat Liturghia fără mănuşile scurte. În plus, erau observate în mod regulat, în fiecare zi, de către ceilalţi călugări.

X – ADEZIUNILE ŞI RESPINGERILE VATICANULUI

„Observatorii" lui Benedict alXV-lea sunt convinşi – „E cu adevărat omul lui Dumnezeu", a spus Papa – Primele scrisori anonime – Consilierii defavorabili ai lui Pius al XI-lea – Intervine Sfântul Oficiu.

Stigmatele au fost fenomenul care l-au făcut cel mai cunoscut pe Padre Pio, dar au reprezentat şi suferinţa sa cea mai apăsătoare. Au adunat mulţimi de curioşi din lumea întreagă; au trezit interesul savanţilor, medicilor, teologilor, episcopilor, cardinalilor şi pontifilor. Au provocat foarte multe discuţii, împărţind lumea în apărători şi duşmani ai lui Padre Pio.

Din cauza stigmatelor, a fost bănuit că este şarlatan, mistificator, nevrotic, obsedat. Iar aceste bănuieli proveneau nu doar de la necredincioşi, de la atei, ci pur şi simplu din partea unor colegi ai săi, de la câţiva superiori şi de la anumite autorităţi ecleziastice. A primit condamnări din partea Sfântului Oficiu şi restrângeri ale libertăţii sale de apostolat. Suspiciunea şi îndoiala au rămas până la moartea lui şi chiar şi după aceea. Până în ziua de azi, pentru mulţi, stigmatele sale rămân o enigmă.

Cineva dorea să poată fi studiate imediat după moarte. Printr-o autopsie se putea, de exemplu, stabili dacă rana din coastă atinge în adâncime inima, cum susţineau unii, sau era doar la nivel epidermic. În schimb, nimic. După cum vom vedea, la moartea lui misterioasele răni au dispărut complet. Pielea de la mâini, picioare şi coastă, unde timp de cincizeci de ani s-au găsit rănile sângeroase, s-a vindecat fără a lăsa vreo urmă.

Dar să ne întoarcem la fapte, adică la ceea ce s-a întâmplat în viaţa lui Padre Pio şi în anii care au urmat acelui 20 septembrie 1918. Am relatat despre reacţiile colegilor călugărului în faţa acelor răni misterioase şi judecăţile medicilor însărcinaţi să efectueze analize ştiinţifice. Dar Biserica oare cum s-a comportat?

Trebuie să ţinem seama de faptul că Biserica, deşi recunoscând în mod generic originea supranaturală a stigmatizării, se arată mereu destul de prudentă în evaluarea cazurilor individuale şi oricum nu exprimă niciodată o judecată atâta timp cât persoana stigmatizată mai trăieşte încă.

Stigmatele lui Padre Pio reprezentau un lucru de răsunet şi e normal că Biserica s-a interesat de ele, pentru a cunoaşte cu precizie seriozitatea şi semnificaţia fenomenului. În 1920, Papa Benedict al XV-lea l-a trimis pe medicul şef

al pontifului, profesorul Giuseppe Bastianelli, să-l consulte pe Padre Pio şi stigmatele sale. Profesorul era însoţit de părintele Luigi Besi, procurator general al Congregaţiei Pasioniştilor. La întoarcerea la Roma, amândoi şi-au exprimat în faţa Papei puternica admiraţie şi stimă pentru Padre Pio.

Imediat după aceea, Papa i-a trimis la San Giovanni Rotondo pe arhiepiscopul de Simla, Anselmo Edoardo Kenealy, pe arhiepiscopul Giovanni Antonio Zucchetto şi pe părintele Antonio da Tesson: şi aceştia au vorbit îndelung cu Padre Pio, i-au examinat stigmatele şi la întoarcere au întocmit referate entuziaste.

Monseniorul Kenealy, înainte de a reveni în dieceza sa, a vrut să lase această impresionantă declaraţie care demonstrează cu ce impresii a rămas: „Voiam cu orice preţ să văd stigmatele lui Padre Pio, nu pentru că mă îndoiam de mărturiile atâtor oameni care le-au văzut, ci pur şi simplu deoarece, cu excepţia dogmelor credinţei, nu mă grăbesc să cred poveştile despre lucruri extraordinare fără a mă convinge cu ochii mei.

Am mers la San Giovanni Rotondo, la 24 martie 1920, însoţit de monseniorul Zucchetto, deja arhiepiscop la Smirna, acum la Trebisonda, precum şi de prea stimatul părinte Antonio da Tesson, vicarul general pentru limba engleză, şi de Padre Pietro, superiorul provincial. *Veni*, *vidi*, *victus sum*! Am examinat îndelung stigmatele. Plec de la San Giovanni şi din Foggia, profund convins de ceea ce am văzut şi am auzit, că acolo, la San Giovanni, avem un adevărat sfânt, în mod unic privilegiat de Dumnezeu cu cele cinci răni ale Patimilor şi cu alte daruri, oferite pe deasupra, pe care suntem obişnuiţi să le citim în vieţile marilor sfinţi. Nu există nici cea mai mică afectare în comportamentul sau în conversaţia lui Padre Pio. E disciplinat şi harnic. A primit mari daruri de la Domnul şi, în aceeaşi măsură, e pe de-a-ntregul natural, în sensul cel mai demn al cuvântului. Dacă ştie să sufere, ştie să şi zâmbească. Sunt încredinţat că, peste puţină vreme, Sfântul Scaun va avea fericita misiune de a cerceta viaţa, darurile şi minunile lui Padre Pio, cu scopul de ai înscrie scumpul nume printre acelea ale celor mai privilegiaţi sfinţi ai Bisericii lui Dumnezeu, şi că umilul Ordin al Capucinilor va avea gloria de a-l aminti printre membrii săi pe modestul franciscan cu stigmate, îndată după seraficul Sfânt Francisc. Foggia, 27 martie 1920 – Părintele Anselmo Edoardo G. Kenealy, arhiepiscop de Simla”.

Neîmpăcat, Papa l-a trimis la San Giovanni Rotondo pe monseniorul Bonaventura Cerretti, arhiepiscop de Corint şi secretar pentru afacerile ecleziastice extraordinare. Monseniorul s-a oprit la mănăstirea San Giovanni Rotondo câteva

zile, a conversat îndelung cu Padre Pio şi i-a examinat ciudatele răni. Şi el a rămas foarte impresionat şi ia exprimat Papei opinia sa întrutotul pozitivă.

Liniştit de aceste judecăţi pline de autoritate, Benedict al XV-lea a exprimat în diverse ocazii opinii favorabile despre Padre Pio. La 27 decembrie 1921, i-a spus avocatului Cesare Festa, pe care Padre Pio îl convertise de la masonerie: „Padre Pio e într-adevăr omul lui Dumnezeu; unii s-au îndoit de acest lucru, dar tu vei contribui la mai buna lui cunoaştere"; monseniorului Ferdinando Damiani, vicar general al diecezei Salto (Uruguay), într-o audienţă privată din 1921, i-a spus în limba spaniolă: „*Verdaderamente el Padre Pio es un hombre extraordinario*, *de los que Dio manda de cuando* în *cuando a la tierrapara convertir los hombres*" (Padre Pio e cu adevărat un om extraordinar, unul dintre aceia pe care Dumnezeu îi trimite pe pământ din când în când pentru a-i converti pe oameni).

Între 1919 şi 1921, s-a dus de mai multe ori la San Giovanni Rotondo şi cardinalul Augusto Slij, verişorul cardinalului Gasparri, însoţit de diverşi monseniori. De fiecare dată, cardinalul revenea la Roma tot mai entuziast şi îşi exprima opinia favorabilă despre Padre Pio în faţa altor cardinali, episcopi şi chiar a Pontifului însuşi.

După cum se vede, primele aprecieri ale unor importante personalităţi ecleziastice au fost pozitive. Necazurile au început la moartea lui Benedict al XV-lea, cu alegerea ca Papă a cardinalului Achille Ratti, care şi-a luat numele de Pius al XI-lea.

Să nu credem că acest Papă avea prejudecăţi faţă de Padre Pio, dar a primit informaţii false, care l-au determinat să-şi facă o părere greşită despre darurile capucinului. Unii duşmani au început să trimită la Sfântul Scaun acuzaţii şi scrisori anonime, în care călugărul era descris ca „mistificator periculos" şi „corupător al obiceiurilor". Însuşi arhiepiscopul de Manfredonia, Pasquale Gagliardi, l-a vizitat pe Sfântul Părinte pentru a-l informa că a văzut stigmatele lui Padre Pio şi că după opinia lui erau provocate cu tinctură de iod şi acid nitric. „L-am văzut cu ochii mei", a afirmat, „în timp ce se parfuma şi se pudra pentru a-i păcăli pe credincioşi. O jur pe crucea mea pastorală."

Aceste acuzaţii au fost crezute la Sfântul Oficiu, după moartea lui Benedict al XV-lea. De fapt, la data de 2 iunie 1922, când de patru luni domnea Papa Pius al XI-lea, Sfântul Oficiu i-a trimis superiorului general al Capucinilor o scrisoare foarte dură faţă de Padre Pio, impunând primele restricţii severe: „Se consideră necesar ca Padre Pio să fie ţinut sub strictă observare; să se evite orice exagerări sau zvonuri în jurul persoanei sale; să nu slujească Sfânta Liturghie la o oră fixă, ci la

întâmplare, de preferinţă *summo mane* şi în privat; să nu binecuvânteze mulţimea; sub niciun motiv să nu-şi arate aşa-numitele stigmate, să nu vorbească despre ele şi să nu le ofere spre a fi sărutate; să declare, prin vorbe şi fapte, atât în faţa călugărilor cât şi a străinilor, dorinţa fermă de a fi lăsat în pace pentru a se dedica propriei vieţi religioase.

Pe lângă acestea, se consideră necesar ca Padre Pio să aibă un alt conducător spiritual, în locul părintelui Benedetto din San Marco in Lamis, cu care va întrerupe orice comunicare fie şi epistolară.

Pentru executarea precisă a acestor ordine, ar fi necesar ca Padre Pio să fie îndepărtat din San Giovanni Rotondo şi dispus într-o altă aşezare, în afara provinciei sale religioase, de exemplu într-o mănăstire din nordul Italiei, cu dorinţa ca o asemenea mutare să se efectueze imediat; totuşi, întrucât unele dificultăţi de ordin local s-ar putea opune unei asemenea îndepărtări imediate, să se prevadă cel puţin pregătirea acţiunii, pentru a putea fi dusă la îndeplinire în cel mai scurt timp.

Iar părintele Benedetto trebuie să înceteze de a le mai vorbi şi scrie tuturor despre Padre Pio şi de a menţine cu el orice legătură, fie şi numai epistolară”.

A început astfel prima mare persecuţie împotriva capucinului cu stigmate şi care, după cum vom vedea, s-a încheiat în 1933 într-un mod rocambolesc.

XI – PRIMA PERSECUŢIE

Biserica afirmă: „*Nu există nimic supranatural*”.– *Planul de a-l face dispărut pe Padre Pio – Reacţia violentă a lumii – Recurs inutil la Vatican – închis ca un prizonier*.

S-a vorbit şi s-a scris foarte mult despre duşmanii lui Padre Pio şi despre persecuţiile suportate de el. Mulţi au spus că aceste persecuţii n-au existat decât în mintea exaltată a fanaticilor adepţi ai stigmatizatului. Însuşi Padre Pio, la 16 decembrie 1964, semna un document în care se spunea că el n-a suferit niciodată persecuţii din partea nimănui. Dar părintele a fost obligat, în numele „sfintei supuneri”, să copieze şi să semneze acea scrisoare pentru a salva onoarea Bisericii şi a Ordinului.

Că Padre Pio a fost persecutat groaznic în timpul întregii sale vieţi nu există nicio îndoială. A fost mânjit cu acuzaţiile cele mai vulgare, a fost condamnat ca ultimul şarlatan, a fost pedepsit, închis şi a murit fără a fi obţinut nicio reabilitare oficială: la moarte, numele său mai figura încă printre cei condamnaţi de Sfântul Oficiu. A nega aceste fapte înseamnă a „cenzura” istoria şi a-i face încă o nedreptate lui Padre Pio. Iubirea lui, bunătatea lui, exerciţiul eroic al virtuţii, la urma-urmei sfinţenia lui sunt foarte mari tocmai deoarece el, persecutat „în familie”, adică de către unii reprezentanţi ai Bisericii şi de anumiţi confraţi, nu s-a plâns niciodată şi n-a criticat niciodată pe nimeni.

Cardinalul Giacomo Lercaro, comemorându-l pe Padre Pio după moarte, a spus: „Era cu adevărat mică şi restrânsă lumea sa exterioară; uneori, în momentele de acută persecuţie, restrânsă ca lumea unui puşcăriaş... lumea celor mai săraci dintre săraci... a celor care n-au nici aer de respirat, dar se bucură de păsări şi flori... Se vede că Padre Pio calcă pe urmele luminoase ale lui Iisus mai ales în suferinţă... Viaţa lui e toată o pătimire, iar apropierile de suferinţa Mântuitorului sunt prea evidente. Începând tocmai de la lipsa de încredere şi persecuţia venite din partea celor care ar fi putut şi ar fi trebuit să înţeleagă primii.

În suferinţele sale, Padre Pio a cunoscut momente de o deosebită intensitate: primul, atunci când numele lui a început să circule în lumea largă, în timp ce austeritatea vieţii umile şi zelul cuvântului şi acţiunii sale îi deranjau pe păstorii nedemni şi provocau criza Bisericii din Manfredonia.

Netrebnicii, pe care lumina unei vieţi sfinte şi imaculate îi denunţa, s-au făcut în mod hazardat ascultaţi atunci când îl denunţau pe modestul călugăr aproape ca

pe un exhibiţionist ipocrit, şi nu doar ca iluzorii, ci şi ca înşelătoare faptele carismatice pe care le promova în jurul lui încrederea mulţimilor creştine.

Condamnarea autorităţilor superioare, verdictul care a provocat-o, nejustificat de o examinare obiectivă, l-au găsit, aşa cum îl vor găsi întotdeauna hotărârile autorităţilor, pregătit pentru supunere...".

Cardinalul Giuseppe Siri, comemorându-l pe Padre Pio la patru ani după moarte, la 13 septembrie 1972, în biserica Sfânta Caterina din Genova, printre altele a spus: „Primii care ar fi trebuit să-l recunoască pe Iisus Cristos sunt cei care l-au trimis pe cruce; aşa s-a întâmplat şi cu Padre Pio... El a devenit un paria, a fost îndepărtat, blocat, s-a ajuns până acolo încât i s-a interzis să mai comunice cu lumea...".

După cum am văzut, în scrisoarea pe care Sfântul Scaun i-a trimis-o superiorului general al Capucinilor la 2 iunie 1922, se sugera îndepărtarea lui Padre Pio de la San Giovanni Rotondo. Nu pentru prima dată se încerca aplicarea unei asemenea hotărâri. Se gândiseră la aşa ceva superiorii părintelui încă din 1919, în încercarea de a frâna entuziasmul mulţimii în jurul călugărului, dar era o hotărâre greu de pus în practică.

Locuitorii din San Giovanni Rotondo îl considerau pe Padre Pio ca pe un foarte preţios bun comunitar şi erau dispuşi să-l apere cu orice mijloace.

Martor şi protagonist al luptei pentru ideea rămânerii lui Padre Pio la San Giovanni Rotondo în acei ani a fost Francesco Morcaldi, prieten al părintelui şi pentru mult timp primar al satului. L-am cunoscut în 1969, pe când avea optzeci de ani. Mintea îi era foarte limpede şi îşi amintea de acele evenimente îndepărtate cu extremă precizie, şi pentru că scrisese despre faptele respective diverse lucrări. Morcaldi îmi povestea că în 1919, când a început pentru prima dată să se vorbească despre o transferare a lui Padre Pio, populaţia s-a deplasat în masă la mănăstire, pentru a obţine chiar de la călugăr asigurarea că nu va pleca.

În vara lui 1920, această veste a început din nou să se insinueze printre oameni şi s-a produs o imponentă reacţie. De această dată, populaţia era mai nervoasă şi mai ameninţătoare, pentru că începea să intuiască motivele nedreptăţii care era pe cale de a fi comisă împotriva lui Padre Pio.

Pentru a potoli manifestaţia, au venit în fugă avocatul Siniscalchi, primarul interimar, împreună cu plutonierul de jandarmi şi soldaţii. Acelaşi subofiţer, ameninţat de mulţime, a trebuit să-l roage pe Padre Pio să coboare în mijlocul oamenilor pentru a-i linişti prin prezenţa sa.

La San Giovanni Rotondo a sosit şi episcopul de Manfredonia, pentru a-i asigura pe toţi că Padre Pio nu va pleca de acolo, iar cu acel prilej s-a dus la mănăstire să-i prezinte omagiile sale. Nimeni nu bănuia pe atunci că era tocmai el principalul acuzator al capucinului.

În 1922, au sosit ordine precise împotriva lui Padre Pio şi s-a produs o nouă insurecţie populară.

Într-o dimineaţă, la sfârşitul Liturghiei celebrate de Padre Pio, dintr-un grup de tineri care se înghesuia în preajma altarului, unul a înaintat cu un revolver pe care l-a îndreptat spre preot spunând: „Mai bine să rămână mort la San Giovanni Rotondo decât să ne părăsească”. Un exces de nebunie, fără îndoială, dar care dovedeşte cât de exasperată era lumea.

În vara anului 1923, ameninţarea transferării lui Padre Pio a reapărut. În dimineaţa de 25 iunie, părintele n-a coborât în biserică. Primise ordinul de a celebra Liturghia, încuiat cu cheia, în capela minusculă a mănăstirii, fără ca cineva să poată asista. Credincioşii l-au văzut coborând spre biserică pe obişnuitul ministrant, de unul singur, cu ochii umflaţi de plâns, care le-a relatat noul ordin de izolare. Vestea a ajuns foarte repede în sat. În câteva ceasuri, toţi locuitorii din San Giovanni Rotondo, cu drapelul şi cu autorităţile în frunte, s-au dus la mănăstire.

A fost o explozie de iubire. Drumul, piaţa şi biserica forfoteau de lume. Se adunase toată populaţia, chiar şi femeile şi copiii. Stareţul mănăstirii a trebuit să capituleze şi să promită că a doua zi Padre Pio se va întoarce printre credincioşi. Lumea însă nu-l credea. A construit baricade pentru a împiedica accesul şi a instituit gărzi înarmate, care păzeau cu schimbul, zi şi noapte, mănăstirea.

A fost aleasă o comisie care să meargă la Roma pentru tratative cu autorităţile ecleziastice. La 1 iulie 1923, porneau spre capitală secretarul politic, comandantul miliţiei voluntare naţionale, preşedintele Congregaţiei Carităţii, un reprezentant al negustorilor şi primarul Francesco Morcaldi. Comisia reprezenta de asemenea oraşul Monte Sant’Angelo, oraşul San Marco in Lamis şi comuna Apicena.

„Am fost primiţi cu mare cordialitate de cardinalul Gasparri, Secretar de Stat, de cardinalul Lega, de la Sfântul Oficiu, şi de cardinalul Sbarretti, prefectul Congregaţiei Conciliului”, povestea Morcaldi. „N-am fost însă primiţi de cardinalul Merry del Val, secretarul Sfântului Oficiu. Misiunea noastră n-a avut niciun rezultat pozitiv.

Întorcându-mă acasă, am aflat dintr-o sursă ultrasecretă că transferarea lui Padre Pio era deja iminentă. M-am deplasat la prefectura din Foggia şi mi s-a confirmat vestea. Am dat fuga atunci la mănăstirea din San Giovanni Rotondo, cu

inima agitată. L-am găsit pe Padre Pio de unul singur în sacristie, rezemat de o fereastră iluminată de razele asfinţitului. Era alb ca varul şi mi-am dat seama că suferă mai mult decât mine. «Îţi vei părăsi pentru totdeauna poporul, Padre Pio?», i-am spus. El şi-a îndepărtat mâinile şi, îmbrăţişaţi, am plâns împreună. «Însingurat, persecutat şi cine ştie unde? Vei pleca noaptea, cu jandarmii?» spuneam eu. «Dacă acesta e ordinul», mi-a răspuns părintele, «nu pot face altceva decât să execut voinţa superiorilor mei. Sunt fiul supuşeniei».

Două zile mai târziu, Padre Pio îmi trimitea această scrisoare: «Ilustre domnule primar din San Giovanni Rotondo. Faptele desfăşurate în aceste ultime zile m-au emoţionat profund şi mă îngrijorează nespus, deoarece îmi produc teama de a nu deveni fără voie cauza unor evenimente delictuoase în acest ţinut de mine îndrăgit. Îl rog pe Dumnezeu să îndepărteze asemenea nenorocire, revărsând asupra mea orice suferinţă. Pentru mine, după cum ştiţi, a fost hotărâtă transferarea; vă rog să acţionaţi cu toate mijloacele de care dispuneţi pentru a fi îndeplinită voinţa superiorilor mei, care e voinţa lui Dumnezeu, şi în faţa căreia mă voi supune orbeşte. Voi păstra veşnic în amintire acest popor generos în sărmanele şi caldele mele rugăciuni, implorând pentru el pacea şi prosperitatea şi, ca semn al iubirii mele, neputând face nimic altceva, îmi exprim dorinţa ca, dacă superiorii mei nu se vor opune, oasele mele să fie aşezate într-un colţişor liniştit al acestor ţinuturi. Cu respect vă transmit un salut întru bunul Dumnezeu. Padre Pio din Pietrelcina.».”

La Vatican continuau să sosească acuzaţii împotriva lui Padre Pio. Probabil erau formulate de oameni foarte influenţi, fiindcă erau crezute. Trebuie să reamintim că părintele Agostino Gemelli era consultant al Sfântului Oficiu. Deci şi judecăţile sale negative deja exprimate împotriva lui Padre Pio contribuiau mult la deciziile tribunalului ecleziastic suprem.

La data de 31 mai 1923, Sfântul Oficiu a emis primul decret împotriva lui Padre Pio. Iată textul: „Congregaţia Supremă a Sfântului Oficiu, având ca sarcină apărarea credinţei şi a obiceiurilor, după o cercetare a faptelor atribuite lui Padre Pio din Pietrelcina, aparţinând la ordinul fraţilor Capucini din mănăstirea San Giovanni Rotondo în dieceza Foggia, declară că n-a constatat, din numita cercetare, caracterul supranatural al faptelor întâmplate şi îi invită pe toţi credincioşii să se conformeze în acţiunile lor acestei declaraţii”.

Decretul a fost publicat în „L’Osservatore Romano”, la data de 5 iulie 1923, şi reluat de ziarele din lumea întreagă. Prin acest document, Biserica emitea sentinţa

lipsită de echivoc potrivit căreia rănile lui Padre Pio n-aveau nicio legătură cu rănile lui Iisus Cristos şi că, deci, călugărul era un biet bolnav sau un escroc.

Părintele stareţ din mănăstirea San Giovanni Rotondo nu avea curajul să-l informeze pe Padre Pio despre document. A ascuns numărul din „L'Osservatore Romano" care îl publicase. Dar, câteva zile mai târziu, a sosit fascicolul „Analecta Cappucinorum", care reproducea textul decretului în limba latină. Ca de obicei, fascicolul a fost pus pe masa din sala unde se adunau călugării în timpul liber. Lumea a aflat de situaţie după prânz. Padre Pio era absent. Atunci când stareţul l-a auzit că vine, a împins într-un colţ al mesei fascicolul. Dar Padre Pio, îndată ce a intrat în cameră, a luat revista, a deschis-o la pagina unde era reprodus decretul, l-a citit cu atenţie. Niciun muşchi de pe chipul său n-a trădat cea mai mică emoţie. După ce a încheiat lectura, a pus la loc revista acolo unde o găsise şi a început să converseze cu ceilalţi confraţi de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

La sfârşitul timpului liber, stareţul l-a însoţit în chilie. El s-a îndreptat spre fereastră, pentru a închide obloanele, şi a rămas câteva clipe nemişcat privind câmpia. Apoi s-a întors brusc şi a izbucnit în lacrimi.

Decretul Sfântului Oficiu a făcut vâlvă. Sentinţa îl lovea pe Padre Pio, dar şi Ordinul Capucinilor. Clerul şi celelalte congregaţii religioase făceau mare haz de nefericirea „fraţilor cu barbă". Autorităţile supreme ale Ordinului Capucin s-au adunat şi au hotărât să-l facă pierdut pe Padre Pio astfel încât, în puţin timp, nimeni să nu mai vorbească de el. Au hotărât să-l trimită în Spania. Însă trebuia acţionat cu tact şi prudenţă, pentru a evita tulburările pe care cu siguranţă ar fi urmat să le provoace adepţii călugărului.

Pentru realizarea planului, a fost ales un frate robust, renumit pentru curajul său, părintele Luigi Festa d'Avellino. Acesta a povestit în felul următor cum trebuia să îndeplinească planul de îndepărtare a lui Padre Pio de la San Giovanni Rotondo: „În a doua jumătate a lunii iulie 1923, funcţionând ca vicar provincial, am fost chemat la Roma unde l-am însoţit pe părintele general, Giuseppantonio da Persiceto, la Sfântul Oficiu.

L-am aşteptat în anticameră, cu scopul de a-i oferi lămuriri la cererea sa, în cazul în care s-ar fi pus problema.

La ieşire, întorcându-ne spre curia din strada Boncompagni, părintele general mi-a spus: «Bolovanul îţi va cădea ţie în cap. Tu va trebui să execuţi ordinele autorităţii supreme». Eu am răspuns: «Sunt pregătit să execut ordinele pe care Prea Sfinţia Voastră mi le va da».

Ajungând la curie, Prea Sfinţia Să părintele general mi-a comunicat ordinul de a-l transfera pe Padre Pio de la San Giovanni Rotondo la Ancona şi, înmânându-mi dispoziţia, care purta data de 30 iulie 1923, a adăugat: «Padre Pio se află în subordinea ta. Ia-l de la San Giovanni Rotondo şi încredinţează-l părintelui provincial din Ancona, care trebuie să aştepte instrucţiuni ulterioare. Eu, între timp, mă voi pune de acord cu excelenţa sa generalul De Bono, directorul siguranţei publice, iar tu te vei înţelege cu prefectul din Foggia, pentru a evita orice dezordine care ar tulbura îndeplinirea ordinelor supremei autorităţi. Du-te şi comunică-i dispoziţia lui Padre Pio, iar când va fi momentul potrivit, o vei îndeplini».

Am plecat la Foggia şi în prima jumătate a lunii august m-am dus la San Giovanni Rotondo. Seara târziu, l-am chemat pe Padre Pio în camera mea, i-am prezentat şi i-am citit dispoziţia, cerându-i să se pună la dispoziţia mea, pe baza celor stabilite de părintele general. Padre Pio şi-a aplecat capul şi, cu braţele încrucişate, mi-a răspuns: «Sunt la ordinele dumneavoastră, să plecăm îndată. Când stau în faţa superiorului meu, stau în faţa lui Dumnezeu».

Atunci am adăugat: «Dar ai vrea să vii imediat cu mine? E noaptea târziu: unde să mergem?».

«Nu ştiu, vin cu dumneavoastră când şi unde vrea sfinţia voastră».

Era miezul nopţii. Stăpânindu-mi emoţia, i-am răspuns liniştit: «Am ordinul de aţi comunica doar dispoziţia, care va fi îndeplinită numai atunci când voi primi de la Roma instrucţiuni ulterioare».

I-am raportat părintelui general discuţia avută şi după câteva zile mi s-a răspuns: «*Ordo suspendatur*» (ordinul este suspendat).

Apoi am primit un mesaj şi copia unei scrisori a excelenţei sale De Bono, care se declara de acord să ne pună la dispoziţie forţa publică pentru îndeplinirea mandatului, dar voia să ştie cine îşi asumă răspunderea pentru un măcel. Mai precis, excelenţa sa De Bono spusese: «Îl luăm cu noi desigur pe Padre Pio, însă vom provoca vărsări de sânge, întrucât prefectul din Foggia a declarat că ordinul va fi executat cu orice preţ, dar în mod sigur se vor înregistra pierderi de vieţi omeneşti».

Între timp, eu îi înfăţişasem deja părintelui general planul meu de mutare, calea de parcurs, mijloacele găsite şi aflate la dispoziţie, precum şi voinţa mea nezdruncinată de a acţiona, deşi suferisem deja trei agresiuni din partea populaţiei din San Giovanni Rotondo. Lumea spunea: «Părintele Luigi a fost militar, e curajos, va încerca să ni-l ducă, de aceea până nu-i rupem vreo două coaste nu-şi bagă minţile-n cap».

La 23 august, Padre Pio îmi scria: «Cred că nu e nevoie să vă spun că, mulţumită lui Dumnezeu, sunt cu totul dispus să mă supun oricărui ordin care îmi este comunicat de superiorii mei. Vocea lor, pentru mine, e ca vocea Domnului, faţă de care vreau să rămân credincios până la moarte, şi cu ajutorul său voi îndeplini orice ordin, oricât de dureros ar fi pentru umilinţa mea» “.

Padre Pio era gata să se supună şi suporta cu resemnare condamnarea grea venită de la Sfântul Oficiu. Dar, întrucât nimeni nu venise vreodată să-l interogheze şi nimeni nu-i dăduse explicaţii asupra cauzelor care provocaseră acea condamnare, a încercat să afle cu ce se făcuse vinovat. A cerut ajutorul unui prea scump prieten şi coleg, don Giuseppe Orlando, preot în ţinutul Marche. Într-un jurnal inedit al acestuia din urmă, am găsit următoarea mărturie: „Eram foarte apropiat de Padre Pio, încât atunci când Sfântul Oficiu a emis faimosul decret, el m-a rugat să merg la Roma pentru a afla limpede cum stau lucrurile.

M-am dus la Roma să stau de vorbă cu părintele dominican Lottini, care era comisar în cadrul Sfântului Oficiu.

Părintele Lottini nu voia să mă primească, deoarece spunea că membrii Sfântului Oficiu sunt legaţi printr-un jurământ foarte sever. Dar, având în vedere nenumăratele mele insistenţe, mi-a acordat o întrevedere care a durat peste o oră.

Mi-a spus că se găsea şi se află chiar şi acum la Sfântul Oficiu un raport amănunţit al arhiepiscopului de Manfredonia, monseniorul Pasquale Gagliardi, care îl zugrăveşte pe tânărul monah capucin în culori negre şi pune pe seama mistificărilor şi a fanatismului rănile sale, jignind seriozitatea religiei noastre. Raportul se încheia cu următoarea alternativă: «ori pleacă Padre Pio din dieceza mea, ori pleacă arhiepiscopul».

N-au avut nicio valoare argumentele pe care le aduceam pentru a respinge acuzaţiile, jurămintele pe care le făceam în calitate de preot. Părintele Lottini a încheiat conversaţia spunându-mi: «I-am trimis dispoziţia de a fi transferat într-un loc necunoscut, iar el, în loc să se supună, a înscenat, prin intermediul femeilor fanatice din jurul lui, demonstraţii care au pus pe jar nu doar întregul sat, ci şi autorităţile civile şi militare din Foggia».

«Nu e adevărat», i-am răspuns hotărât părintelui Lottini. «Dacă Padre Pio ar fi primit dispoziţia despre care vorbiţi, s-ar fi supus fără discuţie. Daţi-mi mandatul de a merge să investighez şi vă jur că vă voi înfăţişa întregul adevăr până la capăt».

«Juraţi-mi pe această carte de rugăciuni şi mergeţi», a spus părintele Lottini. Am îngenuncheat, mi-am aşezat mâna dreaptă pe cartea de rugăciuni şi am jurat. Am luat trenul şi în ziua următoare mă aflam în chilia lui Padre Pio. «Scumpul meu

Piuccio», i-am spus, «eşti acuzat de multe lucruri, dar mai ales pentru faptul că nu te supui ordinelor primite de la superiorii tăi. Se spune că ţi s-a ordonat să pleci de aici şi tu nu vrei să te îndupleci».

Padre Pio a căzut în genunchi, a deschis braţele şi a răspuns: «Peppino, îţi jur pe acel Iisus crucificat care se află pe masa mea că un asemenea ordin n-am primit niciodată. Dacă superiorii mei îmi ordonă să mă arunc pe geam, eu nu discut, execut» “.

La 24 iulie 1924, Sfântul Oficiu a revenit la atac cu o altă condamnare, încă şi mai severă. Textul decretului spunea: „Din declaraţia dată la 31 mai anul trecut şi adusă la cunoştinţa publicului prin Actele Scaunului Apostolic, prezenta curte supremă a Sfântului Oficiu, având ca sarcină apărarea credinţei şi a obiceiurilor, a vrut să-i avertizeze pe credincioşi că dintr-o cercetare a faptelor atribuite lui Padre Pio din Pietrelcina nu s-a putut găsi nimic în direcţia pretinsului caracter supranatural, iar credincioşii înşişi erau invitaţi să-şi conformeze actele cu această declaraţie. Astăzi, dobândind alte informaţii, din surse numeroase şi sigure, aceeaşi supremă congregaţie consideră de datoria ei să le atragă atenţia din nou credincioşilor să înceteze orice relaţii, fie şi doar epistolare, în scopuri religioase, cu numitul Padre Pio”.

Până în acel moment, Padre Pio scrisese enorm. Posibilitatea de a trimite scrisori era singurul lui mod de a se mai simţi util. Ţinea o bogată corespondenţă cu fiii şi fiicele sale spirituale. Acele scrisori, strânse, au umplut câteva volume groase, iar experţii spun că reprezintă un preţios document de literatură mistică, ce se poate compara cu scrisorile sfintei Caterina din Siena. După decretul din 24 iulie 1924, Padre Pio, supus, a încetat complet să mai scrie. A întrerupt chiar şi corespondenţa cu duhovnicul său.

Don Giuseppe Orlando a scris în jurnalul său: „Cele două decrete emise de Sfântul Oficiu l-au obligat pe părintele stareţ capucin să-l ţină pe Padre Pio închis cu severitate între zidurile mănăstirii de la San Giovanni Rotondo, interzicându-i să coboare la vorbitor, să scrie scrisori, să apară la geam. Trebuia să rămână absolut izolat de restul omenirii. Nici măcar sfânta Liturghie n-o mai putea celebra în public.

Mănăstirea a devenit pentru Padre Pio o adevărată închisoare.

Doar doctorul Mario De Giacomo avea, şi nu totdeauna, acces liber, din motive ţinând de sănătatea lui Padre Pio, precum şi alţi câţiva medici.

Să te apropii de Padre Pio, pe când era în acele condiţii de prizonierat şi să-l auzi povestindu-şi suferinţele fizice şi spirituale era cu adevărat dureros.

«Doar acum înţeleg», spunea el, «cu cât sunt mai mari suferinţele deţinuţilor inocenţi, în comparaţie cu ocnaşii vinovaţi. Ferice de ei! Măcar după sentinţă ştiu câte zile, câte luni, câţi ani trebuie încă să mai stea acolo închişi; pot număra orele petrecute şi cele pe care le mai au de suferit, dar eu?».

Apoi înfruntările dintre călugării care, apărători ai ordinelor Sfântului Oficiu, trebuiau să ţină departe lumea, şi mulţimea ce venea puhoi şi voia ameninţătoare cu orice preţ să-l vadă şi să-i vorbească lui Padre Pio, erau formidabile.

Mie şi doctorului De Giacomo, Padre Pio ne făcea cele mai ascunse confidenţe, dar apoi se resemna mereu cu sfinţenie şi adesea cu glume ne făcea să râdem şi să ne gândim la altele.

Doctorul De Giacomo mi-a povestit că într-o noapte au început să vorbească, el şi Padre Pio, despre faimoasele macaroane gătite după reţetă napoletană. Doctorul a descris, în culori vii, acele paste acoperite cu roşii, carne de viţel şi sos, iar apoi i-a spus lui Padre Pio: «E adevărat că aţi mânca bucuros o farfurie întreagă?». Padre Pio a răspuns: «Cum să nu, de ani întregi n-am mai gustat aşa ceva.».

Doctorul a vrut să vină imediat în întâmpinarea acestei pofte a lui Padre Pio. Deşi era noaptea târziu, a mers cu maşina sa în goană la Foggia pentru a cumpăra carne. A doua zi, a pus să se gătească o masă bogată şi a fugit la mănăstire. A dus castronul cu macaroane în chilia lui Padre Pio, iar apoi s-a dus să-l cheme. L-a găsit pe coridor, s-a apropiat de el şi i-a spus la ureche: «Părinte, macaroanele napoletane sunt fierbinţi şi vă aşteaptă în chilia dumneavoastră.».

«Asta da, acum zic şi eu că eşti un adevărat prieten», a răspuns părintele. A intrat în chilie şi văzând ospăţul îmbelşugat a devenit radios. A binecuvântat mâncarea, s-a aşezat şi a luat furculiţa. A stat o clipă în linişte, iar apoi a spus: «Mario, ce-ar fi să-i aducem amândoi o jertfă Sfintei Fecioare? Du-te cu această mâncare minunată şi dă-le-o săracilor, iar ei te vor binecuvânta» “.

Sfântul Oficiu l-a condamnat pe Padre Pio şi în 1926. Apăruse o carte cu titlul *Padre Pio din Pietrelcina* şi la 23 aprilie Sfântul Oficiu l-a condamnat amintind toate dispoziţiile emise în precedentele decrete. Trei luni mai târziu, la data de 11 iulie, pentru ca toţi credincioşii care dădeau năvală în continuare la San Giovanni Rotondo să nu-şi facă iluzii, a repetat aceeaşi condamnare.

Au urmat câţiva ani de linişte din partea tribunalului suprem.

În 1931 s-a convertit Alberto Del Fante, un ateu şi mason din Bologna care se ilustrase scriind articole înverşunate împotriva lui Padre Pio, acuzându-l că este un „mistificator în stare să ducă de nas lumea credulă şi uşor de entuziasmat”. Alberto

Del Fante avea un nepoţel, Enrico, la care ţinea foarte mult. Copilul se îmbolnăvise grav de tuberculoză osoasă şi pulmonară, cu infecţie la rinichi. Medicii declaraseră că nu mai sunt speranţe.

Rudele masonului au dat fuga la Padre Pio, iar miracolul nu s-a lăsat aşteptat. Alberto Del Fante, răscolit de acea vindecare petrecută sub ochii săi, a mers şi el la San Giovanni Rotondo şi s-a convertit. În semn de recunoştinţă şi gratitudine pentru credinţa redobândită, a scris o carte intitulată *Padre Pio din Pietrelcina*, *Vestitorul lui Dumnezeu*. Sfântul Oficiu a intervenit cu promptitudine şi a interzis cartea, declarând că nu se putea „nici tipări, nici citi, nici deţine, nici vinde şi nici măcar traduce în alte limbi”; iar la 23 mai a adoptat, faţă de Padre Pio, noi şi foarte severe sancţiuni: călugărul a fost deposedat de toate atributele funcţiei sale, cu excepţia sfintei Liturghii, „pe care putea s-o celebreze nu în biserică, în public, ci în privat, în capela internă a mănăstirii, fără participarea nimănui”.

Era moartea civilă, prizonieratul, izolarea cea mai completă. Vestea a revoltat încă o dată întregul San Giovanni Rotondo. Padre Pio n-a făcut niciun comentariu. Cu deplină supunere, a început o viaţă de pustnic. Dimineaţa slujea Liturghia, care dura cam două ore, iar în zilele deosebite sau de sărbători chiar şi patru. Înălţa apoi mulţumiri timp de o oră, după care mergea să se roage încă o oră în corul bisericii, cu ceilalţi călugări, iar pe urmă trecea în bibliotecă, unde se cufunda în lectură şi studiu. Acelaşi lucru îl făcea şi după-amiaza. Ziua lui era împărţită între rugăciune şi studiu. Seara nu cina niciodată. Mergea la culcare foarte târziu. „Uneori mergeam la el în bibliotecă”, mi-a povestit părintele Alberto d’Apolito, care a fost discipolul lui Padre Pio. „Îi plăcea mult când îi ţineam de urât, dar nu ne permitea să criticăm situaţia în care se afla sau hotărârile Sfântului Oficiu. Întrerupea imediat conversaţia, iar dacă ea continua, se ridica şi pleca”.

Această viaţă de pustnic a durat fără întreruperi trei ani de zile.

XII – O DURERE ÎNFIORĂTOARE

„Fiul meu e rănit: are nevoie de mine” – De ce nu voia ca mama să-i sărute mâinile Ultimul Crăciun împreună – Astfel a murit mama Peppa.

În răstimpul în care Padre Pio s-a aflat sub ancheta Sfântului Oficiu, pe lângă durerile provocate de condamnări şi pedepse, a trebuit s-o suporte şi pe cea a pierderii mamei sale.

Mama Peppa, deşi foarte ocupată cu muncile câmpului şi cu obligaţiile faţă de familia cea numeroasă, era mereu la curent cu tot ceea ce se întâmpla cu fiul ei din depărtare. Intuise că în trupul lui se petrece un fenomen misterios. Urmărise, cu umilinţă şi iubire, diferitele „situaţii ciudate” în care fusese amestecat. Îl ajutase în anii de boală de la Pietrelcina. Avusese mereu grijă să simtă că ea, mama lui, îi stă aproape.

Când a primit stigmatele, Padre Pio nu i-a spus nimic mamei sale. În acele zile (la 25 septembrie), i-a sosit o telegramă cu vestea morţii surorii Felicita, care avea 29 de ani. Îndată a trimis acasă o scrisoare, pentru a-i informa pe ai săi că nu poate veni, dar fără a preciza motivul. „Prea scumpii mei părinţi, cu inima sfâşiată de cea mai crudă durere vă scriu aceste rânduri. Dar ce pot să vă spun, dacă fiecare cuvânt mi se opreşte în gât de prea mare suferinţă?

Dragii mei, în greutatea şi amărăciunea durerii nu-mi mai rămân puteri decât pentru a exclama: «Eşti drept, o, Doamne Dumnezeule, şi pline de îndreptăţire sunt toate hotărârile tale». Dumnezeu mi-a dat o biată soră şi Dumnezeu mi-a luat-o, fie-i numele sfânt binecuvântat.

În aceste exclamaţii şi în această resemnare găsesc puterea suficientă pentru a nu muri sub apăsarea durerii. La această resemnare în faţa voinţei divine vă îndemn şi pe voi şi veţi găsi, asemeni mie, o mângâiere a sufletului.

Sunt îndurerat şi regret extrem de mult că nu pot veni câteva zile la voi pentru a ne reuni lacrimile şi durerea, pentru că mă simt foarte rău şi neputincios în faţa unei călătorii atât de dezastruoase.

Însă vă rog să staţi liniştiţi în privinţa mea, pentru că mă aflu în afara oricărui pericol. Nu trebuie în niciun fel să vă speriaţi aflând de starea sănătăţii mele, pentru că aceasta a fost excelentă şi, faţă de ceilalţi călugări, care stau aici, eu în prezent mă simt mult mai bine decât ei.

Scrieţi-mi imediat şi comunicaţi-mi detalii despre sfârşitul sărmanei mele surori şi daţi-mi veşti despre sănătatea voastră şi a mămicii. Vă îmbrăţişez cu drag şi mă rog pentru voi să primiţi alinarea lui Dumnezeu.”

Mama Peppa a aflat despre stigmate de la parohul din Pietrelcina, don Salvatore Pannullo, în 1919. Nu înţelesese prea bine despre ce e vorba. În mintea ei se întipăriseră doar cuvintele „răni însângerate”. „Dacă fiul meu e plin de răni”, s-a gândit ea, „înseamnă că se simte rău şi are nevoie de mine”.

Împreună cu soţul şi cumnata, a plecat la San Giovanni Rotondo. La capătul potecii care ducea la mănăstire, cei trei au întâlnit două femei. Mama Peppa le-a întrebat: „Îl cunoaşteţi pe Padre Pio?”. „Da, venim acum de la mănăstire unde am vorbit cu el”, a fost răspunsul. „Deci nu e bolnav la pat” a exclamat mama Peppa.

Cele două femei, Maria Pompilio şi Rachelina Russo, fiice spirituale ale lui Padre Pio, le-au însoţit la mănăstirea capucină pe rudele călugărului şi au asistat emoţionate la întâlnirea lui cu părinţii, în camera de oaspeţi. „Mama Peppa”, a scris Maria Pompilio într-o mărturie, „a deschis un burduf cât o oală şi a scos o mulţime de colţunaşi cu marmeladă de struguri, invitându-ne să gustăm. Padre Pio a mâncat unul, spunând cu zâmbetul pe buze: «Ce bună e mâncarea de acasă! Ia, Maria; ia, Rachelina». Am luat fiecare câte o bucată, spre mulţumirea tuturor”.

Nici în urma acestei vizite, mama Peppa n-a înţeles ce sunt acele răni ciudate pe care băiatul ei le are la mâini şi la picioare. Dar, rămânând îngrijorată de sănătatea lui Padre Pio, l-a chemat acasă din America pe primul născut, Michele, care, îndată ce a pus piciorul la Pietrelcina, a plecat la San Giovanni Rotondo să-l „întâlnească pe fratele bolnav”.

După o vreme, nereuşind să trăiască departe de băiatul ei rănit, mama Peppa s-a mutat la San Giovanni Rotondo pentru patruzeci de zile. S-a dus ca musafir în casa Mariei Pompilio, cu care se împrietenise. În fiecare dimineaţă mergea la mănăstire pentru Liturghie şi primea împărtăşania din mâinile fiului ei.

După cum am văzut deja în capitolele dedicate copilăriei, raportul dintre Padre Pio şi mama sa era întemeiat pe o foarte puternică afecţiune. Însă călugărul îşi ascundea cu teamă sentimentele şi nu voia să le arate în public. Nu permitea ca mama lui să aibă faţă de el vreun gest deosebit. Toţi oamenii care se apropiau de Padre Pio încercau să-i sărute mâinile, iar el le dădea voie; mamei sale, în schimb, nu. În mărturia ei, Maria Pompilio a scris: „Biata de ea se apropia uneori de Padre Pio în sacristie pentru a-i spune câteva cuvinte, dar el o contrazicea; când ea se apropia, el pleca. Niciodată nu i-a dat voie să-i sărute mâna; de multe ori sărmana era cât pe ce să reuşească, dar el îşi trăgea imediat mâna”.

Mama Peppa a reuşit să-i sărute mâinile lui Padre Pio doar la 5 decembrie 1928, după cum a relatat Maria Pyle, o binefăcătoare americană a Capucinilor. Maria Pyle trăise o vreme la Pietrelcina. Întorcându-se la San Giovanni Rotondo, o adusese cu ea şi pe mama Peppa, să poată petrece sărbătorile de iarnă cu băiatul ei. Ajunse în faţa mănăstirii, l-au întâlnit pe părinte. „Mama Peppa”, a scris Maria Pyle, „ascunzându-şi marea bucurie sub o înfăţişare calmă, a luat mâna fiului, înainte ca el să şi-o retragă, şi a spus: «Padre Pio, îţi sărut mâna din partea mătuşii Libera (şi i-a sărutat-o), şi din partea mătuşii Pellegrina (un alt sărut), şi din partea mătuşii Filomena (al treilea sărut)», şi tot aşa mai departe pentru vreo zece mătuşi şi cumetre. Iar la sfârşit a spus: «Şi acum, Padre Pio (ea aşa îi spunea mereu), îţi sărut mâna din partea mea.» A încercat, dar n-a reuşit, pentru că în timp ce se apleca, Padre Pio şi-a smuls deodată mâinile şi, ţinându-le ridicate în aer, a spus: «Nu, niciodată! Fiul trebuie să-i sărute mâna mamei şi nu mama fiului.».”

Din ziua aceea, mama Peppa n-a mai încercat să-i sărute mâna. Însă în fiecare dimineaţă, după ce primea Sfânta Împărtăşanie din mâinile lui, îndată ce trecea mai departe, „ea se apleca şi săruta pământul pe care păşise piciorul rănit”.

În acele zile, mama şi fiul s-au întâlnit deseori. În ciuda zăpezii, a frigului usturător şi a vântului tăios, în fiecare dimineaţă mama Peppa urca la mănăstire pentru a asista la Liturghie şi a-l vedea pe Padre Pio. Îmbrăca o haină sărăcăcioasă şi prea subţire pentru anotimpul de iarnă. Unele prietene din San Giovanni Rotondo i-au dăruit o rochie groasă de lână, dar n-au reuşit s-o convingă să se îmbrace cu ea, pentru că „se temea să nu pară o doamnă”.

Noaptea de Crăciun a petrecut-o aproape toată în biserică. A vrut să asiste la slujba de la miezul nopţii, iar apoi a vrut să asculte două Liturghii. În ziua de Sfântul Ştefan nu s-a simţit bine şi a căzut la pat. După trei zile, medicii au diagnosticat o dublă pneumonie.

Padre Pio s-a dus la ea de întâi ianuarie. Au stat de vorbă la căpătâiul ei de la ora unu a prânzului până la miezul nopţii. Francesco Morcaldi, martor ocular, îşi amintea: „Nam văzut nimic mai blând decât zâmbetul lui Padre Pio şi rugăciunile sale la patul mamei, nimic mai tandru decât strădania ei de a-l reconforta”.

Padre Pio s-a întors s-o vadă în dimineaţa de 2 ianuarie şi a găsit-o într-o stare foarte gravă. A stat la căpătâiul ei până la ultima suflare. În emoţia tuturor, i-a administrat ultima împărtăşanie şi când a văzut că e pe punctul de a-şi da sufletul n-a mai rezistat, a sărutat-o pe frunte şi a izbucnit într-un plâns violent, prăbuşindu-se pe jumătate leşinat. Doi medici l-au dus într-o cameră alăturată şi l-au aşezat pe pat. Mama Peppa a murit la ora 6,15 în data de 3 ianuarie 1929.

Durerea lui Padre Pio a fost atât de înfiorătoare încât a trebuit să rămână în casa aceea, sub controlul medicilor care se temeau pentru viaţa lui, timp de două zile.

XIII – DUŞMANII LUI PADRE PIO

Acuzaţii din partea a trei preoţi – Un agent secret demontează calomniile – Şantaj la Vatican – Cărţile scandaloase – Cum a fost Padre Pio eliberat.

Cele patru decrete ale Sfântului Oficiu pronunţate împotriva lui Padre Pio între 1923 şi 1931 au provocat mare tristeţe în rândul prietenilor şi adepţilor săi, care nu reuşeau să priceapă de ce autoritatea ecleziastică se înverşunează atât de mult împotriva unui călugăr umil şi lipsit de apărare.

La San Giovanni Rotondo şi în satele dimprejur s-au format „comitete” în apărarea lui Padre Pio. Se ţineau întruniri şi se discuta despre ce trebuie făcut pentru a-l ajuta.

Printre cei mai fervenţi partizani ai lui Padre Pio era un oarecare Emanuele Brunatto, un tânăr distins de vreo treizeci de ani, care avusese un trecut tulbure şi aventuros. Lucrase ca agent comercial, actor, impresar, industriaş, croitor în moda de lux. Cunoscuse momente de mare bogăţie şi zile de mizerie şi ruşine. Viaţa lui dezordonată îl determinase să comită diverse acţiuni reprobabile.

Într-o zi a ajuns la San Giovanni Rotondo, disperat. Padre Pio îi dăruise pacea sufletească şi din acel moment Emanuele Brunatto nu se mai îndepărtase de lângă salvatorul său.

În viaţa lui Padre Pio, Brunatto are un „loc” deosebit. Un loc „incomod”, dar care nu poate fi ignorat. A fost un credincios sincer, un colaborator generos, un apărător înverşunat, chiar dacă uneori violent. A exagerat, după toate probabilităţile, dar a făcut-o din iubire.

În mărturiile care există, Brunatto apare ca o figură complexă. Sosind la San Giovanni Rotondo în 1919 pentru a se converti, a încercat să-l înşele până şi pe Padre Pio, prezentându-i-o în calitate de soră pe propria sa amantă.

Chiar şi după convertire, n-a fost tocmai uşă de biserică. Uneori dispărea. Se dedica unui comerţ misterios, de pe urma căruia câştiga o grămadă de bani, după care, pe neaşteptate, ajungea din nou în mizerie.

În timpul celui de-al doilea război mondial, a fost un colaboraţionist al Guvernului de la Vichy. A fost arestat, a petrecut mai multe săptămâni la închisoare. Apoi, a fost condamnat la moarte, dar pe urmă a fost graţiat. În anii patruzeci, la Paris era foarte respectat. Se dedica unor opere de caritate. A instituit, din buzunarul propriu, iniţiativa „supei calde” pentru oamenii săraci ai Parisului; a

achitat sume considerabile pentru pensiile celor decoraţi cu virtutea militară, pentru mutilaţii şi invalizii de război. Ţinea interesante conferinţe cu caracter teologic, a purtat corespondenţă cu monseniorul Roncalli, viitorul Ioan al XXIII-lea, pe atunci nunţiu la Paris.

În perioada în care a trăit alături de Padre Pio, s-a dedicat cu extremă însufleţire apărării călugărului. A făcut-o pe toate căile, licite şi ilicite, creând situaţii extrem de jenante pentru anumite autorităţi ecleziastice. Datorită acestui mod al său de a acţiona fără nicio prejudecată, mulţi biografi ai lui Padre Pio îl omit. Cineva a ajuns chiar să falsifice date şi situaţii pentru a nu-l cita.

Desigur, informaţiile despre el sunt uneori exagerate, partizane, în anumite ocazii false, dar sunt singurele care ridică vălul de pe periferiile religioase în care s-au născut şi s-au dezvoltat acuzaţiile împotriva părintelui. În povestea încurcată a acestui „martir”, Brunatto, ca şi de altfel Francesco Morcaldi, au fost nişte observatori laici, iar observaţiile lor nimereau în plin. Se datorează mai ales acţiunii lor, constituită din ameninţări şi şantaje, faptul că în 1933 Padre Pio, după ani lungi de persecuţii, a obţinut reabilitarea.

Padre Pio îl cunoştea în profunzime pe Brunatto şi ţinea mult la el, după cum o dovedesc numeroasele scrisori pe care i le-a scris. În anumite momente, i-a încredinţat însărcinări delicate, iar Brunatto le-a îndeplinit cu maximă precizie. El se definea: „primul fiu al lui Padre Pio, pentru că sunt păcătosul numărul unu”. A fost printre puţinii oameni care n-au lansat speculaţii despre fratele capucin. Îşi făcea apariţia atunci când părintele avea nevoie de el, iar apoi dispărea. Despre el se poate spune orice, dar în niciun caz că nu l-ar fi iubit profund pe Padre Pio.

Când a izbucnit primul val de persecuţii împotriva călugărului, până şi Emanuele Brunatto a fost răvăşit de ceea ce se întâmpla. În sufletul lui s-a aprins o dorinţă fierbinte de dreptate. A început să participe la comitetele de credincioşi ce se strângeau pentru a trimite reprezentanţi la Vatican, spre a protesta împotriva calomniilor lansate împotriva părintelui. Dar a înţeles imediat că apărarea generoasă a locuitorilor modeşti din San Giovanni Rotondo nu ajută la nimic. În timpul unei întruniri, a spus: „Dacă Vaticanul le-a dat crezare acuzatorilor şi se arată complet surd la apelurile noastre de justiţie, înseamnă că acuzatorii sunt persoane foarte influente. Dacă vrem să-l apărăm pe Padre Pio, trebuie să aflăm cine sunt cei care îl acuză şi din ce motive o fac”.

Emanuele Brunatto a luat conducerea unui grup de prieteni ai lui Padre Pio şi a început o lungă şi grea bătălie împotriva misterioşilor acuzatori ai părintelui.

A descoperit că duşmanii lui erau preoţii din San Giovanni Rotondo: părintele Domenico Palladino, părintele Giovanni Miscio şi părintele paroh Giuseppe Prencipe.

Aceste feţe bisericeşti, care nu aveau deloc o viaţă neprihănită, nu suportau ca lumea să vină buluc la mănăstire pentru a se spovedi în faţa unui „sfânt”. Acel preot, pentru ei, era un reproş permanent. Trebuia să fie eliminat cu orice preţ.

Domenico Palladino, preot la biserica del Carmine, era cel mai veninos dintre denigratorii călugărului. Brunatto şi-a început ancheta pornind tocmai de la el.

A descoperit înşelăciuni, intrigi, comploturi josnice, calomnii. Cu abilitatea unui agent secret, a cules o mulţime de documente şi probe, care demonstrau că acuzatorii lui Padre Pio sunt de rea credinţă.

Cu unul dintre cei trei acuzatori, părintele Giovanni Miscio, Emanuele Brunatto a avut un conflict în justiţie. Avid de bani, Miscio a încercat să-l vândă pe Padre Pio pentru cinci mii de lire, dar şi-a făcut-o cu mâna lui.

În noiembrie 1925, părintele Miscio îi comunica unei învăţătoare, Maria Pompilio, pe care o cunoştea ca fiind adeptă ferventă a lui Padre Pio, că a pregătit o broşură deşucheată, cu unele scene îndrăzneţe, în care capucinul apărea ca un fel de Rasputin, senzual, orgolios şi instrument mai mult sau mai puţin conştient al călugărilor avizi de câştig.

Cartea, spunea preotul, era deja gata de publicare. Contractul fusese semnat cu o editură din Milano care se angajase să-i plătească cinci mii de lire drepturi de autor. El, în schimb, ar fi trebuit să plătească o penalizare de cinci mii de lire, dacă n-ar fi predat manuscrisul.

Acum preotul era cuprins de remuşcări şi voia să evite izbucnirea unui asemenea scandal în jurul lui Padre Pio. Voia să renunţe la publicare, dar nu avea bani pentru a plăti penalizarea.

Domnişoara Pompilio a crezut în poveştile popii, s-a speriat şi, sfătuită chiar de şantajist, a dat fuga să-i relateze ameninţarea lui Brunatto.

„L-am întâlnit pe părintele Miscio în casa Mariei Pompilio”, a povestit Brunatto. „L-am auzit propunându-mi următorul târg: «Ori cinci mii de lire imediat, ori publicarea broşurii».

I-am răspuns şantajistului: «Viaţa lui Padre Pio e curată ca un cristal. Dumneavoastră riscaţi să fiţi chemat în judecată pentru calomnie». «Niciun creştin nu mă poate da în judecată», a răspuns Giovanni Miscio, «dreptul canonic scoate preotul de sub jurisdicţia tribunalelor civile».

«Rudele lui Padre Pio sunt ţărani săraci», i-am mai spus. «De unde vreţi să facă rost de cinci mii de lire?».

«Există destulă lume bucuroasă să-i împrumute», a răspuns imperturbabil preotul.

Am încercat să trag de timp. Dar preotul l-a introdus în scenă pe fratele său Vincenzo. Acesta s-a dovedit şi mai dur, insistent, ameninţător.

A trebuit să-l informez pe fratele lui Padre Pio, Michele Forgione. Acesta, cu lacrimi în ochi, mi-a spus: «Nu dispun decât de cinci sute de lire, dar îmi voi vinde pământul şi te asigur că voi găsi toţi banii necesari. Dar te implor, Emanuele, fă tot posibilul ca Padre Pio să nu aibă de suferit».

Insistenţele şi ameninţările lui Miscio au continuat să se agraveze pe zi ce trecea. Fratele lui Padre Pio a împrumutat trei mii de lire. Eu am anunţat jandarmii. La 5 ianuarie 1926, preotul a luat cele trei mii de lire, a semnat chiar şi o chitanţă de primire a banilor extorcaţi, atât de sigur se simţea împotriva oricărui denunţ. Dar jandarmii l-au arestat în flagrant. A fost condamnat la douăzeci de luni de recluziune."

Aceşti preoţi, duşmani ai lui Padre Pio, aveau un şef puternic care îi apăra în acţiunile lor murdare şi îi instiga în calomnierea capucinului cu stigmate. Acest şef era arhiepiscopul de Manfredonia, monseniorul Pasquale Gagliardi. El era cel care trimitea rapoartele despre Padre Pio la Vatican, unde avea mulţi prieteni, şi din acest motiv niciun cuvânt al său nu era pus sub semnul îndoielii.

După o vizită pastorală la San Giovanni Rotondo în 1920, monseniorul Gagliardi declara public că l-a văzut pe Padre Pio pudrându-se şi parfumându-se şi că a găsit în chilia lui o sticluţă cu acid nitric care îi slujea călugărului pentru „a-şi face stigmatele".

Câteva luni mai târziu, în sala Consistoriului, în prezenţa a numeroşi episcopi şi arhiepiscopi, el afirma: „Padre Pio este posedat de diavol, iar călugării de la San Giovanni Rotondo sunt o bandă de escroci".

Arhiepiscopul Gagliardi era bun prieten cu preotul Palladino, îl considera consilierul său.

Emanuele Brunatto, ajutat de ceilalţi prieteni fideli ai lui Padre Pio, a început să facă cercetări şi în legătură cu viaţa arhiepiscopului de Manfredonia, descoperind situaţii extrem de grave şi compromiţătoare.

În iunie 1925, Emanuele Brunatto s-a dus la Roma cu o valiză plină de documente care demonstrau felul în care Padre Pio a fost acuzat de oameni nedemni, mincinoşi, calomniatori. Era convins că de-acum se va încheia calvarul capucinului. Nicio autoritate romană nu le va mai putea acorda credit acelor oameni şi urma în sfârşit să se vadă cum stau lucrurile în realitate la San Giovanni Rotondo.

Ajuns în capitală, Brunatto a mers să-i ceară sfatul lui don Orione, întemeietorul ordinului Fiilor Providenţei, care era privit ca un sfânt. Preotul a răsfoit actele şi l-a sfătuit să facă un anumit număr de copii pe care să le distribuie printre cardinali.

La sfârşitul lunii iulie, rapoartele se aflau pe biroul cardinalilor Gasparri, Secretar de Stat; Merry Del Val, secretar al Sfântului Oficiu; Basilio Pompili, vicarul Sanctităţii Sale; Donato Sbarretti, prefectul Conciliului; Gaetano De Lai, prefectul Adunării Consistoriale; Michele Lega, prefectul Sacramentelor; Guglielmo Van Rossum, prefectul de la Propaganda Fide; Augusto Sili, prefectul Tribunalului Suprem al Curiei Romae.

Cu toţii au manifestat un mare interes, dar nimeni n-a luat o hotărâre.

Brunatto, neprimind răspuns la dosarul său, în 1926 a publicat prima carte despre Padre Pio sub pseudonimul Giuseppe De Rossi, folosind informaţiile adunate împotriva arhiepiscopului Gagliardi şi a preoţilor din San Giovanni Rotondo. Vaticanul s-a grăbit să cumpere toate exemplarele disponibile, în timp ce Sfântul Oficiu a pus la index publicaţia.

Cartea lui Brunatto a scuturat din apatie Congregaţiile romane şi în ianuarie 1927 a fost trimis la San Giovanni Rotondo monseniorul Felice Bevilacqua, şeful celui de-al doilea oficiu al vicariatului din Roma, cu sarcina de a îndeplini o inspecţie apostolică asupra clerului local. Monseniorul Bevilacqua ştia pe dinafară documentaţia prezentată de Emanuele Brunatto în faţa cardinalilor şi a hotărât ca acesta să-l însoţească în calitate de „adjunct laic”.

Inspecţia a fost scurtă. Probele împotriva preoţilor acuzatori ai lui Padre Pio s-au dovedit strivitoare. Martorii au confirmat ancheta realizată de Brunatto. Monseniorul Bevilacqua s-a întors la Roma şi a propus pedepse maxime împotriva calomniatorilor călugărului, dar Congregaţia Sfântului Oficiu, care fusese atât de grăbită în condamnarea lui Padre Pio, se arăta foarte respectuoasă în faţa acestor preoţi. Doar Palladino a fost condamnat prin suspendarea *a divinis* şi îndepărtarea imediată din San Giovanni Rotondo, în timp ce împotriva celorlalţi, deşi recunoscuţi ca vinovaţi, nu s-a luat nicio măsură.

Preotul Palladino nu s-a întristat prea mult de condamnare. S-a dus să-şi ispăşească pedeapsa pe lângă prietenul lui, monseniorul Gagliardi, arhiepiscop de Manfredonia, care l-a primit în palatul său, unde i-a creat condiţii princiare, iar la două luni după condamnare, manevrându-şi relaţiile de la Vatican, reuşea să-i obţină aprobarea de a oficia Liturghia. Puţin mai târziu, l-a numit paroh al bisericii San Michele din Manfredonia.

Toată osteneala prietenilor lui Padre Pio, care luptaseră ani de zile strângând sute de documente pentru a demonstra nevinovăţia călugărului şi răutatea acuzatorilor săi, se spulbera în vânt. Inutilă era pe cale să devină şi conştiincioasa inspecţie apostolică a monseniorului Felice Bevilacqua. Iar acesta, care vedea că-i scapă din mână adevăratul vinovat al absurdei, al incredibilei situaţii din dieceza Manfredonia, a încercat, înainte de a se da bătut, să mai joace încă o carte.

La 5 mai 1927, i-a scris cardinalului Sbarretti, prefectul Conciliului: „Subsemnatul Felice Bevilacqua îmi asum întreaga şi deplina răspundere cu privire la demersul regulamentar privitor la inspecţia apostolică de la San Giovanni Rotondo.

Consider, cu ajutorul lui Dumnezeu, că am început să descâlcesc firul încurcat care mi s-a încredinţat şi, în situaţia în care Congregaţia va vrea să-l urmărească până la capăt şi va consimţi la procedura energică pe care intenţionez s-o aplic, consider neîndoielnic faptul că adevărul cel dureros va trebui să iasă pe deplin la lumină. Procedura ar fi următoarea: să punem toate cărţile pe masă şi fiecare să-şi asume răspunderea civilă pentru ceea ce spune.

Doar astfel se va putea dezumfla şi spulbera încercarea mafiotă de a induce în eroare suprema autoritate ecleziastică. Doar spectrul cătuşelor le va băga minţile în cap şi-i va reduce la tăcere pe calomniatori. Altminteri, Roma va fi batjocorită *usque ad consumationem saeculf*.

La data de 28 decembrie, monseniorul Felice Bevilacqua i-a scris lui Emanuele Brunatto: „Dragă Emanuele, cardinalul prefect al Conciliului m-a rugat să-i predau referatul despre paroh în cât mai scurt timp posibil, pentru că vrea să-l folosească spre a ajunge cu cercetările la arhiepiscop, fără a mai trece prin Adunarea Consistorială, întrucât a înţeles că trebuie s-o ocolească.

Dacă dumneata m-ai fi căutat înainte de plecare, la ora asta aş fi ajuns deja acolo unde trebuie. Îndată ce primeşti scrisoarea, vino repede cu documentele şi nu te face că... nu pricepi”.

Monseniorul Bevilacqua voia să nu mai treacă prin Adunarea Consistorială, deoarece prefectul Adunării Consistoriale era cardinalul De Lai, prietenul apropiat al lui Gagliardi. De fapt, în timpul verii 1927, în timp ce împotriva arhiepiscopului Gagliardi se formulau acuzaţii grave şi se făceau anchete, cardinalul De Lai mersese la el în vizită, iar cei doi prieteni petrecuseră împreună vacanţa de vară pe malurile râului Gargano.

Cardinalul De Lai, aflând de intenţiile monseniorului Bevilacqua, a manevrat în aşa fel încât inspecţia apostolică pe care o condusese acesta să fie declarată închisă

şi să fie deschisă o a doua, extinsă asupra întregii dieceze Manfredonia, încredinţată însă unei alte persoane. A fost ales monseniorul Giuseppe Bruno, persoană convenabilă pentru acuzaţi, care astfel se puteau considera scăpaţi, în timp ce soarta lui Padre Pio urma să se înrăutăţească.

Monseniorul Bevilacqua, la capătul mandatului său, scria: „Nu cred că există pe lume un mai mare focar de nemernicie”.

La 26 septembrie 1927, aproape toţi călugării din dieceza Manfredonia adresau un memoriu către Sfânta Congregaţie a Conciliului, iar la 18 octombrie trimiteau un al doilea apel către aceeaşi Congregaţie şi către Adunarea Consistorială, pentru a întări acuzaţiile aduse în trecut împotriva arhiepiscopului Gagliardi.

Semnatarii acelor apeluri au fost suspendaţi *a divinis* de către autorităţile de la Roma şi trimişi la Napoli pentru un curs de exerciţii spirituale. Scrisoarea de pedeapsă lea fost înmânată clericilor personal de către Palladino. Printre cei pedepsiţi se afla şi parohul Guerra, de optzeci de ani, care, în timpul exerciţiilor spirituale, s-a îmbolnăvit şi a murit de inimă rea.

Bătălia cinstită, purtată cu documentele în mână, pentru triumful justiţiei, se încheiase. Prietenii lui Padre Pio au hotărât să treacă la ameninţări.

Comandorul Festa, prefectul din Arenzano, în numele lui Brunatto şi al celorlalţi prieteni, le-a scris autorităţilor vaticane următoarea scrisoare: „Ori veţi face voi dreptate şi nimic altceva decât dreptate, ori dreptatea se va face fără voi, dar în paguba voastră morală ireparabilă.

Dacă Papa cunoaşte faptele (şi ar trebui să le cunoască, în urma atâtor referate scrise), trebuie fără îndoială să acţioneze.

Dacă nu le cunoaşte, pentru că este împiedicat să le cunoască, ei bine, va afla de ele din scandalul public şi atunci va trebui, oricum, să acţioneze”.

Scrisoarea a stârnit senzaţie. Au urmat promisiuni că se va face dreptate „în cel mai scurt timp posibil”. Dar nici măcar umbra unei hotărâri n-a venit să confirme cuvântul dat.

În mai 1929, la Leipzig, a avut loc anunţata publicare. Cartea, tipărită în vreo mie de exemplare, în limba italiană, cu titlul *Scrisoare către Biserică*, purta semnătura primarului din San Giovanni Rotondo, Francesco Morcaldi. În anexe erau reproduse documentele originale. Anunţul publicării a făcut să plouă cu alte promisiuni. Prietenii lui Padre Pio s-au hotărât să aştepte cu distribuirea. Exemplarele au fost depozitate într-o pivniţă, la München, împreună cu clişeele şi fotografiile. Documentele originale au fost ascunse la loc sigur.

Publicarea cărţii a îngrijorat Vaticanul. În septembrie 1929, monseniorul Gagliardi a fost destituit din funcţie, a fost retrogradat şi îndepărtat din Manfredonia. Dar în favoarea lui Padre Pio n-a fost luată nicio hotărâre. Ba dimpotrivă, poziţia lui s-a înrăutăţit printr-un nou decret al Sfântului Oficiu care întărea cele patru condamnări anterioare. Prin acel decret, Padre Pio a fost „practic" vârât la închisoare: nu i se permitea să se vadă cu nimeni, nu putea binecuvânta obiectele, nici să spovedească, nici măcar să se arate la fereastra care dădea spre exteriorul mănăstirii. I se dădea voie doar să celebreze Sfânta Liturghie într-o minusculă capelă privată, la etajul întâi al mănăstirii.

În octombrie 1931, în timp ce Emanuele Brunatto se afla în străinătate cu afaceri, Francesco Morcaldi, autorul cărţii *Scrisoare către Biserică*, a intrat în tratative cu cardinalul Rossi care îi cerea să se dovedească „un fiu ascultător şi credincios al Bisericii". A acceptat să-i predea Sfântului Scaun toate exemplarele cărţii şi documentele, primind în schimb promisiunea că Padre Pio va fi imediat eliberat. La 10 octombrie, totul i-a fost înmânat nunţiului apostolic din Bavaria, care, prin curier diplomatic, pentru a evita controlul la frontieră, a trimis materialele la Roma. Recuperând documentele compromiţătoare, cardinalul Rossi a uitat pe loc de promisiunile făcute, iar detenţia lui Padre Pio a continuat ca mai înainte.

Brunatto, întorcându-se în Italia furios la culme, a anunţat publicarea unei noi cărţi. Padre Pio, la ordinul autorităţilor ecleziastice romane, i-a cerut să-şi păstreze calmul şi să plece în Franţa. Brunatto i-a dat ascultare, dar în capitala franceză a pregătit volumul *Anticriştii în Biserica lui Cristos*, pe care l-a publicat în trei limbi, la începutul anului 1933. I-a scris cardinalului Rossi: „Dacă nu-l eliberaţi pe Padre Pio până la Paşti, voi pune în circulaţie acest volum". Cardinalul Rossi l-a obligat pe Padre Pio să intervină. La 28 martie 1933, părintele i-a scris lui Brunatto implorându-l să nu distribuie volumul, dar el, într-o scrisoare îndurerată, i-a răspuns: „De data aceasta sunt obligat să nu vă dau ascultare, părinte".

Cartea a fost difuzată în afara Italiei. Mii de catolici au citit-o indignaţi. La Roma au ajuns sute de scrisori. În aceeaşi perioadă, în Italia a fost publicat volumul doctorului Giorgio Festa, medicul care studiase în mod ştiinţific stigmatele lui Padre Pio. Excelenţa sa monseniorul Cornelio Sebastiano Cuccarollo, episcop capucin, i-a prezentat lui Pius al XI-lea un dosar de mărturii sub jurământ ale călugărilor colegi ai lui Padre Pio privitor la viaţa sfântă a stigmatizatului. Aceste trei evenimente l-au convins pe Papă să-l „scoată din închisoare" pe Padre Pio, permiţându-i să-şi reia apostolatul. La 16 iulie 1933, după 11 ani de persecuţii şi 25 de luni de izolare absolută, capucinul şi-a reluat funcţiile sacerdotale. Vorbind cu monseniorul

Cuccarollo, Pius al XI-lea a spus: „E pentru prima dată când Sfântul Oficiu îşi revocă decretele”. Dar nu era adevărat, pentru că Sfântul Oficiu n-a emis niciodată vreun decret de abrogare a condamnărilor cu care îl pedepsise pe Padre Pio.

XIV – LA LIMITA NORMALITĂŢII

Febră de 48 de grade – Rănile sale emanau un parfum intens – înmulţirea pâinilor Fenomenul bilocaţiei – Mărturia maicii Speranza.

„Reabilitarea” lui Padre Pio n-a fost instantanee, ci diluată în timp, iar aceasta demonstrează faptul că autorităţile de la Vatican n-au acţionat din convingere, ci doar pentru a evita ameninţarea scandalurilor.

Părintele a primit permisiunea de a reîncepe să slujească Liturghia în biserică, în faţa credincioşilor, la 26 iulie 1933; dar numai după opt luni, adică la 25 martie 1934, i s-a aprobat să reia spovedirea bărbaţilor; iar pentru dreptul de a spovedi femeile a trebuit să aştepte până la 12 mai 1934.

Pe 5 mai în acel an cădea prima lui zi onomastică după „reabilitare”. Credincioşii şi prietenii lui Padre Pio se aşteptau la o mare sărbătoare, dar nu s-a întâmplat nimic deosebit. Tot astfel şi la 10 august 1935, la 25 de ani de la hirotonire.

Superiorii se purtau cu el cu „prudenţă”, cu „băgare de seamă”, aşa cum te comporţi cu un „vinovat” care a obţinut iertarea. Când la mănăstire se întâmpla ceva neobişnuit, Padre Pio era primul „bănuit”. Într-o noapte, câtorva trecători li s-a părut că văd nişte femei apropiindu-se de mănăstire. A izbucnit un scandal şi unii au dat fuga să-l „interogheze” pe Padre Pio, obligându-l să se apere de acuzaţii vulgare şi foarte grave. Un binefăcător, care voia să-şi păstreze anonimatul, i-a dat părintelui o sumă de bani ca s-o ofere unei anumite familii nevoiaşe. Părintele s-a grăbit să accepte rolul de mijlocitor, dar acest lucru a fost suficient pentru a fi acuzat că nu respectă jurământul de sărăcie. Aflat mereu în centrul unor acuzaţii, suspiciuni, bârfe, prejudecăţi, el rămânea calm, senin, iar din gura lui n-a ieşit niciodată vreo vorbă rea la adresa nimănui.

Faima sfinţeniei sale, între timp, se răspândea în lume. Oricine venea în vizită şi avea norocul să-i vorbească se întorcea acasă convins că a întâlnit un sfânt.

În afara stigmatelor, Padre Pio avea toate darurile carismatice care de obicei se întâlnesc în viaţa marilor mistici, cum ar fi bilocaţiile, viziunile, citirea gândurilor, profeţiile etc. Ba chiar, la el, aceste daruri se manifestau cu o deosebită evidenţă.

Unul dintre fenomenele inexplicabile care îi impresiona mai ales pe medicii care l-au îngrijit pe părinte era constituit de „hipertermie”, adică de neaşteptatele

creşteri de temperatură care la el ajungeau la cote foarte înalte. Hipertermiile lui Padre Pio rămân un caz unic în istoria medicinei.

Ciudata anormalitate a fost descoperită în timp ce părintele îşi efectua stagiul militar la Napoli. Medicii şi-au dat seama imediat că acel tânăr soldat are nevoie de mai multă îngrijire decât ceilalţi bolnavi, dar nimeni nu reuşea să priceapă de ce anume suferă. Pentru a se lămuri situaţia, a început o analiză clinică prin măsurarea metodică a temperaturii, dar foarte repede medicii au trebuit să renunţe: de fiecare dată când i se punea termometrul, coloana de mercur sărea în sus atât de repede şi de violent încât risca să facă erupţie.

Cel care a reuşit pentru prima dată să măsoare cu precizie temperatura lui Padre Pio a fost un medic din Foggia. În timpul unui lung concediu de boală, Padre Pio se oprise la mănăstirea acelui oraş şi continua să se simtă rău. După ce a distrus mai multe termometre, medicul care îl îngrijea s-a gândit să recurgă la un termometru de baie, care rezistă la apa fierbinte. În câteva clipe, acest termometru a arătat 48 de grade.

Între 1920 şi 1922, doctorul Giorgio Festa, primul medic care a studiat ştiinţific stigmatele lui Padre Pio, a avut prilejul să constate că în zilele în care părintele se simţea bine, avea o temperatură normală, adică 36,2 dimineaţa, 36,5 seara; când avea tulburări, temperatura sa, măsurată cu un termometru de mare precizie, atingea valori de 48 de grade şi chiar 48,5.

Doctorul Festa, în cartea *Mistere ale ştiinţei şi lumini ale credinţei*, a publicat rezultatele unei ample cercetări în domeniul hipertermiei, constatând că în anumite boli, ca epilepsia, criza uremică, tetanosul etc., febra poate atinge cifre record de 43 şi chiar 44 de grade. Este vorba de temperaturi numite „agonice” sau „preagonice”, deoarece precedă întotdeauna decesul. Padre Pio, în schimb, când avea febră de 48 de grade, suferea şi se agita în pat, dar fără a delira şi fără a prezenta tulburările care de obicei însoţesc temperaturile ridicate. După una sau două zile, totul revenea la normal, iar în a treia zi părintele îşi relua datoria în confesional.

Un alt fenomen caracteristic pentru Padre Pio era parfumul care emana din trupul său, din obiectele pe care le atingea, din haine, sau pe care-l lăsa în urma lui prin locurile pe unde trecea. Despre acest fenomen au scris şi au vorbit sute şi sute de mărturii. Dar cred că proba cea mai credibilă, în acest caz, este tot aceea oferită de doctorul Festa. Potrivit medicului, parfumul nu se degaja din trupul părintelui, ci din sângele care curgea din stigmatele sale. Medicul făcea această deducţie din anumite episoade pe care le trăise în timp ce studia misterioasele răni ale capucinului.

Într-o zi, luase de pe rana de la şold a lui Padre Pio un bandaj, cu care fusese tamponat sângele, şi îl închisese într-o cutie, pentru a-l duce la laboratorul din Roma, cu scopul de a-l analiza. În timpul călătoriei, un ofiţer şi alţi oameni care erau în maşină au spus că simt parfumul pe care îl emană de obicei Padre Pio. Nimeni dintre cei prezenţi nu ştia că doctorul Festa are în geantă bandajul îmbibat cu sângele părintelui. Doctorul Festa a păstrat bandajul în laborator, iar ciudatul parfum s-a impregnat cu timpul în întreaga încăpere, încât pacienţii care mergeau la consultaţie îi cereau explicaţii.

În cartea sa despre stigmatele lui Padre Pio, doctorul Festa a scris: „Cei care se ocupă de conservarea cărnii de animal ştiu că trebuie să o scurgi de tot sângele, pentru a evita mirosurile neplăcute, sângele fiind ţesutul organic care intră cel mai repede în descompunere. Deci, bandajele pline de sângele care ţâşneşte din rănile lui Padre Pio, chiar şi pentru faptul că uneori le schimbă destul de rar, n-ar trebui să miroasă a parfum. Acest fenomen, în simplitatea şi înalta elocvenţă cu care se oferă studiului nostru, contravine prin urmare oricărei legi naturale şi ştiinţifice”.

Sunt numeroase mărturiile despre fenomenele de înmulţire a pâinii şi alte lucruri asemănătoare. În timpul războiului, pâinea era raţionalizată. La mănăstirea San Giovanni Rotondo se găseau tot timpul musafiri, iar oamenii săraci care veneau la cerşit erau tot mai numeroşi. Într-o zi, când călugării au mers în sala de mese, în coş era cam o jumătate de kilogram de pâine. Comunitatea s-a rugat lui Dumnezeu şi s-a aşezat să mănânce supa. Padre Pio se oprise în biserică. Puţin mai târziu, a apărut cu mai multe franzele proaspete. Stareţul l-a întrebat: „De unde le-aţi luat?”. „Mi le-a dat la poartă o femeie venită în pelerinaj”, a răspuns. Nimeni n-a zis nimic, dar toţi au înţeles că numai el putea să întâlnească „anumiţi” pelerini.

Într-o dimineaţă, călugărul paracliser uitase să sfinţească ostiile pentru împărtăşanie. În potir erau doar câteva. Terminând spoveditul, Padre Pio a început să-i împărtăşească pe credincioşi, care erau foarte mulţi. I-a împărtăşit pe toţi, iar în potir au mai rămas ostii.

Un alt fenomen misterios, care s-a repetat adesea în viaţa părintelui şi care a fost amplu confirmat, se referă la bilocaţie. Potrivit cercetătorilor mistici, bilocaţia reprezintă „prezenţa simultană a aceluiaşi om în două locuri diferite”. Se deosebeşte de „agilitate” care, în schimb, înseamnă „deplasarea corporală, aproape instantanee, dintr-un loc în altul”. În viaţa lui Padre Pio a existat un singur fenomen de „agilitate”, sunt însă extrem de numeroase mărturiile privind fenomenele de bilocaţie.

Nu există explicaţii raţionale pentru acest fapt. Se crede că sufletul este cel care se desprinde de trup şi merge dintr-un loc în altul, dar nu se ştie cum se poate întâmpla un asemenea lucru. Atunci când sufletul „călătoreşte”, trupul rămâne nemişcat. Uneori, chiar în mijlocul unei conversaţii, Padre Pio întrerupea discuţia şi părea că aţipeşte. Se consideră că în acele momente călătorea în bilocaţie.

Maria Pompilio, fiica spirituală a lui Padre Pio, a adunat pe acest subiect diferite episoade. Fratele ei Nicola, într-o seară, în timp ce îşi spunea rugăciunea, a fost cuprins de somn; deodată a primit o palmă pe obrazul drept şi i s-a părut că mâna care îl loveşte e îmbrăcată într-o mănuşă scurtată. S-a gândit pe loc la Padre Pio, iar în ziua următoare l-a întrebat dacă el a fost cel care l-a lovit. „Aşa trebuie să goneşti somnul când te rogi”, i-a răspuns părintele.

Cu alt prilej, Maria Pompilio se găsea în sacristie, unde părintele îşi scotea sfintele podoabe după încheierea Liturghiei. A intrat un bărbat care, privindu-l pe Padre Pio, a spus: „Da, e chiar el, sunt sigur”. S-a apropiat, a căzut în genunchi şi plângând repeta: „Părinte, îţi mulţumesc că m-ai salvat de la moarte”. Mai târziu, acest om i-a povestit Mariei Pompilio următoarele: „Eram căpitan de infanterie şi, într-o zi, pe câmpul de luptă, când împuşcăturile erau în toi, aproape de mine am văzut un călugăr, palid şi cu ochii expresivi, nu în uniformă de preot militar, ci în reverendă, care m-a strigat şi mi-a spus: «Domnule căpitan, plecaţi de acolo, veniţi lângă mine, repede». M-am îndreptat spre el şi, înainte de a ajunge, în locul unde eram mai înainte a explodat o grenadă care a făcut o groapă mare. M-am întors spre călugăr, dar dispăruse”.

Părintele Michelangelo Bellini povesteşte: „În noiembrie 1921, pe când eram încă student, i-am scris lui Padre Pio spunându-i să se roage pentru bunicul meu muribund, care avea peste optzeci de ani. Ţineam mult la el pentru că fusese ca un tată pentru mine. Doream ca bunicul să trăiască cel puţin până la hirotonirea mea. Câteva zile mai târziu, m-am dus la căpătâiul lui şi l-am găsit în comă. Credeam că va muri peste noapte, dar de fapt dimineaţa starea lui se îmbunătăţise foarte mult. Mi-a spus că a visat un călugăr care i-a adus zece ani de viaţă. Bunicul meu a mai trăit încă exact zece ani”.

Într-o zi, cardinalii Pietro Gasparri şi Augusto Sili se aflau în casa contesei Virginia Salvicci, văduva Sili, pentru a inaugura capela familiei. A apărut o călugăriţă care ţinea în mână o relicvă a Crucii, închisă într-o cutie. Călugăriţa a povestit că în timpul nopţii Padre Pio în carne şi oase intrase în chilia ei şi îi înmânase acea cutie cu porunca de a o aduce, a doua zi, la contesa Sili. Prezenţa cutiei i-a convins pe cei doi cardinali că nu e vorba despre o invenţie. Câteva zile mai târziu, contesa a mers

la San Giovanni Rotondo pentru a cere explicaţii în legătură cu acel episod, iar Padre Pio i-a confirmat că relicva i-a înmânat-o el personal călugăriţei la Roma.

Generalul de aeronautică Bernardo Rosini mi-a povestit: „După război m-am angajat la Bari, în cadrul Comandamentului Unităţii Aeriene, de care depindeau noile secţii, constituite după înfrângere, şi care acţionau alături de forţele aliate.

La Bari era şi Comandamentul General al Forţelor Aeriene Americane. Am cunoscut diverşi ofiţeri care mi-au povestit că au fost salvaţi de Padre Pio în timpul operaţiilor aeriene. Până şi generalul comandant fusese protagonistul unui episod răsunător. Într-o zi, a vrut să conducă el însuşi o escadrilă de bombardiere pentru a distruge un depozit german cu materiale de război care fusese semnalat la San Giovanni Rotondo. Generalul povestea că, la apropierea de ţintă, el şi piloţii săi văzuseră apărând pe cer figura unui călugăr cu mâinile înălţate. Bombele se desprinseseră singure, căzând în pădure, iar avioanele se întorseseră din drum, fără nicio intervenţie din partea piloţilor.

În seara aceea, episodul s-a aflat în centrul discursurilor şi al discuţiilor tuturor piloţilor şi al ofiţerilor. Toţi se întrebau cine e acel călugăr în faţa căruia avioanele s-au supus în mod misterios. Cineva i-a spus generalului comandant că la San Giovanni Rotondo trăieşte un călugăr taumaturg, iar el a hotărât că, îndată ce zona va fi eliberată, va merge să verifice dacă era acelaşi călugăr văzut pe cer. După război, generalul, însoţit de câţiva piloţi, a mers la mănăstirea Capucinilor. Îndată ce a intrat în sacristie, s-a pomenit în faţa mai multor călugări, printre care l-a recunoscut imediat pe cel care îi oprise avioanele. Padre Pio a înaintat spre el şi, punându-i o mână pe umăr, i-a spus: «Deci tu eşti cel care voiai să ne omori pe toţi». Fulgerat de acea privire şi de cuvintele călugărului, generalul a îngenuncheat în faţa lui. Padre Pio vorbise, ca de obicei, în dialectul din Benevento, dar generalul era convins că i se adresase în engleză. Cei doi au devenit prieteni. Generalul, care era protestant, s-a convertit la catolicism”.

Monseniorul Alfredo Viola, episcop de Salto (Uruguay), a lăsat următoarea mărturie scrisă: „În 1937, monseniorul Ferdinando Damiani, care pe atunci era vicar general în dieceza Salto, bolnav de inimă, a mers la San Giovanni Rotondo pentru a muri lângă Padre Pio. Părintele i-a spus să se întoarcă în dieceza lui şi să-şi continue lucrul, pentru că va avea grijă el însuşi să-l asiste atunci când îi va veni ceasul morţii.

În 1941, am organizat în dieceza mea un congres la care participau monseniorul Alberto Levame, nunţiul papal, monseniorul Antonio Maria Barbieri, arhiepiscop de Montevideo, şi monseniorul Michele Paternain, episcop de Florida. În

timpul nopţii, monseniorul Barbieri a auzit că bate cineva la uşa camerei sale şi a văzut un capucin care i-a spus să dea fuga la căpătâiul monseniorului Damiani, care se află pe moarte. A mers imediat. Episcopul fusese lovit de o criză de angină pectorală. Perfect conştient, a primit Ultima Împărtăşanie şi Uncţiunea Finală, iar apoi a murit. Monseniorul Barbieri, într-o vizită la San Giovanni Rotondo, în 13 aprilie 1949, l-a recunoscut în Padre Pio pe capucinul care cu opt ani mai devreme bătuse la uşa lui pentru a-l îndemna să alerge la monseniorul Damiani".

Părintele Alberto D'Apolito, care l-a cunoscut pe Padre Pio în 1917 şi timp de cincizeci de ani i-a rămas foarte apropiat, mi-a povestit aceste două întâmplări: „Într-o după-amiază, în timp ce treceam pe coridorul mănăstirii, l-am văzut pe Padre Pio oprit în faţa geamului cu privirea aţintită asupra muntelui. M-am apropiat pentru a-i săruta mâna, dar el nu şi-a dat seama de prezenţa mea şi mi s-a părut că mâna lui e ţeapănă. În acel moment, l-am auzit pronunţând cu voce foarte clară formula iertării păcatelor. Înspăimântat, am dat fuga să-l chem pe părintele stareţ. Ne-am întors împreună la Padre Pio care, după o clipă, s-a scuturat ca după o aţipeală. S-a întors spre noi doi şi a spus: «Sunteţi aici? Nu mi-am dat seama.» După câteva zile, a sosit de la Torino o telegramă de mulţumiri către stareţ, deoarece l-a trimis pe Padre Pio să asiste pe un muribund. Din telegramă se putea deduce că muribundul tocmai îşi dădea sufletul în momentul în care părintele, la San Giovanni Rotondo, pronunţa cuvintele de iertare.

În 1957, am fost martorul vindecării miraculoase a părintelui Placido Bux. Era internat la spitalul San Severo pentru o formă gravă de ciroză hepatică şi, în ciuda îngrijirilor medicale, starea sa era disperată. Într-o noapte, părintele Placido l-a văzut pe Padre Pio lângă patul său. Padre Pio i-a vorbit, l-a liniştit şi l-a asigurat că se vindecă. Apoi s-a apropiat de fereastra camerei, şi-a aşezat mâna pe sticlă şi a dispărut.

Dimineaţa, părintele Placido s-a simţit mai bine. Amintindu-şi ce s-a întâmplat în timpul nopţii, a privit spre fereastră şi a văzut pe geam urma unei mâini. S-a dus să verifice şi a recunoscut mâna lui Padre Pio. S-a convins atunci că vizita nocturnă a călugărului nu fusese un vis, ci realitatea. Le-a povestit călugăriţelor şi asistentelor ce s-a întâmplat, iar vestea s-a răspândit în spital şi în întregul oraş. S-a creat imediat o îmbulzeală de curioşi care voiau să vadă urma mâinii lui Padre Pio pe sticlă. Medicii, neîncrezători şi indignaţi de acea harababură, mormăiau şi până la urmă au dat ordin să fie ştearsă urma de pe geam. S-a încercat ştergerea sticlei cu o cârpă udă şi detergent, dar amprenta reapărea mereu.

Fiind eu însumi neîncrezător în ceea ce văzusem cu ochii mei, m-am dus imediat la San Giovanni Rotondo pentru a-i cere explicaţii chiar lui Padre Pio. L-am întâlnit pe coridorul mănăstirii şi, înainte de a-i spune motivul vizitei mele, m-a întrebat: «Cum se simte părintele Placido?». «Mai bine», i-am răspuns şi am adăugat: «E adevărat că noaptea trecută aţi fost la spital şi v-aţi lăsat urma mâinii imprimată pe geam?». Padre Pio, privindu-mă ţintă, a răspuns: «Te îndoieşti cumva? Da, am fost, dar să nu spui nimănui nimic.» M-am întors la San Severo şi am relatat răspunsul lui Padre Pio. Nici medicii n-au mai comentat. Părintele Placido s-a vindecat complet".

Pe această temă, părintele Alberto D'Apolito mi-a povestit o altă întâmplare uimitoare, care, alături de Padre Pio, o are în centru pe maica Speranza, faimoasa călugăriţă spaniolă ce trăia la Collevalenza (Perugia), de asemenea purtând stigmatele şi moartă ca o sfântă în 1980. Iată: „În 1970 am mers la Collevalenza, pentru a o cunoaşte pe maica Speranza. Eram însoţit de avocatul Guglielmo Giordanelli şi de superiorul Institutului maicii Speranza, părintele Gino. Între mine şi ea a avut loc un dialog pe care, dacă n-aş avea convingerea profundă că maica Speranza e o sfântă, l-aş defini ca halucinant. După ce am salutat-o, i-am spus: «Maică, sunt un capucin de la San Giovanni Rotondo. Nu vreau să vă fac să vă pierdeţi vremea, vă cer doar să vă rugaţi pentru mine şi pentru glorificarea lui Padre Pio.» Maica Speranza, înălţându-şi ochii şi privindu-mă, a răspuns: «M-am rugat totdeauna pentru Padre Pio». «L-aţi cunoscut?». «Da, l-am văzut de multe ori». «Unde? La San Giovanni Rotondo?». «Nu, n-am fost niciodată la San Giovanni Rotondo». «Atunci unde?». «La Roma». «Maică, nu e posibil: Padre Pio a fost la Roma o singură dată, în 1917, pentru a-şi însoţi sora la mănăstirea Santa Brigida. Dumneavoastră, pe atunci, eraţi în Spania. Cu siguranţă v-aţi înşelat confundându-l pe Padre Pio cu vreun alt călugăr capucin». «Nu, nu m-am înşelat», a spus maica Speranza. «Era chiar Padre Pio». «Unde anume la Roma l-aţi văzut?». «La Sfântul Scaun, în fiecare zi, timp de un an întreg. Purta mănuşile scurtate pentru a-şi ascunde rănile. Eu îl salutam, îi sărutam mâna şi uneori îi vorbeam, iar el îmi răspundea. Aceasta s-a întâmplat între 1937 şi 1939, pe când mă aflam la dispoziţia Sfântului Scaun». «Maică, să nu vă supăraţi dacă vă spun că nu pot crede ceea ce îmi povestiţi». Maica Speranza, fără nicio supărare, cu multă blândeţe, mi-a răspuns: «Dumneavoastră sunteţi liber să credeţi ce vreţi. Vă repet că l-am văzut pe Padre Pio un an întreg, în fiecare zi, la Roma. M-am rugat întotdeauna pentru el, iar acum mă rog pentru glorificarea lui» ".

Un caz de bilocaţie a lui Padre Pio e legat de viaţa marchizei Giovanna Rizzani Boschi. Este vorba de o poveste atât de ieşită din comun şi bogată în detalii încât merită un capitol separat.

XV – „TE VEI NUMI SORA IACOPA”

Documentul excepţional al unei bilocaţii – „Sfânta Fecioară m-a adus la tine” – Întâlnire în Bazilica Sfântul Petru – „Giovanna, eu te cunosc din ziua în care te-ai născut” – „Cum am putut asista la moartea lui Padre Pio”

Am întâlnit-o pe marchiza Giovanna Rizzani Boschi la Trevi Umbro, aproape de Foligno, în primăvara anului 1984. Povestea ei îmi fusese relatată de părintele Alberto D’Apolito, prieten şi biograf al lui Padre Pio. El o cunoştea pe nobilă de câţiva ani şi fusese martorul direct al ultimei părţi din acea întâmplare extraordinară.

Părintele Alberto mi-a spus că marchiza l-a întâlnit pe Padre Pio în 1923 şi devenise imediat fiica lui spirituală, rămânându-i mereu foarte apropiată şi colaborând activ la diferitele sale iniţiative. La procesul de beatificare a lui Padre Pio, a fost unul din cei şaptezeci de martori extraordinari. Mi-a spus de asemenea că marchiza e foarte retractilă şi că îmi va fi greu s-o conving să-mi vorbească.

„Povestea mea e cu adevărat incredibilă”, a început marchiza primindu-mă în frumoasa ei vilă. „E plină de coincidenţe ciudate care nu-şi găsesc nicio explicaţie raţională. Dacă n-ar fi susţinută de documente scrise incontestabile şi de mărturiile altor oameni, n-aş crede-o adevărată nici măcar eu care am trăit-o. Din acest motiv, am fost întotdeauna prudentă când am relatat-o. E uşor să treci drept un exaltat. Aparţin la o familie cunoscută: sunt mamă, bunică, nu-mi pot amesteca rudele în problemele mele personale.”

După o lungă pauză de gândire, doamna a început să povestească. Iată extraordinara mărturie, redată chiar prin cuvintele ei: „Viaţa mea a fost legată de cea a lui Padre Pio din momentul în care am venit pe lume. Desigur, nu am dovezi directe, pentru că nu-mi amintesc nimic din ziua aceea, dar există un document misterios scris de Padre Pio, din care se deduce că el era prezent la naşterea mea.

La 18 ianuarie 1905, tatăl meu, Giovanni Battista Rizzani, era pe patul de moarte în palatul său din Udine. Mama mea, Leonilde Serrao, stătea alături de el şi îl îngrijea.

Era o femeie puternică şi foarte religioasă. Era însărcinată în ultimele luni, dar se îngrijea numai de soarta soţului ei. Când s-a lăsat întunericul, câinii, poate simţind sfârşitul apropiat al stăpânului, au început să urle şi la un moment dat mama mea a coborât să-i potolească. Ajunsă în curte, a fost cuprinsă de dureri.

Ajutată de majordom, administratorul familiei, a născut acolo unde se găsea. Apoi a avut puterea de a mă lua în braţe, de a urca scările şi de a reveni în camera soţului ei, care a murit puţin mai târziu.

De când eram mică, mama mea, amintindu-şi acest lucru, îmi spunea mereu că în curte, în timp ce veneam pe lume, văzuse un tânăr călugăr capucin. N-am reuşit niciodată să înţeleg dacă a fost vorba de o viziune, de o halucinaţie sau de realitate, pentru că în familia noastră nimeni n-a cunoscut vreodată capucini.

Mulţi ani mai târziu, când eram deja fiica spirituală a lui Padre Pio, am aflat anumite detalii care au pus acel episod într-o lumină uluitoare. Duhovnicul lui Padre Pio, părintele Agostino din San Marco in Lamis, după ce m-a cunoscut, mi-a dăruit o foaie de caiet pe care o primise de la elevul său, în 1905. Pe atunci, Padre Pio nu era încă hirotonit. Frecventa cursul de filosofie şi trăia în mănăstirea Sant'Eulalia a Pianisi, în provincia Campobasso. Avea optsprezece ani şi intrase în Ordinul Capucinilor numai de doi ani. În viaţa lui, însă, se manifestau deja fapte misterioase pe care el i le descrie în lungi scrisori duhovnicului său. În februarie 1905, printre altele, i-a scris părintelui Agostino şi această foaie, pe care duhovnicul a păstrat-o împreună cu toate celelalte."

Marchiza Giovanna Rizzani Boschi scoate dintr-un sertar fotocopia unei pagini de caiet şi mi-o arată. „Că acesta e scrisul lui Padre Pio nu există nicio îndoială", spune. „Sau făcut analize grafologice şi n-aş avea niciun motiv să mă îndoiesc ştiind că provine de la duhovnicul părintelui."

Pe foaie se poate citi: „Cu câteva zile în urmă mi s-a întâmplat un lucru ciudat. În timp ce eram în corul bisericii cu fratele Anastasio, era cam ora 11 seara în ziua de 18 a lunii trecute, deodată m-am pomenit departe, într-o casă boierească, unde tatăl murea în timp ce o fetiţă se năştea. Mi-a apărut atunci Prea Sfânta Fecioară care mi-a spus: «Îţi încredinţez această creatură. E o piatră preţioasă în stare naturală: prelucreaz-o, şlefuieşte-o, fă-o cât mai strălucitoare, pentru că într-o zi vreau să mă împodobesc cu ea. Nu-ţi face griji, va veni ea la tine, dar mai întâi o vei întâlni în Bazilica Sfântul Petru». După aceea, m-am pomenit din nou în corul bisericii".

„E greu de dat o explicaţie pentru textul de faţă", spune marchiza. „Poate că Padre Pio se referă la un vis, la o viziune, sau s-a produs o bilocaţie. Rămân de neexplicat coincidenţele cu viaţa mea personală: data, 18 ianuarie 1905, ziua naşterii mele; locul: «o casă boierească»; şi circumstanţa absolut neobişnuită cuprinsă în fraza: «tatăl murea în timp ce o fetiţă se năştea».

Rămânând văduvă, mama mea s-a mutat la Roma, la părinţii ei, iar eu am crescut în acel oraş. Am fost la gimnaziu şi la liceu. Am primit o educaţie religioasă, dar în timpul anilor de liceu eram frământată de mii de îndoieli în legătură cu credinţa. Doream să întâlnesc un preot care să mă poată ajuta, dar nu reuşeam să-l găsesc pe cel potrivit.

Într-o după-amiază din vara anului 1922, am mers cu o prietenă să vizităm Bazilica Sfântul Petru. Pe când ne plimbam pe sub marile arcade, dorinţa de a-mi mărturisi îndoielile în faţa unui preot a devenit mai puternică. M-am adresat unui paracliser, dar acesta mi-a răspuns că deja e prea târziu, iar preoţii plecaseră deja. «Mai avem o jumătate de oră până la închidere», a spus.

Eu şi prietena mea am continuat să vizităm bazilica. În timp ce priveam un monument, am văzut în faţa mea un călugăr capucin. M-am apropiat de el şi l-am întrebat dacă poate să mă asculte. Părintele a spus da şi a intrat în confesionalul din apropiere. I-am zis imediat că nu am intenţia de a mă spovedi, ci vreau doar să cer unele explicaţii. I-am vorbit îndelung. Cuvintele lui de răspuns au fost convingătoare şi precise. M-am simţit imediat reconfortată.

După ce am ieşit, i-am spus prietenei mele: «Cât e de înţelept acest călugăr. Să-l aşteptăm. Vreau să-l întreb unde îl pot găsi, pentru a mai sta de vorbă cu el.» În clipa aceea a sosit paracliserul şi ne-a rugat să plecăm pentru că trebuie să închidă. «Îl aşteptăm pe capucinul care se află în acel confesional», am spus. «Trebuie să plece şi el, pentru că altfel riscă să-şi petreacă noaptea aici înăuntru» a adăugat paracliserul şi s-a apropiat de confesional, a ridicat perdeaua, dar nu era nimeni înăuntru. «A plecat deja», a zis. Uimită, am privit-o pe prietena mea şi am murmurat: «Cine ştie pe unde a ieşit».

Îndoielile mele religioase au continuat. Asemenea preoţi ca acel capucin întâlnit în Bazilica Sfântul Petru n-am mai găsit. În vara anului următor, pentru prima dată, am auzit de un oarecare Padre Pio, un preot cu stigmate care trăia la San Giovanni Rotondo, şi am vrut imediat să merg la el. Împreună cu o mătuşă şi câteva prietene, am organizat călătoria.

La mica mănăstire din San Giovanni Rotondo am găsit lume multă. Erau şi diverse personalităţi. Coridorul care ducea de la sacristie la chilii era arhiplin. Am reuşit să găsesc un loc în faţă. Pe când trecea, Padre Pio s-a oprit în dreptul meu. M-a privit în ochi şi zâmbind mi-a spus: «Giovanna, eu te cunosc. Te-ai născut în ziua în care a murit tatăl tău».

Acele cuvinte m-au uluit. Cum putea oare părintele să cunoască acel detaliu ascuns al vieţii mele?

În dimineaţa următoare, am mers să mă spovedesc. Îndată ce m-am apropiat, Padre Pio, după ce m-a binecuvântat, mi-a spus: «Fata mea, în sfârşit ai venit. Te aşteptam de atâţia ani». «Părinte, poate mă confundaţi cu altcineva», i-am răspuns. «Nu, nu greşesc; şi tu mă cunoşti», a adăugat. «Vin pentru prima dată la San Giovanni Rotondo», am replicat. «Până acum câteva zile nici măcar nu ştiam că existaţi». «Anul trecut», a spus părintele, «într-o după amiază de vară, ai mers cu o prietenă la Bazilica Sfântul Petru să cauţi un preot care să-ţi poată lămuri îndoielile religioase. Ai întâlnit un capucin şi ai vorbit cu el. Acel capucin sunt eu».

După o scurtă pauză, Padre Pio a continuat: «Pe când te năşteai, Sfânta Fecioară m-a dus la Udine, în palatul tău. M-a pus să asist la moartea tatălui tău şi mi-a spus apoi să te iau în grijă. Mi-ai fost încredinţată de Fecioara Maria şi trebuie să mă îngrijesc de sufletul tău.».

Câţiva ani mai târziu, Padre Pio mi-a cerut să mă înscriu în Al Treilea Ordin franciscan, Congregaţia religioasă destinată laicilor. Întemeiată de însuşi Sfântul Francisc, această congregaţie îţi permite să trăieşti în spirit franciscan, fără a te izola totuşi de lume. Ideea mi-a plăcut mult şi însuşi Padre Pio m-a pregătit pentru acest pas. La intrarea în Al Treilea Ordin trebuie să-ţi alegi un nou nume. Padre Pio l-a ales pentru mine pe cel de Iacopa. «Ce nume urât», i-am spus. «Nu-mi place. Daţi-mi-l pe cel de sora Chiara». Dar părintele a repetat: «Te vei numi sora Iacopa. Ai citit viaţa Sfântului Francisc? Această nobilă romană a avut privilegiul de a asista la moartea Sfântului din Assisi. Ţine minte: într-o zi, tu vei asista la moartea mea».

Aceste fraze mi-au rămas întipărite în memorie, dar nu le-am dat nicio importanţă mai deosebită. În septembrie 1968, pe când eram la Roma, am auzit vocea lui Padre Pio care îmi spunea: «Vino imediat la San Giovanni Rotondo pentru că sunt pe moarte. Dacă vei întârzia, nu mă vei mai vedea». Împreună cu o prietenă, Margherita Hamilton, am plecat în ziua următoare. Am fost cazate într-o pensiune din apropierea mănăstirii. L-am putut vedea pe Padre Pio şi m-am spovedit în faţa lui. «Aceasta e ultima spovedanie pe care o faci cu mine», mi-a spus. «De ce?», l-am întrebat. «Pentru că mi-a bătut ceasul», a răspuns. «Mă duc».

După spovedanie, am mers să-i sărut mâna şi i-am oferit bani pentru opera lui. «Ţine-i, îţi vor fi de folos», mi-a spus. «Am destui cât să-mi plătesc hotelul şi să mă întorc la Roma», i-am răspuns. «Aceşti bani sunt pentru Casa de Alinare a Suferinţei». «Ţine-i, fata mea», a spus el. «Va mai trebui să rămâi câteva zile la San Giovanni Rotondo, iar aceşti bani îţi vor fi de trebuinţă».

După amiază, stând de vorbă cu prietena mea, îmi aminteam de întâlnirile cu Padre Pio şi de frazele pronunţate de el. Povestind cum am intrat în Al Treilea Ordin

franciscan, am relatat şi povestea cu numele de Iacopa şi fraza pe care o spusese părintele: «Ţine minte că vei asista la moartea mea». În acele zile, la San Giovanni Rotondo era multă lume venită de pretutindeni pentru a sărbători aniversarea de cincizeci de ani de la apariţia stigmatelor pe trupul lui Padre Pio. În dimineaţa de 22, duminica, părintele, după Liturghie, se simţise rău, dar nu erau veşti alarmante despre starea sănătăţii sale.

În aceeaşi noapte, s-a întâmplat un lucru pe care n-aş îndrăzni să-l povestesc, dacă n-ar fi fost apoi confirmat printr-un text scris de către prietena mea Margherita Hamilton. Eram culcate în aceeaşi încăpere şi nu reuşeam să adorm. Câinii urlau. Într-un târziu, am adormit.

Nu ştiu ce s-a întâmplat imediat după aceea, dacă a fost un vis, o viziune sau altceva. Pe neaşteptate, m-am pomenit în chilia lui Padre Pio. Eram perfect conştientă de ceea ce vedeam. Părintele era aşezat în fotoliu şi se simţea rău, respira cu greu. Lângă el îl vedeam pe părintele Pellegrino şi pe alţi călugări. Erau şi doi medici. Toţi erau trişti şi îngrijoraţi. Stăteau aplecaţi asupra lui Padre Pio. Dintr-o dată, m-am trezit şi am strigat: „Margherita, moare Padre Pio!”. „Nu se poate, după-amiază se simţea bine, a fost doar un coşmar”, mi-a răspuns. „Nu, nu, moare acum, l-am văzut”, am replicat. M-am sculat, m-am îmbrăcat, am coborât în stradă şi m-am îndreptat spre piaţa bisericii. Când am ajuns acolo, un călugăr a ieşit din mănăstire şi a dat vestea că Padre Pio a murit.

În zilele următoare, povestindu-i această întâmplare părintelui Alberto D’Apolito, care cunoaşte foarte bine situaţia mea, i-am spus: «Dacă vreţi, vă pot descrie chilia lui Padre Pio în cele mai mici detalii, aşa cum am văzut-o în noaptea aceea». Am descris-o, iar el a confirmat că relatarea mea este perfectă. Trebuie să vă amintiţi că înainte de moartea lui Padre Pio chilia sa n-a fost niciodată fotografiată şi deci nu puteam s-o văd în vreun ziar. În plus, el aflându-se într-o mănăstire de călugări, eu, ca femeie, n-am putut intra acolo niciodată.”

XVI – MARI CONVERTIRI

Regi şi prinţi la confesionalul său – Protecţia lui Pius al XII-lea – Eroul Rezistenţei franceze – Karl Marx cu fustă – Astfel s-a convertit Campanini.

După ce Padre Pio şi-a reluat apostolatul sacerdotal în biserica Santa Maria delle Grazie, la mănăstirea Capucinilor de la San Giovanni Rotondo au reînceput pelerinajele credincioşilor. În fiecare zi, sute de oameni soseau din toate colţurile Italiei şi adesea chiar din străinătate. Toţi voiau să se apropie de fratele cu stigmate, să-i încredinţeze suferinţele lor, să-i ceară un sfat.

Nu doar oamenii sărmani, cu o credinţă simplă, dar şi cei puternici. Însoţită de jandarmi, a sosit la San Giovanni Rotondo regina Maria José, care a stat de vorbă îndelung cu părintele, iar apoi a vrut să se fotografieze alături de el. A venit familia regală a Spaniei, regina Portugaliei, împărăteasa Zita a Austriei, cu arhiducii Robert, Adelaida şi Felix. Apoi au sosit Ioana a Bulgariei, Ludovic de Bourbon Parma, ducele Eugenio di Savoia şi mulţi alţii. Numeroşi oameni au devenit fiii spirituali ai lui Padre Pio. În registrul mănăstirii, care cuprinde semnăturile iluştrilor vizitatori, se găsesc nume de cardinali, ierarhi, scriitori şi chiar al surorii Papei Pacelli, Maria Teresa Gerini.

Prin urcarea la funcţia de Pontif a lui Eugenio Pacelli (2 mai 1939), Padre Pio s-a bucurat de un prestigiu şi mai mare. Toţi ştiau că noul Papă îl stimează foarte mult. Încă de când era Secretar de Stat, pe vremea lui Pius al XI-lea, Pacelli îl sfătuise pe arhiepiscopul de Manfredonia, monseniorul Andrea Cesarano: „Atunci când aveţi nevoie de ceva pentru Padre Pio, veniţi la mine”. Îndată ce a devenit Papă, i-a ordonat curiei romane: „Lăsaţi-l în pace pe Padre Pio”. Unui ziarist i-a destăinuit: „Padre Pio e un mare sfânt şi ne pare rău că n-o putem spune în mod public”. Sora Pasqualina a povestit de nenumărate ori că Pius al XII-lea îl numea pe capucinul stigmatizat „mântuirea Italiei”.

Războiul a adus la San Giovanni Rotondo lume nouă, noi tragedii, soldaţi din toate taberele. Pentru cei morţi, dispăruţi, prizonieri, fugari, veneau mame, soţii, logodnice, fii, surori, văduve, orfani. Padre Pio îi asculta pe toţi, pentru toţi avea o vorbă de alinare. Minunile, celebrele sale profeţii, intervenţiile misterioase conduse de „forţe necunoscute” au devenit mai frecvente.

La San Giovanni Rotondo aveau loc numeroase convertiri. Îndată după război, sau petrecut câteva convertiri răsunătoare, în legătură cu care s-au interesat

ziarele: cea a lui Costante Rosatelli, comunist pătimaş, unul din cei mai activi membri ai celulei de propagandă din Velletri; cea a medicului Michel Boyer, erou al Rezistenţei franceze, unul dintre comuniştii cei mai de vază. Dar convertirea care a creat cea mai mare impresie a fost a profesoarei Italia Betti, comunista împătimită din Emilia, supranumită „Karl Marx cu fustă”. Absolventă a facultăţii de matematică, a trebuit să abandoneze învăţământul pentru că i se opunea regimului fascist. În timpul ocupaţiei germane, a făcut parte din Comitetul de Liberare Naţională al mişcării de partizani din Bologna. În ziua eliberării oraşului, a fost văzută ieşind în întâmpinarea aliaţilor, în fruntea exponenţilor locali ai Rezistenţei, îmbrăcată în roşu din cap până-n picioare, cu pletele în vânt şi un drapel roşu în pumni, ca o valkirie. După ce comuniştii au venit la putere în Bologna, şi-a tăiat părul ca un bărbat, şi-a cumpărat o zgomotoasă motocicletă roşie şi de atunci activitatea ei de propagandist al comunismului ateu în oraşele şi satele Emiliei n-a cunoscut odihnă.

Mergând întâmplător la San Giovanni Rotondo, Italia Betti s-a convertit pe loc. A părăsit învăţământul şi orice activitate politică şi s-a mutat la periferia satului San Giovanni Rotondo, dedicându-se unei vieţi de rugăciune şi penitenţă. A murit ca o sfântă.

O altă convertire care a făcut să curgă multă cerneală în ziare a fost a lui Carlo Campanini, unul dintre actorii cei mai populari din Italia. „M-am convertit în 1950, dar de unsprezece ani Padre Pio mă urmărea cu răbdare”, a povestit actorul. „Prima dată am mers la el în 1939 şi am făcut-o din interes. Credeam că e un mare vrăjitor şi speram să obţin de la el avantaje economice. Eram actor comic şi cutreieram lumea făcând pe bufonul. O viaţă grea. Călătoream tot anul ca un ţigan. Eram căsătorit, aveam trei copii. Pentru meseria pe care o practicam, eram considerat fără domiciliu stabil şi nimeni nu voia să-mi închirieze o casă. Soţia mea lucra împreună cu mine şi trebuia să ne lăsăm copiii la o cumnată.

Acest mod de viaţă mă nemulţumea foarte tare. Simţeam dorinţa de a-mi găsi de lucru astfel încât să pot rămâne alături de copii. Aparţineam la o familie foarte săracă. Făcusem doar cinci ani de şcoală. De mic copil fusesem la internatul confesional creştin, unde în fiecare dimineaţă, înainte de lecţii, ne obligau să mergem la Liturghie. Acest lucru mă deranjase atât de mult încât, plecând de la internat, nu mai pusesem piciorul într-o biserică.”

Într-o zi din 1939, vorbind cu un coleg, Mario Amendola, care a devenit apoi un cunoscut regizor, Campanini a spus: „Pe vremuri era uşor să crezi în Dumnezeu. Existau mari sfinţi ca Sfântul Francisc, Sfântul Anton, Sfântul Giovanni Bosco, iar aceştia făceau minuni. Astăzi nu mai există sfinţi şi nu mai există minuni”. „Nu e

adevărat”, a răspuns Amendola. „În Puglia există un călugăr sfânt care face lucruri extraordinare”.

Amendola i-a povestit ce i s-a întâmplat unui verişor de-al său cu câţiva ani mai devreme. „Era ca vai de capul lui, fără un ban, fără servici, şi, pentru a se realiza în vreun fel, s-a dus voluntar în războiul din Spania. La întoarcere, soţia i-a spus: «Dacă eşti aici, i-o datorezi lui Padre Pio, care s-a rugat pentru tine. I-am jurat că vei merge să-i mulţumeşti». Acel văr al meu s-a dus la San Giovanni Rotondo şi i-a înfăţişat părintelui situaţia lui dezastruoasă. Padre Pio i-a spus laconic: «Du-te la Falconara». «E imposibil», a răspuns vărul meu. «La Roma am prieteni care din când în când mă mai ajută; la Falconara aş muri de foame». «Du-te la Falconara», a repetat Padre Pio.

Vărul meu s-a mutat în oraşul din ţinutul Marche, împreună cu soţia şi copiii. Acolo a întâlnit-o pe mama sa, care cu câteva luni mai devreme plecase de la Roma pentru a nu-l împovăra, iar acum încerca să supravieţuiască cerşind la poarta bisericii. Au rămas împreună şi au petrecut două luni în dificultăţi incredibile.

Într-o dimineaţă, a sosit de la Ancona un domn care îl căuta pe vărul meu. I-a spus: «Vin din partea secretarului federaţiei fasciste, care vă aşteaptă în biroul lui mâine dimineaţă». Vărul meu s-a dus la întâlnire. Secretarul fascist l-a întrebat dacă ştie limba spaniolă. «Da», a răspuns vărul meu. Şi pe loc a fost angajat cu un contract de o sută de lire pe zi, trei mii pe lună. Era pe vremea când şi cântecul zicea: «Ce mi-ar mai plăcea să am o mie de lire pe lună!» “.

„Acel episod m-a impresionat şi m-a pus pe gânduri”, mi-a spus Campanini. „În timpul Săptămânii Patimilor, eram la Bari împreună cu compania teatrală. Ne-au dat două zile libere: joia şi vinerea. Nu ni se întâmplase niciodată mai înainte, pentru că ne odihneam doar în vinerea sfântă. «San Giovanni Rotondo e pe aici», i-am spus lui Amendola. «Ce-ar fi să-i facem o vizită acelui călugăr sfânt?».

Am plecat joi dimineaţa. San Giovanni Rotondo era un sat sărăcăcios şi aproape pustiu. Am căutat biserica lui Padre Pio. «Nu vă poate primi», ni s-a răspuns. «Rănile sale îi provoacă dureri şi sângerări de-a lungul întregului an, dar în Săptămâna Patimilor îl doboară cu totul: din acest motiv, nu primeşte pe nimeni». «Dar noi suntem actori, venim de departe, nu avem decât aceste două zile libere, trebuie să-l vedem».

Am rămas şi am cutreierat mănăstirea, în speranţa de a-l întâlni pe părinte. Eu însă eram un tip neserios, obraznic, nu mă gândeam decât la distracţie. Continuam să spun bancuri şi în mănăstire. În acea după amiază de joi, în timp ce eu şi Amendola făceam gălăgie, din biserică a ieşit un călugăr care mi s-a părut un

uriaş: «Nici în aceste zile nu mă lăsaţi să-mi spun rugăciunea?», a spus cu voce tremurată. «Ce vreţi?». «Părinte, suntem doi sărmani artişti». «Cu toţii suntem sărmani». «Am vrea să ne spovedim», am adăugat pentru a ne justifica prezenţa. «Mergeţi şi pregătiţi-vă», a răspuns Padre Pio, «vă voi spovedi mâine dimineaţă după Liturghie».

Îmi amintesc de acea Liturghie ca de un coşmar. Nu se mai termina. Trebuia să stau în genunchi, altfel cei din spate nu vedeau, iar acea poziţie îmi provoca dureri insuportabile. La sfârşit am mers să mă spovedesc. Părintele nu m-a lăsat să vorbesc, ştia totul despre mine. M-a pus să-i promit că-mi voi schimba viaţa, apoi mi-a dat iertarea păcatelor. N-am avut curajul să-l întreb nimic, dar în sinea mea continuam să repet: «Părinte, ajută-mă să găsesc de lucru aproape de casă, fie şi într-un depozit, numai să pot trăi alături de copiii mei».

M-am întors la Bari şi, peste puţin timp, m-am dus la Roma. La Cinecittà începeau filmările pentru *Adio*, *tinereţe*. Pe atunci, rolurile erau distribuite de Ministerul Culturii Populare. Pentru rolul lui Leone candidau patru actori celebri: Nino Besozzi, un fel de Mastroianni al acelor vremuri; Umberto Melnati, care lucra cu De Sica şi triumfa în întreaga Italie; Paolo Stoppa şi Carlo Romano. Eu eram un necunoscut în mediile acelea dar, nu se ştie de ce, rolul mi-a fost distribuit mie. Nu doar atât; de atunci am făcut o sută şase filme, unul după altul, devenind bogat şi faimos. Am putut să-mi cumpăr casă şi să locuiesc alături de copiii mei, aşa cum mi-am dorit-o din tot sufletul".

Padre Pio îl sfătuise pe actor să-şi schimbe viaţa, dar Campanini nu-l ascultase. Banii şi faima îl făcuseră să decadă. «Duceam o viaţă nesăbuită, aveam legături ilicite, încurcături, nu mergeam la Liturghie şi nu voiam să aud de rugăciuni", îşi aminteşte.

„Dar mă simţeam vinovat: Padre Pio îmi ascultase rugămintea, iar eu îl trădasem. De aceea nu voiam să mă întorc la el.

În această situaţie, am ajuns la sfârşitul anului „9. Eram în culmea succesului. Aveam maşini americane unicat. Ziariştii îmi spuneau „pătrunjelul cinematografului italian", pentru că apăream în toate filmele; nu-mi lipsea nimic. Dar, din punct de vedere moral, eram distrus, golit, obosit, demoralizat şi înfiorător de trist. Îi invidiam pe cei ce aveau curajul de a-şi curma viaţa.

Într-o zi, m-am întors acasă şi soţia mi-a spus: «A venit ajutorul de paroh şi ne-a cerut să-l primim cu crucea. Ceremonia e stabilită pentru 8 ianuarie. Preotul ne-a sfătuit să fim cu toţii pregătiţi, pentru că vrea să ne împărtăşească». Acest

amănunt mi-a sărit în ochi. Nu mă puteam împărtăşi, cu viaţa pe care o duceam. Fata mea cea mică insista, soţia de asemeni, iar eu nu ştiam ce scuză să inventez.

În dimineaţa de 6 ianuarie 1950, sărbătoarea Bobotezei, în timp ce rătăceam prin Roma neliniştit şi trist, am intrat la întâmplare în biserica Sant'Antonio de pe strada Merulana. Era multă lume care asista la Liturghie, iar unii stăteau la coadă pentru a se spovedi. Mulţi m-au recunoscut şi mă priveau curioşi. Confesionalul avea uşi de sticlă şi se zărea un preot mare şi gras. «Ăla e mai haplea decât mine» mi-am spus. «Nu i-aş mărturisi niciodată păcatele mele». În clipa aceea, am văzut un alt preot care se ruga în faţa unui crucifix. Era descărnat, cu chipul ros de suferinţă. «Acela pare mai adâncit în mistică, în faţa lui m-aş putea destăinui», m-am gândit. În acelaşi moment, preotul uscăţiv s-a ridicat, s-a dus drept la confesional şi i-a luat locul celui gras. Am rămas descumpănit, dar m-am liniştit pe loc spunându-mi: „Ia te uită câţi oameni sunt în faţa mea, nu pot aştepta». Abia mi-am terminat gândul şi primul de la coadă, întorcându-se spre mine, a spus: «Poftiţi, vă rog, domnule». M-am pomenit îngenuncheat în confesional.

Am ieşit după o jumătate de oră, cu chipul udat de lacrimi. Mă simţeam alt om. În familie am făcut mare petrecere. Am participat bucuros la ceremonia de sfinţire a casei şi m-am împărtăşit. M-am hotărât să merg la Padre Pio şi să-l anunţ de schimbarea mea. Mă spovedisem deja şi nu mai trebuia să-i povestesc lui păcatele mele. Dar, ajuns la confesionalul părintelui, l-am auzit spunând: «Începe din '36». «M-am spovedit acum câteva zile», am protestat. «Ţi-am spus să începi din '36!», a tunat vocea lui Padre Pio, adăugând că sunt un nemernic dacă mi-e ruşine să-mi spun păcatele, dar nu mi-a fost ruşine să-l jignesc pe Iisus.

Acea spovedanie mi-a schimbat complet cursul vieţii. La sfârşit, Padre Pio m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat. Mi-a dăruit un rozariu, sfătuindu-mă să-l recit deseori şi a adăugat: «Voi fi mereu lângă tine». N-a fost uşor să-mi ţin promisiunea, dar am rezistat. N-a mai trecut o zi fără să particip la Liturghie."

Din acel moment, Campanini a devenit un frecventator asiduu al mănăstirii San Giovanni Rotondo. „Îl consideram pe Padre Pio protectorul meu", povesteşte. „Îl simţeam lângă mine în orice clipă, în toate situaţiile, mai ales la greu. Mi-a salvat o nepoţică de la moarte. La sfârşitul facultăţii, fiul meu era cât pe ce să rămână repetent. În ultima clipă, fusese inclusă, ca materie de examen pentru diploma de arhitectură, urbanistica, iar băiatul mi-a spus: «La materia asta nu ştiu chiar nimic. Cel mult aş putea răspunde la trei întrebări». «Ne vom lăsa pe seama lui Padre Pio», am zis. El a zâmbit uşor a compătimire, pentru că nu credea şi considera ardoarea

mea ca pe o formă de fanatism. Dar după examen s-a întors acasă aiurit: «Tată, ştii că mi-au pus tocmai cele trei întrebări?».

Odată, am făcut un turneu de şase luni în Brazilia. În seara dinainte de a porni cu avionul spre casă, mi-am amintit că în acea zi nu asistasem încă la Liturghie. Am consultat programele şi am văzut că la 18,30 era una la Domul San Paolo. Am luat un taxi şi m-am dus acolo. Voiam să mă spovedesc, dar era un singur duhovnic, multă lume care aştepta la rând şi în plus nu ştiam nicio boabă în portugheză. L-am rugat pe Padre Pio: «În noaptea asta trebuie să zbor cu avionul, poate că pentru ultima dată în viaţă: aş dori foarte mult să mă spovedesc înainte de plecare. Te rog, ajută-mă să găsesc un preot care să-mi înţeleagă limba». În clipa aceea, s-a deschis un confesional şi un preot mi-a spus într-o italiană perfectă: «Domnule, poftiţi vă rog». La sfârşitul spovedaniei, am fost învăluit în mirosul acelui parfum tipic pe care îl degajă trupul lui Padre Pio.

Călătoria cu avionul a fost înfiorătoare. Am trecut printr-o furtună groaznică, radarele nu funcţionau, toţi pasagerii urlau. Impresarul companiei a leşinat şi stewardesele au trebuit să-i administreze oxigen. Alături de mine călătoreau Lelio Luttazzi şi Fred Bongusto. I-au spus soţiei mele, care venise la aeroport să mă întâmpine: «Soţul dumneavoastră e un fachir: toată lumea urla de frică, iar el dormea» “.

Actorul avea mare încredere în Padre Pio, la fiecare întâlnire îl îmbrăţişa ca pe un frate. „Părintelui îi plăcea să spună glume”, îşi aminteşte Campanini. „Era mult mai priceput decât mine. Avea simţul conciziei şi al replicii, ca un mare actor. Un prieten al meu din Prato urma un tratament la celebrul profesor Lunedei din Florenţa. Într-o zi, i-a spus: «Mâine nu vin la consultaţie pentru că mă duc în vizită la Padre Pio». Iar profesorul: «Dar cum aşa, mergeţi la istericul ăla? Astfel e considerat de ştiinţă. Datorită faptului că s-a gândit intens la patimile lui Iisus pe cruce, i-au apărut stigmatele». Prietenul meu, la sfârşitul spovedaniei, i-a relatat cuvintele lui Padre Pio, care i-a răspuns: «Când îl mai vezi pe profesorul Lunedei, spune-i să se gândească intens că este un bou: să vedem dacă-i apar coarnele».

Mulţi se plângeau că Padre Pio e urâcios cu credincioşii şi adesea îi izgoneşte. Într-o zi, i-am spus: «Dar ştiţi că părintele Leopoldo din Padova spovedeşte câte şaisprezece ore pe zi şi nu refuză pe nimeni?». «Ştiu», mi-a răspuns. «De fapt, pe cei mai înrăiţi îi trimite la mine». Atunci am adăugat: «Vă asumaţi o mare răspundere gonind pe un creştin fără să-i acordaţi iertarea păcatelor. Dacă, la ieşirea din biserică, i se întâmplă să moară?». Părintele, desfăcându-şi larg braţele,

a spus: «Dacă eu am greşit, îţi închipui cumva că o să greşească şi El? Va pune El lucrurile la punct» “.

Urmând exemplul lui Carlo Campanini, multe personaje faimoase s-au dus în vizită la Padre Pio. Printre ei, Mario Riva, Tino Scotti, Aldo Fabrizi, Beniamino Gigli, Gino Bechi, Ferruccio Tagliavini, Silvio Gigli, Lisa Gastoni şi mulţi alţii.

Beniamino Gigli s-a dus la Padre Pio datorită unei ciudate coincidenţe. Într-o zi, în timp ce vorbea la telefon cu prietena lui, a fost surprins de soţie care l-a întrebat: „Cu cine vorbeai?”. „Cu cineva care vrea să mă ducă la Padre Pio”, a răspuns Gigli. Pentru a nu stârni bănuieli, a trebuit apoi să meargă într-adevăr la San Giovanni Rotondo. În timp ce era în grădina mănăstirii, spunea: „Doar nu cumva credeţi că-i voi povesti aranjamentele mele acelui călugăr» şi râdea. Puţin mai târziu, a coborât Padre Pio. „Tinere, ia-ţi altă cămaşă”, i-a spus lui Gigli. «Păi mi-am luat-o curată azi dimineaţă», a răspuns cântăreţul. «Nu la asta mă refer», a replicat Padre Pio. L-a luat de mână pe faimosul tenor şi s-a îndepărtat cu el în grădină. La întoarcere, Gigli era răvăşit. De atunci şi-a schimbat viaţa şi a devenit un fiu spiritual al lui Padre Pio.

XVII – MĂRTURIA LUI FRANCESCO MESSINA

„Eram complet necredincios” – Un apel telefonic absurd în zorii zilei – „Călugărul acela nu mă mai lasă să dorm” – „Întâlnirea care mi-a zguduit viaţa” – O minune pentru Giovanni Papini – „Am sculptat pentru Padre Pio ultima mea operă.”

O altă convertire care a stârnit senzaţie a fost a lui Francesco Messina, marele sculptor care în anii de după război avea o enormă popularitate, asemănătoare cu cea a stelelor din lumea spectacolului.

„Padre Pio a jucat un rol extrem de important în viaţa mea”, mi-a destăinuit sculptorul. „Prima întâlnire cu el, la 11 aprilie 1949, a fost ca o străfulgerare care mi-a schimbat radical modul de a gândi, de a privi lucrurile din lume şi a oferit chiar o nouă orientare artei mele”.

Vestea acelei întâlniri a făcut repede ocolul lumii. Ziarele au relatat despre ea cu litere de o şchioapă, exagerând-o. „De parcă până în acel moment aş fi stat un ateu, un duşman feroce al preoţilor”, mi-a spus sculptorul. „Dar nu era adevărat. Până atunci, deşi credeam în Dumnezeu, eram un mare păcătos şi Padre Pio m-a schimbat. Am simţit nevoia de a face o declaraţie publică, într-o scrisoare deschisă în care îi mulţumeam lui Dumnezeu pentru că m-a ajutat să întâlnesc «un adevărat părinte» şi încheiam afirmând: «Eu m-am născut la 11 aprilie 1949» “.

Francesco Messina mi-a vorbit îndelung despre Padre Pio. Ne găseam în atelierul-muzeu deschis în vechea biserică dezafectată San Sisto, din Milano, pe care maestrul o restaurase. În jurul nostru statui, mulaje, desene, reproduceri, fotografii cu operele sale. Sculpturile lui, uneori gigantice ca acelea ale lui Michelangelo, fac parte deja din istoria artei. O statuie de trei metri şi şaptezeci, reprezentându-l pe Papa Pacelli, a pătruns în cel mai prestigios templu al creştinătăţii: se află într-o nişă a Bazilicii Sfântul Petru, alături de capodoperele lui Buonarroti, Bernini, Canova.

„Eu sunt un om cu picioarele pe pământ, am şi aversiune instinctivă pentru miracole”, mi-a spus maestrul. „Când eram tânăr şi îi auzeam pe prieteni povestind despre fenomenele din jurul lui Padre Pio: parfumul, bilocaţiile, citirea gândurilor, refuzam să cred aşa ceva, ba chiar îmi venea să râd. Dar acel călugăr cu privirea înflăcărată mă făcea curios. Eram nedumerit mai ales datorită rănilor sale misterioase. În legătură cu acel fapt concret, confirmat de medici, nu puteau exista îndoieli. Din acest motiv doream să-l cunosc”.

Născut în Sicilia, la Linguaglossa, în provincia Catania, într-o familie foarte sărăcăcioasă, Francesco Messina a crescut la Genova, unde părinţii săi au emigrat în căutarea norocului. La zece ani muncea deja.

„Am fost botezat, dar n-am primit nicio educaţie religioasă”, mi-a povestit Messina. „Tata nu mi-a vorbit niciodată de Dumnezeu şi nici mama. Nu s-au îngrijit să primesc Prima Împărtăşanie şi nici Confirmarea. Singurul lucru care ne lega în familie de Dumnezeu era sărăcia noastră, deoarece sărăcia reprezintă o adevărată înrudire cu Iisus.

De tânăr, deşi nu mergeam niciodată la biserică, mă gândeam adesea la Iisus. Îl simţeam ca pe un tovarăş care mă putea înţelege. Voiam să-i urmez învăţăturile, dar eram un păcătos cuprins de orgoliu, de vanitate şi de toate mizeriile omeneşti.

Am trăit astfel până la patruzeci de ani. Eram legat de o femeie cu care nu mă puteam căsători pentru că nu era liberă. Cardinalul de Milano, Schuster, care ţinea la mine şi ştia totul, repeta mereu: „Biserica pe tine nu te poate ajuta”. Printr-o serie de împrejurări, situaţia s-a rezolvat în timpul războiului şi am obţinut astfel aprobarea să mă căsătoresc în biserică. Mai întâi, însă, trebuia să primesc celelalte sacramente: Prima Împărtăşanie şi Confirmarea. Ritualurile au avut asupra mea un efect eliberator: pentru prima dată, m-am simţit cu conştiinţa împăcată. Dar acea stare a durat puţin.

Am reînceput viaţa dinainte: eram credincios, dar îmi lipsea un îndrumător, un învăţător care să fie un punct de referinţă în agitaţiile şi lupta mea spirituală.

Pe atunci am simţit dorinţa puternică de a-l cunoaşte pe Padre Pio. După cum am spus deja, nu mă atrăgeau minunile care îi erau atribuite, ci stigmatele sale, care pentru mine erau semnul adevăratei sfinţenii”.

În primăvara anului 1949, Francesco Messina a organizat la galeria din piaţa De Ferrari, la Genova, o expoziţie religioasă care a întrunit elogiile întregii critici. Ziarele exaltau marea artă a sculptorului, dar el se simţea pustiit şi îngrozitor de nemulţumit.

În ultima zi de şedere în oraşul ligur s-a întâmplat un lucru ciudat. „În seara aceea”, mi-a povestit maestrul, „am mers cu soţia mea la cină în casa unor prieteni. Erau cu toţii adepţi ai lui Padre Pio. Mi-au vorbit îndelung despre el. Pe masă, stăpâna avea o biografie a preotului şi pe copertă se afla o fotografie foarte expresivă. Am luat acea carte în mâini şi am privit îndelung privirea impresionantă a călugărului. «Trebuie să-l cunosc», mi-am spus.

La sfârşitul cinei, eu şi soţia mea ne-am întors la Hotel Bristol, unde stăteam. În timpul nopţii n-am reuşit să adorm. Mă răsuceam în pat gândindu-mă la Padre Pio. Imaginea sa părea că mă urmăreşte.

La ora cinci dimineaţa a sunat telefonul. «Cine o fi la ora asta?» m-am întrebat. Portarul şi-a cerut scuze şi m-a informat că era cineva care insista să-mi vorbească. Era vorba de Ezio Saltamerenda.

Îl cunoşteam pe omul ăsta. De mic copil locuisem în vecini şi mergeam adesea să facem baie împreună. Ezio mi-a spus un lucru ciudat. «Aseară, în timp ce treceam prin piaţa De Ferrari, am fost cuprins de unda parfumului lui Padre Pio». L-am întrerupt pe un ton aspru: «Dar ce, dumneavoastră lucraţi ca negustor de parfumuri pentru Padre Pio?». «Să nu credeţi că sunt nebun», a răspuns Saltamerenda. «Poate că sunt, dar nu în cazul de faţă. Vă spuneam că trecând prin piaţa De Ferrari am fost surprins de mirosul parfumului lui Padre Pio. De obicei, acel miros se poate simţi atunci când călugărul vrea ceva şi mă întrebam de ce l-am simţit tocmai acolo. Am făcut câţiva paşi: parfumul dispăruse. M-am întors: exact în acelaşi loc ca şi mai înainte, l-am simţit din nou. Am privit în jur, am văzut că în faţa mea era un afiş mare cu expoziţia dumneavoastră: parfumul provenea tocmai de la acel afiş. Am făcut diverse încercări, nu era nicio îndoială. Simţeam parfumul lui Padre Pio doar atunci când mă aflam în faţa afişului expoziţiei dumneavoastră. Întorcându-mă acasă, n-am reuşit să adorm. Mi-am dat seama că trebuie să vă telefonez, să vă anunţ. Am rezistat până la ora asta». «Bun, şi-acum îmi puteţi spune ce vreţi de la mine?», l-am întrebat iritat. «Eu nu vreau nimic», mi-a răspuns. «Padre Pio e cel care vrea ceva de la dumneavoastră».

Am simţit un puternic impuls de a pune capăt acelei conversaţii absurde şi de a-i trânti telefonul în nas, dar m-au oprit ciudatele coincidenţe care se refereau la Padre Pio şi care avuseseră loc într-un interval de câteva ore. «Trebuie să veniţi la Padre Pio», repeta Saltamerenda. «Sunt foarte ocupat», i-am răspuns. «Chiar azi mă întorc la Milano. Sunaţi-mă săptămâna viitoare şi vom vedea dacă voi avea timp».

A doua zi, m-am informat în legătură cu acea cunoştinţă a mea. Era un om foarte respectat. Absolvent de medicină, conducea Institutul Bioterapeutic din Genova. De mic copil fusese un ateu convins şi se luptase mereu pentru ideile sale. În timpul războiului, trecuse prin aventuri dureroase. Convertit de Padre Pio, devenise fiul lui spiritual şi nu pierdea niciun prilej pentru a relata că îl cunoaşte pe călugăr.”

Întorcându-se la Milano, Messina s-a adâncit în muncă, în afaceri, dar noaptea nu reuşea să adoarmă. Gândul la Padre Pio devenise o obsesie. După o săptămână,

a luat legătura cu Saltamerenda. „Trebuie să mergem la Padre Pio”, i-a spus. „Călugărul ăsta nu mă mai lasă să dorm”. Şi au hotărât să plece imediat.

„Am ajuns la San Giovanni Rotondo seara târziu”, mi-a spus Messina. „La ora aceea, fratele nu mai primea pe nimeni, dar Saltamerenda era cunoscut de ceilalţi capucini şi astfel am reuşit să intrăm în mănăstire. Când ne-a văzut, Padre Pio i-a spus lui Saltamerenda: «Ei, iar ai venit, măi pisălogule». «Părinte, am simţit nevoia să vi-l prezint pe acest prieten», a răspuns Ezio. «Eşti un fanatic», a fost comentariul călugărului. Apoi, întorcându-se spre mine: «Tu ce doreşti?». «Aş vrea să vă cunosc», am spus. «Doresc asta de mult timp. Mă bucur că sunt aici. Mă las în grija dumneavoastră». Iar Padre Pio: «Ai ştiut să te orientezi». Apoi ne-a poruncit să mergem în biserică la spovedanie. Eu nu voiam să mă spovedesc, nu mă simţeam pregătit din punct de vedere psihic, dar n-am avut timp să protestez: Padre Pio plecase deja.

Când a revenit, m-am apropiat de el să-i spun că nu mă simt pregătit, dar el, cu o voce care nu admitea replică, a zis: «Tu să nu-mi spui nimic, să-mi răspunzi la ce te întreb». Şi a început să-mi înşire păcatele, cu o precizie incredibilă: parcă îmi citea în suflet.

A doua zi dimineaţa, am asistat la Liturghie şi m-am împărtăşit. Când am mers să-l salut, părintele mi-a spus: «Dar cum aşa, abia aţi venit şi deja plecaţi?». «Am probleme la Milano, dar mă voi întoarce curând». De atunci, Padre Pio a fost pentru mine o călăuză spirituală extraordinară, un adevărat «părinte». De fiecare dată când aveam puţin timp, dădeam fuga la el”.

Francesco Messina a fost totdeauna un fiu spiritual credincios al lui Padre Pio. Vizitele sale la San Giovanni Rotondo erau dese. Urca în chilia capucinului, se spovedea, stătea de vorbă cu el, uneori aducea şi alţi prieteni care aveau nevoie de cuvinte de alinare.

„După cum spuneam, n-am dat niciodată importanţă minunilor făptuite de Padre Pio”, mi-a explicat Messina. „Faptele ciudate pe care le povestea lumea şi care erau relatate de ziare mă lăsau indiferent. Puteau fi adevărate, dar după opinia mea sfinţenia părintelui consta în modul său de a gândi şi de a trăi. Într-o zi, însă, am fost şi eu martorul unui lucru inexplicabil, pe care n-am vrut niciodată să-l povestesc, dar care poate că e bine să fie cunoscut.

Eram prieten bun cu Giovanni Papini, marele scriitor mort în 1956. După cum se ştie, era complet paralizat. Şi limba îi era înţepenită şi comunica prin nişte murmure pe care doar nepoata lui era în stare să le mai descifreze. Singura legătură pe care marele scriitor o păstra cu lumea exterioară o constituia firicelul de

lumină pe care-l percepea cu ochiul drept. Să întrezărească un strop de lumină şi să citească anevoie câteva cuvinte reprezenta pentru el o fericire imensă.

Într-o dimineaţă, mi-a telefonat soţia lui Papini şi mi-a povestit: «De câtva timp, Giovanni a căzut în baie, şi-a lovit orbita dreaptă şi şi-a pierdut până şi stropul de lumină pe care îl putea vedea. Acum e complet orb. L-au consultat cei mai buni specialişti, dar nu mai e nimic de făcut: ochiul lui e iremediabil pierdut. Giovanni e foarte trist. Întrucât dumneavoastră sunteţi prieten cu Padre Pio, ar vrea să-i cereţi călugărului ajutorul».

Acea convorbire m-a tulburat. Îl iubeam foarte mult pe Giovanni şi pentru a-i alina suferinţele aş fi făcut orice sacrificiu. «Ce putem face?», am întrebat-o pe doamna Papini. «Mă gândesc că dacă vă dau o fotografie a lui Giovanni şi dumneavoastră i-o duceţi părintelui, acel sfânt călugăr ar putea să ne ajute», a răspuns. «Cred că e o idee bună», i-am spus şi m-am pregătit de drum.

Am trecut pe la Florenţa, am luat fotografia lui Papini şi am dat fuga la San Giovanni Rotondo. Fusesem la Padre Pio cu o săptămână în urmă şi văzându-mă, a spus plictisit: «Ai venit din nou?». «Există o situaţie nefericită", i-am răspuns, «pe care medicina nu reuşeşte s-o rezolve şi e legată de scumpul meu prieten Giovanni Papini. E un mare scriitor şi cu siguranţă îl cunoaşteţi şi dumneavoastră». «Ce să ştiu eu de Giovanni Papini», a răspuns părintele. «E cel care a scris *Povestea lui Cristos*», am insistat. «Mulţi scriu lucruri dintr-astea», a zis el. Am continuat: «Acest prieten al meu e grav bolnav. Putea vedea foarte greu cu un singur ochi, dar a căzut şi s-a lovit la cap, iar acum nu mai poate vedea nimic». Am scos fotografia lui Papini şi i-am întins-o. Padre Pio a privit-o câteva clipe, apoi, punând-o în buzunarul de la piept, a spus cu voce grăbită: «Dacă aşa stau lucrurile, am eu grijă. Du-te şi spune-i familiei să stea liniştită, am eu grijă».

M-am întors la Florenţa şi am relatat cuvintele părintelui. Eram foarte neliniştit şi umilit. Vedeam durerea groaznică a soţiei lui Papini şi în sufletul meu eram sigur că nu se va întâmpla nimic. În zilele următoare n-am avut curajul să telefonez la Florenţa, dar, după o săptămână, m-a sunat doamna Papini. «Ştiţi că Giovanni a reînceput să vadă ca şi înainte de a cădea?», mi-a spus fericită. «Probabil că lovitura n-a produs leziuni asupra ochiului», i-am răspuns. «Nu, nu», a insistat ea. «S-a întâmplat ceva ciudat. Toţi medicii care l-au consultat pe Giovanni au spus că ochiul lui e pierdut pentru totdeauna şi nu-şi pot explica motivul pentru care acum poate vedea din nou. Însă eu şi dumneavoastră ştim cum stau lucrurile cu adevărat». «Mde», i-am răspuns, «poate că e mai bine să nu spunem nimănui nimic, altfel vom părea nişte exaltaţi».

Giovanni Papini a continuat să vadă până la sfârşitul zilelor sale. După cum am sfătuit-o, soţia lui n-a povestit niciodată acest episod, dar cred că a venit vremea să-l fac cunoscut. Nu ştiu din ce motiv ochiul lui Papini a reînceput să vadă. Sunt sigur însă că Padre Pio a avut grijă şi s-a rugat pentru el”.

Francesco Messina este autorul acelei monumentale *Via Crucis* care se înalţă la San Giovanni Rotondo, între mănăstirea Santa Maria delle Grazie şi Casa de Alinare a Suferinţei.

„A fost ultima mea operă”, mi-a spus sculptorul. „Nu voiam s-o realizez. Când, în 1967, părinţii capucini mi-au încredinţat-o, aveam deja mâinile devastate de artrită. Ei miau spus că Padre Pio e cel care o vrea şi atunci am acceptat.

În timp ce pregăteam primele schiţe, mergeam deseori la San Giovanni Rotondo şi stăteam de vorbă cu părintele. Era deja foarte bolnav. Umbla cu greu. Picioarele îi provocau dureri sfâşietoare. Îl întrebam: «Cum vă simţiţi, părinte?». Iar el: «Mă simt rău, rău, rău».

Padre Pio n-a putut vedea *Via Crucis* terminată, dar a binecuvântat prima piatră aşezată la temelie. Pe locul unde s-a oprit pentru această ceremonie a fost amplasată statuia de bronz a lui Padre Pio, realizată de mine, având înălţimea de doi metri şi douăzeci de centimetri”.

XVIII – MINUNI ÎN FIECARE ZI

„Semnul" care converteşte – „Faptele" anilor douăzeci – Un comediograf se însănătoşeşte de cancer – O scrisoare adusă de îngerul păzitor – „Băiete, pregăteşte-te: vei muri peste o săptămână"

Toate biografiile lui Padre Pio dedică cel puţin un capitol miracolelor înfăptuite de el. Cele publicate pe când părintele era în viaţă îşi bazau relatările mai ales pe astfel de fapte neobişnuite, descrise cu bogăţie de detalii. Şi de obicei erau interzise de Sfântul Oficiu, în baza canonului 1399 din Dreptul Canonic, dar adepţii lui Padre Pio totuşi le citeau şi le răspândeau.

În 1952, Sfântul Oficiu a condamnat simultan opt volume care vorbeau despre Padre Pio şi minunile sale. Acum, acele cărţi sunt considerate „izvoare istorice", sunt citate în biografiile oficiale prezentate în scopul beatificării.

Pentru Biserică, miracolul e un „semn" care serveşte pentru a atrage atenţia oamenilor spre lumea spiritului. Teologii îl definesc drept „un fapt sensibil, produs de o intervenţie specifică a lui Dumnezeu, în afara cursului firesc al naturii şi având un scop supranatural".

Pentru a stabili dacă un anumit fapt este un miracol autentic, Biserica instituie lungi procese. Numai după ce Padre Pio va fi canonizat se va putea vorbi în mod obiectiv de miracolele sale. În aceste pagini, prin termenul de miracol înţelegem foarte numeroasele fapte misterioase, inexplicabile, extraordinare, care se întâmplau mereu în jurul părintelui. Le relatăm prin mărturii directe sau chiar cu ajutorul celor interesaţi, atunci când ne-a fost posibil să-i întâlnim, fără a ne propune să exprimăm vreo judecată.

Deja primul articol despre Padre Pio, publicat de „Mattino" din Napoli la 21 iunie 1919, vorbea de miracole. Titlul pe şase coloane spunea: „Padre Pio, «sfântul» de la San Giovanni Rotondo, făptuieşte o minune asupra grefierului din sat, în prezenţa trimisului special al ziarului «Mattino» ". Se relata întâmplarea lui Pasquale Di Chiara, 36 de ani, grefierul magistraturii din San Giovanni Rotondo, care după ce căzuse cu câteva luni mai devreme, era obligat să se sprijine în baston. Padre Pio îi spusese: „Umblă". „Am simţit", i-a povestit Di Chiara ziaristului, „o căldură puternică în picior, apoi în scurt timp s-a răspândit în întregul trup şi am început să umblu singur, fără vreun ajutor".

Ziarul relata că şi fiica lui Pasquale Di Chiara fusese vindecată miraculos. Lovită de o paralizie infantilă, fetiţa era obligată să poarte un aparat ortopedic. La porunca lui Padre Pio, l-a dat jos fără a-i mai simţi lipsa.

Pasquale Urbano din Foggia avea şaizeci şi doi de ani în 1919 şi umbla sprijinindu-se în două cârje. Căzând din căruţă, îşi rupsese picioarele, iar medicii nu reuşeau să-l vindece. După ce l-a spovedit, Padre Pio i-a spus: „Ridică-te şi pleacă, aceste cârje trebuie să le arunci». Pasquale Urbano i-a dat ascultare, spre uimirea tuturor.

Un fapt senzaţional, care a cutremurat întregul ţinut al Foggiei, i s-a întâmplat, tot în 1919, lui Antonio d'Onofrio, care avea pe atunci paisprezece ani. La patru ani, atins de tifos, rămăsese victima unui fel de rahitism care îi deformase trupul, provocându-i două cocoaşe mari. Într-o zi, Padre Pio l-a spovedit, iar apoi l-a atins cu mâinile stigmatizate, şi băiatul s-a înălţat dintr-o dată ca bradul. Francesco Vicio, de şaptezeci şi cinci de ani, poreclit „mironosiţa", mic şi diform, umbla aproape în patru labe, cu bărbia atingându-i pământul. Vindecarea sa completă a fost un alt miracol răsunător.

În scrierile sale, Alberto De Fante, un faimos convertit al lui Padre Pio, a strâns documentaţia a treizeci şi şapte de vindecări miraculoase atribuite părintelui în anii douăzeci. Chiar propria lui convertire s-a petrecut ca urmare a unui miracol. Del Fante era mason, îl dispreţuia pe Padre Pio şi în unele articole, publicate în revista „Italia laica" din Florenţa, îl acuzase că este un mistificator „în stare să ducă de nas lumea credulă şi uşor de entuziasmat". Câţiva ani mai târziu, un nepoţel al său, Enrico, pe care Del Fante îl iubea foarte mult, s-a îmbolnăvit de rinichi, cu simptome de tuberculoză osoasă pulmonară. Medicii nu mai vedeau nicio speranţă. Două rude ale lui Del Fante s-au dus la Padre Pio. La întoarcere, au relatat cuvintele părintelui că totul se va rezolva cu bine. Alberto Del Fante rămânea neîncrezător. „Dacă Enrico se va vindeca, voi merge şi eu în pelerinaj", a spus, sigur de faptul că nu se va întâmpla nimic. Însă copilul s-a vindecat şi Del Fante, tulburat, a mers la San Giovanni Rotondo, unde s-a convertit devenind unul dintre cei mai fervenţi propovăduitori ai vieţii şi faptelor lui Padre Pio.

Să trăieşti în preajma părintelui, mai ales la începutul anilor douăzeci, când faima sa încă nu era atât de extinsă şi nu existau regulamente sau legi care îl ţineau izolat, era o experienţă cu totul emoţionantă. În jurul lui se întâmplau zilnic fapte extraordinare. Se părea că pentru el legile fizice care condiţionează existenţa oricărei fiinţe umane nu au nicio valoare.

Printre laici, acest noroc l-a avut Emanuele Brunatto, unul dintre primii convertiţi, care, după cum am văzut de-a lungul primei persecuţii, pentru a-l apăra pe Padre Pio se transformase într-un adevărat agent secret.

Îndată după convertirea sa, Brunatto a mers să trăiască la San Giovanni Rotondo pentru a putea sta cât mai mult timp în preajma lui. În fiecare dimineaţă, la ora patru, se ducea la mănăstire pentru a asista la Liturghie şi apoi rămânea acolo până seara. Adesea mânca împreună cu ceilalţi călugări. O vreme a predat la şcoala tinerilor ce aspirau la straiele monahale. Brunatto nu avea nicio îndoială privind sfinţenia lui Padre Pio. Ţinea un jurnal în care nota tot ceea ce se întâmpla sub ochii săi. Acele mărturii absolut inedite sunt formidabil de importante mai ales pentru că e vorba despre fapte „observate” cu ochiul de cunoscător al unui laic, viclean şi lipsit de prejudecăţi cum era Emanuele Brunatto. Din jurnalul inedit al lui Brunatto, iată câteva „fapte” ale lui Padre Pio: „În curtea mănăstirii, se desfăşura jocul cu bile şi Padre Pio nu era cel mai îndemânatic dintre jucători. În ziua aceea, o pisică traversa aleea în clipa în care părintele arunca bila, s-a speriat şi a luat-o la fugă tocmai în direcţia ei. Urma să fie lovită, însă bila s-a oprit scurt în aer şi a căzut într-o parte”.

„Spărgeam lemne în grădina mănăstirii, când o aşchie mi-a pătruns adânc în deget. Un călugăr, iar apoi un al doilea, au încercat zadarnic s-o scoată: nu ajungeau la ea. Şi iată-l venind pe Padre Pio drept spre mine şi zâmbind. Am înţeles şi i-am întins mâna fără niciun cuvânt. El m-a prins de deget şi, cu un singur gest precis şi lipsit de durere, mi-a scos aşchia”.

„Făcusem o infecţie gravă la degetul mare de la piciorul stâng, probabil un panariţiu. Duminica, neputând să mă deplasez pe jos, am mers la mănăstire călare pe catâr.

După Liturghie, m-am dus să mă aşez pe platformă, unde m-a găsit părintele: «Ce aştepţi?».

«Catârul lui Antonio, pentru că nu pot umbla».

«Nu, nu, vei pleca pe jos. Plimbarea te va ajuta», a răspuns zâmbind, dar cu hotărâre. L-am ascultat.

Pe măsură ce înaintam, durerea scădea şi ajungând acasă dispăruse. Mi-am smuls bandajul: bumbacul era îmbibat de sânge şi puroi, dar în locul infecţiei era o cicatrice albă şi nici urmă de rană. Mă vindecasem!”

„Angela Serritelli, pe marginea străzii, citea o scrisoare de la Padre Pio. A scăpat foaia din mână şi vântul a rostogolit-o pe deal în jos. Era deja departe, când s-a oprit pe o piatră şi Angelina a putut s-o recupereze.

A doua zi, Padre Pio i-a spus: «Data viitoare, să fiţi atentă când bate vântul. Scrisoarea mea ar fi ajuns în fundul văii, dacă nu puneam piciorul pe ea»”.

„Tocmai scriam într-una din chiliile mănăstirii o dramă sacră: *Fratele Soare*, care a fost apoi reprezentată la Teatrul Adriano din Roma. Ajunsesem la scena finală, în care îl puneam pe Sfântul Francisc să spună: «Cel ce a vorbit prin gura catârului lui Baalam n-a găsit pe pământ creatură mai umilă decât mine», când Padre Pio a venit să-mi bată la uşă spunând: «Flăcăule, haide, e timpul să faci o pauză».

«Vin, părinte», i-am răspuns fără a deschide. Am terminat de scris fraza şi am coborât în grădină. Părintele m-a primit cu un zâmbet răutăcios şi m-a întrebat: «Ei, ce spune catârul lui Baalam?»”.

„Iarna anului 1922 a fost deosebit de grea; aproape toată luna ianuarie am fost singurul care, dimineaţa, parcurgeam drumul spre mănăstire: doi kilometri cu zăpadă până la genunchi.

Când ajungeam la sacristie, îl găseam pe părinte ghemuit lângă foc să-şi încălzească mâinile. Trei sau patru zile la rând, m-a primit cu aceeaşi frază: «Flăcăule, o să te-mbolnăveşti!», iar eu râdeam.

Într-o seară, retrăgându-mă în colibă, m-au cuprins fiorii de frig. Am făcut un foc zdravăn în cămin pentru a mă încălzi. Dar am prins să respir greu: capul, pieptul, rinichii începeau să mă doară.

M-am adresat lui Padre Pio de parcă ar fi fost prezent şi i-am zis: «Dacă trebuie să mă-mbolnăvesc, părinte, fă astfel încât să fie la mănăstire şi nu aici, departe de tine!». Apoi m-am târât în pat şi mi-am pierdut cunoştinţa.

În timpul nopţii, mi-am revenit în fire, am luat instinctiv, de sub pernă, o batistă mare cu pătrăţele a lui Padre Pio şi am dus-o la nas. S-a declanşat o puternică hemoragie care mi-a eliberat bronhiile şi a făcut să-mi scadă temperatura.

Dimineaţa pe la patru am putut să-mi reiau drumul ca de obicei şi am ajuns la mănăstire în totul unei mari furtuni de zăpadă. Părintele era în sacristie lângă foc şi stătea cu spatele la mine. Fără a se întoarce, m-a întrebat: «Ce-ai păţit azi noapte, flăcăule?». Emoţionat, i-am povestit totul, până la providenţiala hemoragie.

«Nu va fi ultima», mi-a spus, «vei avea şi altele». Într-adevăr, a doua m-a surprins pe drumul de întoarcere, iar a treia acasă, seara. După care m-am simţit bine.

Au trecut câteva zile. Într-o dimineaţă, înainte de a părăsi mănăstirea, am mers să mă încălzesc în sala comună. L-am găsit pe Padre Pio aşezat lângă foc. M-

am aşezat în faţa lui şi mi-am întins mâinile spre flacăra care tremura vesel. Eram în aceeaşi poziţie ca şi în seara primului apel către Padre Pio, lângă căminul din camera mea. Şi iată că febra, apăsarea şi durerile au reapărut exact ca în seara respectivă.

Padre Pio şi-a înălţat capul şi a spus simplu: «Ei bine, flăcăule, ai căpătat ce ţi-ai dorit!».

Apoi s-a întors spre stareţ. «Emanuele are 40 de grade febră şi va trebui să stea la pat vreo cincisprezece zile: ce părere ai? I-am putea pregăti chilia numărul 6 care e liberă?».

Într-adevăr, termometrul a indicat 40 de grade şi am rămas la pat exact cincisprezece zile cu bronşită dublă, infecţie intestinală şi nevrită.

O plăcută surpriză mă aştepta îndată după însănătoşire. Stareţul mi-a oferit postul de învăţător la micul internat de învăţăcei capucini din cadrul mănăstirii."

„Grazia era o ţărancă de douăzeci şi nouă de ani, oarbă din naştere, frecventa de mult timp bisericuţa mănăstirii.

Într-o zi, Padre Pio a întrebat-o brusc dacă i-ar plăcea să-şi redobândească vederea: «Sigur că aş vrea», a răspuns, «cu condiţia ca aceasta să nu mă împingă la păcat».

«Bine, te vei vindeca!» şi a trimis-o la Bari, recomandând-o pe lângă soţia unui foarte bun oculist, doctorul Durante.

Dar acesta, după ce a consultat-o, i-a spus soţiei: «Nu e nimic de făcut cu fata asta. Padre Pio poate s-o vindece, dacă vrea să facă minuni, eu nu. Trebuie s-o trimit acasă fără s-o operez».

«Dar din moment ce Padre Pio ţi-a trimis-o», a insistat doamna, «ai putea cel puţin să încerci operaţia la un ochi». Specialistul s-a lăsat convins: mai întâi a operat un ochi, apoi pe celălalt şi amândoi s-au vindecat.

Întorcându-se la San Giovanni Rotondo, Grazia a dat fuga la mănăstire. Eram în sacristie când a venit să se arunce la picioarele lui Padre Pio. Acesta, în linişte, privind în depărtare, a lăsat-o cu fruntea lipită de pământ o vreme, apoi i-a poruncit să se ridice.

Grazia s-a înălţat de jos şi pentru prima dată l-a privit. În pupilele ei deschise spre lumină se citea iubire, uimire, bucurie, recunoştinţă. Iar părintele, nemişcat, tăcut, îi zâmbea.

«Binecuvântează-mă, părinte, binecuvântează-mă», a implorat. El a schiţat deasupra ei semnul crucii. Dar Grazia aştepta încă nemişcată. Pe vremea când era

oarbă, părintele o binecuvânta aşezându-i mâinile pe cap. «Binecuvântează-mă, părinte, binecuvântează-mă», repeta fata cu o anumită dezamăgire.

«Şi cam ce-ai vrea ca binecuvântare», i-a răspuns părintele, «o găleată cu apă în cap?»”

Emanuele Brunatto povesteşte în jurnalul său despre convertirea unui faimos avocat din Genova, Cesare Festa, preşedintele foştilor combatanţi italieni, primar la Arenzano, consilier al lui Vittorio Emanuele III şi înalt demnitar al Masoneriei. Când convertirea a avut loc, a stârnit mare senzaţie în Italia şi ziarele au vorbit pe această temă îndelung.

Scrie Emanuele Brunatto:

„Avocatul Cesare Festa era un om de mare cultură şi inteligenţă. Foarte bun jurist şi orator, era convins că Biserica Catolică este un obstacol în calea progresului social şi o combătea cu înverşunare în plan politic.

Poziţia sa dădea naştere la vii dispute cu vărul lui, doctorul Giorgio Festa, care descoperise la Padre Pio motive temeinice pentru a apăra Biserica.

Într-o zi, medicul i-a spus avocatului: «Ce rost are să tot vorbim despre asta? Există un martor care dărâmă de unul singur toate obiecţiile tale: este Padre Pio. Du-te la el în vizită şi apoi mai vorbim».

«De acord, voi merge», a răspuns avocatul şi s-a ţinut de cuvânt.

Când a ajuns la mănăstire, a întâlnit un călugăr care l-a primit spunând: «Cum aşa, dumneavoastră, care sunteţi mason, veniţi la noi?». Cam tulburat de această primire, avocatul a vrut să se explice. Lăsându-l să vorbească, Padre Pio a deschis uşa sacristiei şi i-a arătat confesionalul. Celălalt s-a supus fără replică şi, pentru prima dată din adolescenţă, s-a spovedit.

A rămas câteva zile ca musafir la mănăstire, a primit scapularul ordinului şi întorcându-se la Roma s-a dus să-i mulţumească vărului său. «De acum nu mai vreau să-mi umplu mintea cu texte filosofice şi ştiinţifice. Indică-mi tu o carte curată şi sfântă de citit», i-a spus. Doctorul i-a propus o biografie a Familiei Sfinte, în două volume, scrisă de părintele Pietro Bergamaschi: «Eu n-o am. Padre Pio mi-a dat-o s-o citesc la San Giovanni Rotondo, dar ţi-o poţi cumpăra într-o librărie specializată de pe strada Cavour, care îţi este în drum cum mergi spre gară».

Avocatul, care se întorcea în aceeaşi seară la Genova, a găsit librăria închisă şi nu şi-a putut cumpăra cartea.

În dimineaţa următoare, ajungând acasă, s-a pus în pat. Pe când dormea, un tânăr necunoscut s-a prezentat la apartamentul său şi i-a înmânat un pachet slujnicei, spunându-i doar: «Pentru domnul avocat», şi s-a tot dus.

Erau cele două volume de Bergamaschi, uzate şi învelite cu simplitate în hârtie de ziar. Când l-am vizitat pe avocat pentru prima dată, la Genova, mi-a povestit episodul şi mi-a spus: «Cele două cărţi sunt încă aici, la mine în birou». Le-a găsit într-adevăr în dulap şi mi le-a arătat. Le-am recunoscut pe loc întrucât aveau la colţul copertei, scrise cu creion roşu, cu mâna mea, numerele de înregistrare ale bibliotecii mănăstirii din San Giovanni Rotondo căreia îi aparţinuseră".

Ş i comediograful Luigi Antonelli, care a scris printre altele *Omul care s-a întâlnit cu el însuşi*, *Povestea celor trei magi*, *Insula maimuţelor* etc., a fost vrăjit de Padre Pio. Iată cum îi povesteşte situaţia scriitorului Pitigrilli, un alt convertit al părintelui:

„Medicii mi-au găsit aici, între ureche şi umăr, o tumoare şi voiau să mă opereze. Mi-au turnat textele obişnuite. În materie de cancer, ştiinţa modernă a rămas la fel ca acum două mii de ani, când se spunea „*opium et mentiri*": dă-i opiu şi ascunde-i adevărul bolnavului. Azi se minte cu cuvinte mai erudite şi, în loc de opiu, în băutură ţi se injectează fiole de pantopon. Eu i-am spus chirurgului Donati: «De acum am trecut de jumătatea vieţii omeneşti: tot ceea ce aş putea obţine în plus e un supliment şi nu sunt dispus să renunţ la el. Spuneţi-mi adevărul. Cât timp mai am de trăit?». «Cu operaţie şase luni, fără operaţie trei». «Operaţi-mă», am răspuns, «trei luni de viaţă nu sunt de lepădat».

Eram pe punctul de a fi operat, când cineva mi-a sugerat: «De ce nu mergi la Padre Pio?». M-am informat, am aflat din surse diferite şi concordante că în mănăstirea capucinilor din San Giovanni Rotondo, la patruzeci de kilometri de Foggia, trăia acest călugăr care făcea miracole. Nu ştiu dacă cuvântul miracol este exact din punct de vedere teologic. M-am dus la Padre Pio, am asistat la Liturghia celebrată de el, am avut o lungă discuţie cu el în confesional. Ce mi-a spus nu pot repeta, pentru că în timp ce-mi vorbea mi se părea că trăiesc pe altă lume. Cancerul meu s-a oprit. Acum scriu. În fiecare duminică apare un articol al meu în ziar, merg la vânătoare, lucrez de o lună la o piesă care peste câteva săptămâni se va interpreta la Teatrul Manzoni din Milano. Nu ştiu ce părere au medicii, nu ştiu ce ar putea dezvălui radiografiile şi examenele histologice, iar eu de altminteri nu permit să-mi fie făcute, dar azi mă simt vindecat în mod miraculos".

În timpul ultimului război mondial, numeroşi oameni care sufereau ori erau decepţionaţi, umiliţi, disperaţi ajungeau în fiecare zi la mănăstirea Santa Maria delle Grazie pentru a-i cere lui Padre Pio un cuvânt de speranţă.

Scenele de durere sfâşietoare care se petreceau în acele zile la confesionalul părintelui sunt de nedescris. Padre Pio avea un suflet foarte sensibil şi adeseori era

cuprins de neliniştea oamenilor care plângeau în faţa lui şi izbucnea în lacrimi alături de ei. În acele clipe, o forţă misterioasă se descătuşa în sufletul lui şi adeseori se producea miracolul.

Doamna Cleonice Morcaldi, mătuşa magistratului din San Giovanni Rotondo, Giovanni Pennelli, care a fost şi unul dintre administratorii Casei de Alinare a Suferinţei, povesteşte următorul episod.

„În timpul ultimului război, nepotul meu a căzut prizonier. Nu primeam veşti de la el de un an. Toţi îl credeau mort. Părinţii lui înnebuneau de durere. Într-o zi, mama lui s-a aruncat la picioarele lui Padre Pio, care era în confesional: «Spuneţi-mi dacă băiatul meu trăieşte. Eu nu mă ridic de aici până când nu-mi spuneţi». Padre Pio s-a emoţionat şi, cu lacrimile care îi brăzdau chipul, a spus: «Ridică-te şi du-te liniştită».

Câteva zile mai târziu, pentru că inima mea nu mai putea suporta plânsul îndurerat al părinţilor, m-am hotărât să-i cer lui Padre Pio un miracol şi, plină de credinţă, i-am spus: „Părinte, eu îi scriu o scrisoare nepotului meu Giovannino, fără să pun adresa, pe care n-o cunosc. Dumneavoastră şi Îngerul păzitor duceţi-o acolo unde se află».

Padre Pio n-a răspuns. Am scris scrisoarea şi am pus-o, seara, înainte de culcare, pe noptieră. A doua zi dimineaţa, spre marea mea surprinză, stupoare şi aproape frică, am văzut că scrisoarea nu mai era. Am mers emoţionată să-i mulţumesc lui Padre Pio, care mi-a spus: «Mulţumeşte-i Sfintei Fecioare».

După vreo cincisprezece zile, lumea plângea de bucurie, îi mulţumea lui Dumnezeu şi lui Padre Pio: venise scrisoarea de răspuns la mesajul meu, din partea celui considerat mort”.

Luisa Vario era o doamnă italiană-engleză cunoscută în cele mai bune saloane europene.

Foarte bogată, s-a măritat de tânără, dar viaţa pe care o ducea nu izbutea s-o mulţumească. La o recepţie a cunoscut un om care i-a vorbit despre Padre Pio. Curiozitatea a îndemnat-o să meargă la San Giovanni Rotondo. S-a simţit foarte rău văzând acel sat arid şi sărăcăcios. S-a dus la biserica din San Giovanni Rotondo, dar n-a resimţit nicio emoţie. S-a apropiat de confesionalul lui Padre Pio, dar capucinul a îndepărtat-o, spunându-i că o va spovedi mai târziu.

„Când mi-a venit rândul la spovedanie”, povesteşte Luisa Vario, „eram îngrijorată şi confuză. I-am spus lui Padre Pio: «Nu reuşesc să spun nimic». «Atunci voi vorbi eu», a răspuns părintele. Şi de parcă ar fi citit într-o carte deschisă, mi-a povestit toată viaţa mea. La sfârşit, m-a întrebat dacă mai am ceva de adăugat. Mai

exista un păcat pe care el nu-l spusese. Simţeam o mare ruşine. Nu mă hotăram să vorbesc. Pe de altă parte, dacă l-aş fi ascuns, spovedania n-ar fi fost valabilă. Îmi spuneam: «De ce să-i mărturisesc ceea ce el, după ce mi-a spus totul, a lăsat deoparte?». Padre Pio aştepta în linişte. În sfârşit, am găsit puterea de a spune şi acel păcat. «Era cel pe care îl aşteptam», a zis părintele, «ai câştigat bătălia, nu te descuraja» “.

Luisa Vario avea un băiat care era ofiţer în Marina Majestăţii Sale Britanice. Ea se ruga în fiecare zi pentru convertirea şi mântuirea fiului. Într-o zi a ajuns la San Giovanni Rotondo un pelerin englez. Aducea cu el un mănunchi de ziare. Luisa a vrut să le citească. A găsit vestea scufundării vasului pe care era îmbarcat băiatul ei. A alergat plângând la Padre Pio. Capucinul a liniştit-o: „Dar cine v-a spus că fiul dumneavoastră a murit?”, şi i-a dictat adresa exactă, cu numele hotelului unde tânărul ofiţer, supravieţuitor al naufragiului navei sale în Atlantic, era găzduit în aşteptarea îmbarcării. Luisa Vario a scris imediat şi peste câteva zile a primit răspuns de la fiul ei.

Savino Grieco era un ateu materialist foarte cunoscut în Puglia pentru fervoarea cu care îşi propaga ideile şi cu care combătea religia. Soţia lui, în schimb, era credincioasă, dar Savino Grieco îi interzisese cu toată severitatea să meargă la biserică şi să le vorbească despre Dumnezeu copiilor.

În 1950, Savino s-a îmbolnăvit. Diagnosticul medicilor a fost groaznic: „o tumoare la creier şi una în spatele urechii drepte”. Nu exista speranţă de vindecare.

Iată ce-a povestit însuşi Savino Grieco: „Am fost transportat la spitalul din Bari. Mi-era foarte frică de durere şi de moarte. Această frică mi-a aprins în suflet dorinţa de a mă adresa lui Dumnezeu, lucru pe care nu-l mai făceam din copilărie.

De la Bari am fost transportat la Milano pentru a fi supus unei operaţii, în încercarea de a mi se salva viaţa. Medicul care m-a consultat mi-a spus că operaţia este extrem de dificilă, iar rezultatele cu totul îndoielnice.

Într-o noapte, pe când eram la Milano, l-am văzut în vis pe Padre Pio. A venit să-mi atingă capul şi l-am auzit spunând: «O să vezi că încet încet te vei vindeca». Dimineaţa mă simţeam mai bine. Medicii au fost uluiţi de rapida îmbunătăţire a stării mele, dar considerau intervenţia chirurgicală inevitabilă. Eu, în schimb, îngrozit, înainte de a fi dus în sala de operaţie, am fugit din spital şi m-am adăpostit în casa unor rude, la Milano, unde era şi soţia mea.

Însă după câteva zile, durerile au reînceput foarte puternice şi, nemairezistând, m-am întors la spital. Medicii, indignaţi, nu voiau să mă îngrijească,

apoi conştiinţa lor profesională a fost mai puternică. Dar înainte de a începe operaţia, au crezut că e bine să mă supună altor examene.

La sfârşitul analizelor, spre marea lor stupoare, au constatat că tumorile dispăruseră fără urmă. Eram uimit şi eu, nu atât de ceea ce mi-au spus medicii, ci pentru că în timp ce mă examinau simţisem un intens parfum de violete şi ştiam că acel parfum anunţă prezenţa lui Padre Pio.

Înainte de a părăsi spitalul, l-am întrebat pe profesor cât am de plătit. «Nu-mi datoraţi nimic», a răspuns, «întrucât eu n-am făcut nimic pentru a vă vindeca».

Întorcându-mă acasă, am vrut să merg cu soţia mea la San Giovanni Rotondo pentru a-i mulţumi lui Padre Pio. Eram convins că vindecarea mea i se datorează lui. Dar când am ajuns în biserica mănăstirii Santa Maria delle Grazie, durerile au reînceput cu foarte mare violenţă, încât am leşinat. Doi oameni m-au dus pe sus la confesionalul lui Padre Pio.

Mi-am revenit. Îndată ce l-am văzut, i-am spus: «Am cinci copii şi sunt grav bolnav, salvează-mă, părinte, salvează-mi viaţa». «Eu nu sunt Dumnezeu», mi-a răspuns, «şi nici Iisus Cristos, sunt un preot ca toţi ceilalţi, nu mai mult, dar poate că mai puţin. Eu nu fac miracole». «Te rog, părinte, salvează-mă», l-am implorat plângând.

Padre Pio a tăcut o clipă. Şi-a ridicat ochii la cer şi am văzut că buzele sale s-au mişcat rostind o rugăciune. În clipa aceea, am simţit din nou parfumul intens de violete. Padre Pio a spus: «Du-te acasă şi roagă-te. Eu mă voi ruga pentru tine. Te vei vindeca». M-am întors acasă şi de atunci orice simptom al bolii a dispărut".

Padre Pio nu era mereu sfântul blând şi zâmbitor, dispus să vindece bolile şi să reconforteze prin cuvintele sale. El vedea „realitatea absolută", fără barierele spaţiului şi ale timpului şi uneori era purtătorul veştilor dureroase. Le spunea celor interesaţi ziua morţii lor, cu acelaşi calm şi concizie cu care profeţea o vindecare neaşteptată.

Giancarlo Pedriali povesteşte: „Pe vremea marilor mulţimi ce se îmbulzeau la Padre Pio, i se trimiteau la mănăstire doi jandarmi care stăteau lângă el să-l apere. Într-o zi, în sacristie, pe când îşi scotea sfintele podoabe după celebrarea Liturghiei, părintele s-a întors zâmbitor spre unul dintre cei doi jandarmi: «Cum am terminat aici şi am spus mulţumirea pentru Liturghie, vino în chilia mea, pentru că trebuie să-ţi vorbesc».

Jandarmul, foarte mulţumit, a aşteptat ca Padre Pio să termine, iar apoi a mers în chilia călugărului. «Ascultă», i-a spus părintele, «peste cel mult opt zile te duci la casa părintească şi mori, dragul meu». «Dar părinte, mă simt foarte bine», a

spus jandarmul. «Nu-ţi bate capul», a adăugat capucinul, «va fi mai bine aşa, peste opt zile. Ce-i viaţa aceasta? Un pelerinaj: suntem mereu pe drumuri, dragul meu. Cere o permisie şi du-te să te prindă evenimentul acasă. Dacă mori mâine şi nu află rudele?» Jandarmul, complet zăpăcit de aceste cuvinte, l-a întrebat: «Părinte, pot povesti şi la alţii ce mi-aţi spus?». «Deocamdată nu», i-a răspuns călugărul. «Vei spune totul numai când vei fi acasă».

Tânărul a coborât la San Giovanni Rotondo şi a cerut o permisie pentru a merge acasă. Superiorii nu voiau să i-o acorde, pentru că nu avea nicio justificare. Padre Pio, care îl cunoştea pe plutonier, a intervenit: «Lasă-l să meargă acasă la mama lui, bietul băiat, lasă-l să meargă». Plutonierul i-a dat permisie.

Ajungând acasă, jandarmul le-a zis părinţilor: «Padre Pio a spus că voi muri, am venit să vă salut». După opt zile, tânărul jandarm a murit”.

XIX – SFIDAREA LEGILOR FIZICE

Miracole permanente – Femeia care vede fără pupile – „Din punctul de vedere al ştiinţei, piciorul meu e paralizat” – De ce a fost discutat acest caz la un congres de medicină.

Printre vindecările atribuite lui Padre Pio există unele cu trăsături caracteristice care au provocat multe discuţii printre medici: pacientul, după producerea miracolului, şi-a reluat viaţa în mod cu totul normal, dar păstrându-şi în trup cauzele fizice ale maladiei şi continuând să fie, din punct de vedere ştiinţific, bolnav.

Pe doi oameni vindecaţi de Padre Pio în acest mod i-am cunoscut şi eu şi i-am rugat să-mi povestească situaţia lor extraordinară.

Gemma Di Giorgi, siciliană din Ribera, în provincia Agrigento, de peste treizeci de ani vede fără pupile. „Dacă vă uitaţi bine la mine, puteţi observa că ochii mei sunt ciudaţi: de fapt, nu am pupile”, mi-a spus în timpul unei întâlniri în satul ei natal. „Din punctul de vedere al ştiinţei medicale, eu n-ar trebui să văd nimic; însă văd şi scriu ca un om normal”.

Gemma Di Giorgi face parte din congregaţia Slujitoarelor Milei Divine, întemeiată de preotul Domenico Labellarte sub conducerea lui Padre Pio. De obicei, trăieşte în satul ei natal, dar cutreieră adesea prin lume pentru a-şi spune povestea. Despre ea s-a făcut şi un film documentar.

„M-am născut în ziua de Crăciun, în 1939”, mi-a povestit. „Aproape imediat, mama şi-a dat seama că ochii mei nu erau ca şi ai celorlalţi copii, iar când aveam trei luni a început să se teamă că nu văd. M-a dus la medicul din Ribera, care, nereuşind să evalueze gravitatea situaţiei, s-a gândit să mă trimită la doi specialişti de la Palermo, oculiştii Cucco şi Contino. Aceştia m-au declarat oarbă, întrucât îmi lipseau pupilele.

Familia mea era disperată, dar nu era nimic de făcut. Părinţii mi-au povestit că adesea mă duceau la biserică, în faţa altarului Sfintei Fecioare, pentru că doar o minune m-ar fi putut vindeca.

Într-o zi, când aveam vreo şapte ani, ne-a căutat o rudă de-a noastră călugăriţă. Văzând în ce stare mă aflu, i-a sfătuit pe părinţii mei să ceară ajutorul lui Padre Pio, un călugăr capucin sfânt, care purta stigmatele. Bunica mea a pus mari

speranţe în acel sfat, a început să se roage şi i-a cerut călugăriţei să-i scrie o scrisoare părintelui.

După ce s-a întors la mănăstire, ruda noastră i-a scris capucinului, relatându-i cazul meu. Într-o noapte l-a visat. Padre Pio i-a spus: «Unde e această Gemma pentru care mă zăpăciţi de cap cu atâtea rugăminţi?». Tot în vis, călugăriţa m-a adus în faţa lui. Părintele mi-a făcut un semn pe ochi şi a dispărut. A doua zi, călugăriţa a primit o scrisoare de la Padre Pio care spunea: «Draga mea, te asigur că mă voi ruga pentru fetiţă, dorindu-ţi toate cele bune».

Impresionată de coincidenţa dintre vis şi scrisoare, ruda aceea ne-a scris îndemnându-ne să mergem imediat la San Giovanni Rotondo. Pe acele vremuri, îndată după război, era foarte obositor să călătoreşti. Am plecat totuşi, împreună cu câţiva consăteni. Atunci când trenul a străbătut o bună bucată de drum de-a lungul mării, am avut impresia că văd ceva. I-am spus bunicii, dar ea n-a vrut să creadă pentru că, examinându-mi ochii, a observat că sunt tot lipsiţi de pupile.

La San Giovanni Rotondo, am mers să ne spovedim lui Padre Pio. Bunica m-a sfătuit să-i cer ajutorul pentru vindecarea mea, dar eu am uitat. Îmi amintesc însă că, îndată ce am îngenuncheat în faţa lui, părintele mi-a atins ochii cu partea rănită a mâinii sale, făcând semnul crucii.

Bunica, foarte îngrijorată de faptul că am uitat ce era mai important, plângea. A rămas în biserică toată ziua, până când a reuşit şi ea să ajungă la confesional. L-a rugat ea pentru vindecarea mea. „Păstrează-ţi credinţa, fiica mea”, i-a spus Padre Pio. „Fetiţa să nu plângă şi nici tu să nu fii îngrijorată. Gemma vede, iar tu o ştii”.

Nu avusesem încă Prima Împărtăşanie şi am avut norocul s-o primesc din mâinile lui Padre Pio. Am fost pregătită sufleteşte de către bunica. În clipa Împărtăşaniei, un domn m-a luat în braţe şi m-a dus în faţa părintelui, care mi-a dat ostia şi apoi a desenat cu degetele semnul crucii asupra ochilor mei.

Am plecat de la San Giovanni Rotondo pline de speranţă. Acele umbre pe care le zărisem în călătoria mea cu trenul se limpezeau treptat. Mi se părea că îmi sporeşte vederea tot mai mult. Ajungând la Cosenza, bunica s-a îmbolnăvit şi a fost internată la spital. A trebuit să ne oprim în acel oraş câteva zile. Înainte de a pleca mai departe, bunica m-a dus la consultaţie, la oculistul spitalului. Imediat, medicul a spus că în acele condiţii nu puteam vedea. Dar, întrucât bunica mea insista, a efectuat unele experimente simple, iar la sfârşit a zis: «E un lucru inexplicabil: fără pupile, un om nu poate să vadă. Nu înţeleg cum poate vedea această fetiţă». Patru luni mai târziu, am fost consultată şi de profesorul Caramazza din Perugia, care m-a

supus unor analize minuţioase. Şi el a declarat că ochii mei nu vor vedea niciodată. Ceea ce tocmai se întâmpla cu mine era complet lipsit de explicaţie.

De atunci, a conchis Gemma, vederea mi s-a îmbunătăţit mereu. Am putut merge la şcoală, am învăţat să citesc şi să scriu. Astăzi, viaţa mea e la fel ca a oricărui om perfect normal”.

O altă vindecare atribuită lui Padre Pio şi considerată o minune se referă la Giuseppe Canaponi, fost feroviar toscan, mort în 1983, la şaptezeci de ani. „Eu sunt o sfidare în carne şi oase a legilor fizice”, repeta Canaponi. Într-adevăr, pentru ştiinţa medicală, piciorul lui stâng ar fi trebuit să fie complet înţepenit, însă el îl îndoia în mod normal.

Cu câteva luni înainte de moartea lui, am mers să-l vizitez la Florenţa. Canaponi se simţea bine. Mă însoţise prin oraş cu maşina. O parte din drum o parcursesem pe jos şi de-abia mă ţineam după el. Canaponi umbla repede şi nervos şi doar observându-l cu atenţie îţi puteai da seama că şchioapătă uşor. „Gamba stângă e cu doi centimetri şi patru milimetri mai scurtă decât cea dreaptă”, mi-a spus. „Ar trebui să port pantofi ortopedici, dar după miracolul înfăptuit de Padre Pio n-am avut niciodată nevoie de aşa ceva”.

În 1945, Giuseppe Canaponi trăia la Sarteano, în provincia Siena. Era căsătorit şi avea un copil mic. Lucra la întreţinerea instalaţiilor electrice ale unei linii feroviare. În dimineaţa de 21 mai, pe când mergea la servici cu motocicleta, a fost lovit de un camion. A ajuns la spital pe moarte. Medicii i-au identificat o fractură la craniu, o fractură la arcada stângă, ruptura timpanului stâng, fractura câtorva coaste şi cinci fracturi la piciorul stâng. A rămas agonizând câteva zile, apoi a fost declarat în afara oricărui pericol.

„Vindecarea a fost îndelungă, dar mulţumitoare, cu excepţia gambei”, mi-a povestit Canaponi. Era făcută zob în asemenea hal încât medicii nu izbuteau nicicum s-o lecuiască. Treceam dintr-un spital în altul. Am fost internat la Sarteano, Chiusi, Montepulciano. La 10 mai 1946, am fost dus la Clinica Ortopedică din Siena, unde am rămas în grija profesorului Leopoldo Giuntini, timp de un an şi jumătate. Apoi am mers la Rizzoli din Bologna. După primele intervenţii, fracturile de femur fuseseră parţial vindecate, dar, din cauza unei serii de complicaţii, gamba înţepenise complet. Medicii vorbeau despre „anchiloză fibroasă a genunchiului stâng” şi nu reuşeau să mă facă bine. În plus, rănile provocate de numeroasele intervenţii chirurgicale nu se cicatrizau.

Întrucât toate încercările de a îndoi gamba se dovediseră inutile, medicii de la Clinica Ortopedică din Siena au hotărât să încerce «flexiunea forţată a genunchiului,

pe aparatul Zuppinger, sub anestezie generală». Anestezia generală, în afară de faptul că mă împiedica să simt durerile flexiunii forţate, era necesară pentru a-mi relaxa complet muşchii gambei, încât genunchiul să rămână liber. Dar aderenţa musculară şi ligamentele care blocau articulaţiile erau atât de rezistente că şi acea intervenţie s-a dovedit inutilă. Ba mai mult, atunci când medicii au insistat cu mai mare putere, femurul mi s-a fracturat din nou şi a trebuit să rămân alte trei luni cu piciorul în ghips.

La începutul anului 1948, am fost externat de la Clinica Ortopedică din Siena şi declarat nevindecabil”.

Giuseppe Canaponi îmi prezintă o declaraţie în original de la Ospedali Riuniti di Santa Maria della Scala, semnată de director, doctorul Giuntini. Aici stă scris: „Se adevereşte prin prezenta că domnul Canaponi Giuseppe a fost internat în această clinică în anul 1948 pentru anchiloză a genunchiului stâng consecutivă unei fracturi de femur. Rezultând aleatorie orice terapie medicală şi fizică, s-a încercat mobilizarea forţată a articulaţiei rigide sub anestezie generală, dar fără niciun rezultat, ba chiar, în timpul acestei manevre, s-a produs din nou o fractură a femurului. Drept pentru care, a fost externat cu genunchiul înţepenit, la fel ca în momentul internării”.

„Urma să rămân cu gamba ţeapănă tot restul vieţii”, a continuat Canaponi. „Aveam treizeci şi cinci de ani şi nu mă puteam resemna. Am hotărât deci să mai încerc la alţi specialişti. M-am internat din nou la Rizzoli de la Bologna. După vizite medicale, radiografii, consultaţii, medicii de la Rizzoli mi-au spus că se putea încerca o operaţie, dar au adăugat că speranţele de succes erau foarte puţine şi vindecarea, în caz că s-ar fi produs, ar fi fost doar parţială. Cu aceste perspective, n-am avut curajul să înfrunt o nouă intervenţie chirurgicală.

Eram demoralizat şi rău ca o fiară rănită. Nu voiam să văd pe nimeni. Nu mai aveam poftă de viaţă. Îmi revărsam întreaga durere asupra soţiei mele care încerca să mă încurajeze. Pentru a mă deplasa, foloseam cârjele, dar reuşeam să mă târăsc doar câţiva metri, deoarece gamba, pe lângă faptul că era ţeapănă, mai era încă plină de răni sângeroase, care mă dureau. Adeseori, vrând să merg fără sprijin, cădeam şi atunci îmi urlam toată furia, înjurându-l pe Dumnezeu şi toată lumea.

Soţia mea era credincioasă, eu nu. Ea mergea la biserică, iar eu o certam. Înjuram ca să-i fac în ciudă, iar ea plângea.

Într-o zi, în parohia noastră a venit un călugăr să ţină conferinţe. Se născuse la Sarteano şi, aflând de cazul meu, a vrut să stea de vorbă cu soţia mea, pentru a o încuraja: «De ce nu-l duceţi pe soţul dumneavoastră la San Giovanni Rotondo, la

Padre Pio, capucinul care face miracole?». Soţia mea a venit să-mi spună acele cuvinte cu multă speranţă, dar eu am izbucnit într-un râs dispreţuitor, rostind înjurături şi insulte chiar şi împotriva lui Padre Pio.

Soţia mea n-a vrut să piardă acea posibilitate şi i-a scris de multe ori călugărului, dar n-a primit niciodată răspuns. Atunci a reînceput să-mi vorbească despre el şi să-mi ceară să-i fac pe plac. Situaţia mea se înrăutăţea mereu. Mi-am dat seama că am terminato cu viaţa. Puterea disperării a învins. Spre sfârşitul anului, m-am predat. «Bine», i-am zis soţiei mele, «să încercăm şi asta».

Hotărâsem să plecăm în seara de Crăciun. Cu două zile mai devreme, am avut o criză groaznică de rinichi. După o noapte de dureri înfiorătoare, mi-am revenit, iar la 24 decembrie 1948 am pornit. Călătoria a fost dramatică. În tren stăteam întins pe o targă, dar când trebuia să urc sau să cobor din tren aveam dureri atroce. Prima oprire a fost la Roma, a doua la Foggia. Pentru a ajunge la San Giovanni Rotondo exista un singur autobuz şi pleca dimineaţa devreme. Am hotărât să petrecem noaptea la o pensiune. În timp ce mă târam cu cârjele, am alunecat într-o băltoacă şi am căzut rău. Am fost ajutat de feroviarii care, ştiind că sunt un coleg de-al lor, mi-au pus la dispoziţie o cameră de oaspeţi în gară şi am petrecut noaptea acolo. Dimineaţa devreme, eu, soţia mea şi băiatul meu Augusto am luat autobuzul către San Giovanni Rotondo. Dacă în tren puteam sta culcat, în autobuz m-am înghesuit cum s-a putut: a fost, de fapt, o călătorie halucinantă.

San Giovanni Rotondo era, pe atunci, un mic sat lipsit de orice confort. Autobuzul se oprea la vreo doi kilometri de bisericuţa capucinilor. Drumurile nu erau asfaltate. Nu ştiu cum am reuşit să ajung la biserică. Îndată ce am intrat, m-am ghemuit pe o bancă, pe jumătate leşinat.

Nu văzusem niciodată o fotografie a lui Padre Pio, deci nu puteam să-l recunosc. În biserică erau mai mulţi capucini. Lângă mine era unul care le spovedea pe femei. Perdeluţa care de obicei îl ascunde pe confesor era trasă într-o parte. Călugărul ţinea ochii în pământ şi mâinile ascunse în mânecile sutanei. Când şi-a înălţat mâna dreaptă pentru a da binecuvântarea, mi-am dat seama că poartă mănuşi scurtate. «El e», mi-am spus. În clipa aceea, Padre Pio şi-a ridicat privirea şi m-a fixat câteva clipe. Sub acea privire, trupul a început să-mi tremure, de parcă ar fi fost electrocutat.

După câteva minute, părintele a ieşit din confesional şi a plecat. L-am întrebat pe paracliser când se va întoarce. «La ora patru după-masa, pentru spovedirea bărbaţilor, în sacristie», a răspuns. La patru eram din nou la biserică. Băiatul meu m-a însoţit în sacristie. Padre Pio începuse deja spovedania. Erau doar câţiva

oameni în faţa mea. După vreun sfert de oră, mi-a venit rândul. Înălţându-mă în cârje, m-am apropiat de călugăr. Am încercat să spun ceva, dar el nu mi-a dat răgazul. A început să vorbească, făcând un portret perfect al vieţii mele, al caracterului meu, al comportamentului meu. Parcă ar fi trăit dintotdeauna alături de mine. Eram complet sedus de cuvintele lui şi nu mă mai gândeam la picior.

Atunci când părintele şi-a înălţat mâna pentru a-mi acorda iertarea păcatelor, am simţit din nou acea formidabilă cutremurare pe care o încercasem dimineaţa. Fără a-mi da seama, am îngenuncheat şi mi-am făcut cruce. Apoi, tot fără a mă gândi la picior, m-am ridicat, mi-am luat cârjele în mână şi m-am îndepărtat umblând normal. Toate acestea le făceam fără să-mi dau seama că merg ca toţi oamenii. Soţia mea, care era în biserică, m-a văzut venind cu cârjele în mână, dar nici ea n-a băgat de seamă. Mi-a spus doar: «Ce senin eşti la chip». Ne-am oprit să ne rugăm puţin, iar apoi ne-am îndreptat spre ieşire.

Doar atunci şi-a dat seama de ceea ce s-a întâmplat. «Giuseppe, dar tu umbli», a spus. M-am oprit şi am privit cu imensă stupoare cârjele pe care le ţineam în mână. «E adevărat, umblu, şi nu simt nicio durere», am răspuns. «Tăticule», a adăugat băiatul meu, «când erai la Padre Pio ai şi îngenuncheat».

M-am simţit cuprins de o uriaşă emoţie. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. «Dar ce s-a întâmplat?» mă întrebam. Continuam să-mi îndoi gamba, fără să pot crede. Am parcurs drumul care duce de la biserică la pensiune umblând grăbit. Am urcat imediat în cameră, am luat perna de pe pat, am aşezat-o pe jos şi am îngenuncheat pe ea. Apoi m-am ridicat şi am îngenuncheat din nou. Puteam face acele mişcări în mod cu totul firesc, fără nicio durere sau greutate. Mi-am scos pantalonii şi mi-am examinat gamba: toate rănile, care puţin mai devreme erau dureroase şi sângerau, se închiseseră. Acum se vedeau doar cicatrici perfect uscate. «M-am vindecat într-adevăr», i-am strigat soţiei mele şi am izbucnit în plâns.

Vestea s-a răspândit ca fulgerul. La pensiune, toţi îşi aminteau de starea groaznică în care venisem dimineaţa. Am sărbătorit până târziu. În noaptea aceea, n-am reuşit să închid ochii. A doua zi, m-am dus să-i mulţumesc lui Padre Pio. Când m-a văzut, a zâmbit. Apoi, ridicându-şi ochii la cer, a zis: «Nu eu am făcut miracolul. Eu doar m-am rugat pentru tine. Te-a vindecat Bunul Dumnezeu».

Întoarcerea acasă a fost un marş triumfal. Oriunde mă opream, povesteam ce mi s-a întâmplat. Am ajuns în satul meu în seara ultimei zile a anului, spre miezul nopţii. La teatru se sărbătorea revelionul. Am intrat cu soţia mea şi am început să dansez. Cu toţii îmi cunoşteau situaţia şi, văzându-mă, au înţepenit. S-au dat la o parte şi m-au lăsat singur în mijlocul sălii pentru a mă vedea mai bine. Apoi au

izbucnit în aplauze răsunătoare. Am dansat peste două ore. De atunci n-am mai avut nicio problemă.

M-am întors să-mi fac analizele la Clinica Ortopedică din Siena. Medicii erau uluiţi. Întâi de toate, văzând că umblu. Iar apoi, deoarece radiografia piciorului meu nu se schimbase absolut deloc. Anchiloza fibroasă a genunchiului stâng era tot acolo şi n-ar fi trebuit nicicum să pot umbla.

Cazul meu, a conchis Canaponi, a fost prezentat şi la un congres medical, la Roma. Am fost consultat de mulţi iluştri specialişti, care veneau chiar şi din străinătate, şi toţi rămâneau uimiţi.” Giuseppe Canaponi mi-a arătat referatul profesorului Leopoldo Giuntini, scrisă la maşină, pe hârtie cu antetul „Universitatea Siena, Clinica Ortopedică, director Leopoldo Giuntini” şi semnată de însuşi profesorul.

Printre altele, ilustrul medic scrisese: „Avem deci toate motivele să considerăm că reluarea subită a mişcării articulare, în cazul Canaponi, constituie un eveniment extraordinar, care nu poate găsi în limitele actualei cunoaşteri ştiinţifice nicio explicaţie logică”.

După accident, Canaponi fusese declarat invalid permanent şi primea o pensie adecvată. Fiind vindecat de Padre Pio, se prezentase pentru a fi reangajat. Dar medicii, constatând că motivele fizice care au provocat invaliditatea continuau să se manifeste, iau reconfirmat invaliditatea. Pentru statul italian şi pentru ştiinţa medicală, Giuseppe Canaponi a rămas invalid până la moarte.

XX – CASA DE ALINARE A SUFERINŢEI

Toată viaţa dedicată bolnavilor – Primul spital în 1925 – Povestea ciudată a tranzacţiilor internaţionale pentru „acţiunile Zarlatti” – Trei milioane şi jumătate de franci pentru a începe – Un nucleu de prieteni – „E o mică sămânţă, dar va deveni un copac mare”

Padre Pio a fost omul suferinţei. Toată viaţa şi-a petrecut-o în permanente dureri şi chinuri fizice, mereu însoţite de grele încercări morale şi spirituale care îi însângerau sufletul. Trupul i-a fost crucificat timp de cincizeci de ani; sufletul – de-a lungul întregii existenţe.

Ca preot, Padre Pio poate fi definit drept „medicul” suferinţei. Şi-a exersat această misiune în confesional, unde petrecea până la optsprezece, nouăsprezece ore pe zi pentru a „îngriji” bolile sufletului, şi în viaţa socială, construind un mare spital, destinat mai ales bolnavilor lipsiţi de bani, şi căruia a ţinut să-i dea numele „Casa de Alinare a Suferinţei”.

La această mare înfăptuire, părintele a început să se gândească din tinereţe. Se spune că ideea i-a fost încredinţată de Iisus în timpul unei viziuni mistice.

La începutul anilor douăzeci, după ce se răspândise vestea stigmatelor lui Padre Pio, la San Giovanni Rotondo au început să vină mii de bolnavi, în căutarea vindecării miraculoase. Părintele, ştiind că nu-i poate ajuta pe toţi, s-a hotărât să se îngrijească de alinarea acelor suferinţe printr-un tratament medical adecvat, oferit bolnavilor cu cea mai adâncă iubire creştină.

Pe atunci, în tot ţinutul Gargano nu exista niciun spital. Cel mai apropiat de San Giovanni Rotondo se găsea la Foggia, şi pentru a ajunge la el trebuia să parcurgi patruzeci de kilometri de drum greu, cu mijloace de transport rudimentare.

În centrul localităţii San Giovanni Rotondo se găsea o veche mănăstire de Clarise: Padre Pio a transformat-o într-un spital minuscul, dar funcţional, cu două saloane, douăzeci de paturi, o sală de operaţii cu dotarea respectivă. A fost numit „Spitalul Sfântul Francisc” şi a fost inaugurat în ianuarie 1925.

Diverşi medici, prieteni ai părintelui, au început cu entuziasm să-şi ofere munca în mod gratuit, dar apoi au obosit. În puţin timp, micul spital a rămas inactiv şi a trebuit să fie închis.

Dar Padre Pio n-a renunţat la ideea sa. Şi-a dat seama că o operă de acest gen, pentru a funcţiona, are nevoie de solide temelii economice şi s-a străduit să le

găsească. Biografiile oficiale ale lui Padre Pio încep să vorbească despre Casa de Alinare a Suferinţei în anii patruzeci, dar la acea dată părintele lucra deja în secret la opera sa de un deceniu. Despre acei zece ani de activitate nimeni nu vorbeşte. Şi totuşi, sunt interesanţi, deoarece demonstrează spiritul întreprinzător şi elanul organizatoric ale lui Padre Pio. Am consultat numeroase biografii ale părintelui, cărţile despre Casa de Alinare a Suferinţei, şi niciuna nu rosteşte vreun cuvânt despre cei zece ani de obositoare căutare a finanţărilor pentru începerea construcţiei.

Probabil că tăcerea se datorează prezenţei lui Emanuele Brunatto, omul care, cu abilitatea sa de detectiv, îi demascase pe calomniatorii lui Padre Pio, spulberând acuzaţiile diabolice şi obligând autorităţile ecleziastice să-şi retragă gravele condamnări pronunţate împotriva capucinului.

După cum am văzut deja, pentru a obţine acest lucru, Brunatto fusese obligat să dezvăluie în public nelegiuirile unor personalităţi ecleziastice şi religioase, devenind astfel un „om incomod”. În mediile ecleziastice, lumea preferă şi în ziua de azi să păstreze asupra lui tăcerea cea mai deplină, însă Padre Pio ţinea mult la el. Îi cunoştea toate defectele, dar şi fidelitatea sa absolută, iar în momentele cele mai delicate recurgea la sprijinul lui. A făcut-o şi în anii treizeci, când pusese la cale o adevărată „lovitură economică”, prin intermediul căreia urma să-şi realizeze visul de ajutorare a bolnavilor. Iată, reconstituită prin documente absolut inedite, povestea acelei „lovituri”, care i-a permis lui Padre Pio să găsească banii pentru a începe construcţia clinicii.

În 1929, contesa Baiocchi a fost vindecată în mod miraculos de Padre Pio. Pentru a se revanşa, femeia a pus la dispoziţia părintelui câştigurile care vor fi obţinute din exploatarea unei serii de brevete, ce urmau să revoluţioneze sistemul feroviar mondial, înlocuind motorul cu aburi prin cel cu naft.

Brevetele le aparţineau inventatorilor Fausto Zarlatti şi Umberto Simoni, iar pentru exploatarea lor se constituise Societatea Zarlatti, compusă din contele Vincenzo Baiocchi, contele Alessandroni, avocatul Antonio Angelini Rota, inginerul Umberto Simoni (unul din cei doi inventatori) şi contele Edoardo Aluffi, din corpul de gardieni ai Papei. La intervenţia contesei Baiocchi, în societate a fost chemat şi Padre Pio, care a cerut să fie reprezentat prin prietenul său Emanuele Brunatto.

Primele experimente cu noile motoare dăduseră rezultate pozitive. Între 15 aprilie şi 15 noiembrie 1930, câteva locomotive cu motorul Zarlatti străbătuseră de mai multe ori traseul Roma-Ostia, cu un total de 3500 de kilometri, demonstrând valabilitatea brevetului. Deci, era necesar să fie cunoscut şi în străinătate, pentru

a-l include pe piaţa internaţională, iar această misiune i-a fost încredinţată lui Emanuele Brunatto.

La sugestia lui Padre Pio, pentru a evita obişnuitele neînţelegeri şi tărăgăneli birocratice italiene, Brunatto s-a mutat la Paris, unde a înfiinţat o filială franceză a Societăţii Zarlatti. Din Italia, părintele urmărea fiecare pas al prietenului său, după cum o dovedesc diversele bilete autografe conţinând instrucţiuni detaliate, trimise lui Brunatto.

Erau la curent cu această operaţiune şi alţi prieteni ai părintelui, ca Francesco Morcaldi, primarul din San Giovanni Rotondo, şi Antonio Massa.

La 4 martie 1931, Antonio Massa i-a trimis lui Morcaldi următoarea scrisoare, în care Padre Pio este indicat doar ca „prietenul”: „Scumpul meu Ciccillo, nu m-am dus în vizită la prietenul nostru, pentru că era zăpadă mare, dar aseară am avut cu el o lungă discuţie. În ce priveşte vânzarea acţiunilor Zarlatti, mi-a zis că e un lucru foarte periculos. Vânzarea trebuie făcută atunci când Emanuele Brunatto se întoarce din străinătate. Tu mai spus că inginerul Simoni ar vinde 50 de acţiuni cu 1500 de lire. Dacă nu le-a dat încă nimănui, opreşte-l, pentru că prietenul ar putea găsi pe altcineva dintre ai noştri care le-ar cumpăra, ca să nu ajungă pe mâini străine. Dragă Ciccillo, părintele insistă foarte mult în direcţia aceasta, deci nu pierde vremea”.

Brunatto, în străinătate, se mişca repede. De la Paris, a trecut la Berlin, pentru că Societăţile Maschinenbahn şi Krupp erau interesate de brevet. Între timp, Sfântul Scaun îi interzisese lui Padre Pio să aibă relaţii cu persoane străine de mănăstire. Din clipa aceea, părintele nu s-a mai putut interesa personal de mersul afacerii, iar Brunatto a continuat de unul singur.

Credinciosul prieten al lui Padre Pio, însă, dădea peste greutăţi tot mai mari. Avea nevoie de bani. Prin intermediul lui Morcaldi, a cerut un împrumut de douăzeci de mii de franci, care pentru acele timpuri însemna foarte mult, stârnind nemulţumirea celorlalţi asociaţi de la Zarlatti.

În 1931, Brunatto s-a mutat la Bruxelles pentru a plasa acţiuni în Belgia. Întrucât avea nevoie de fonduri şi nu reuşea să le obţină din Italia, s-a transformat pentru ocazie în impresar de cinema, de teatru, scenograf. În 1932, s-a întors în Italia, unde a avut o întâlnire furtunoasă cu Morcaldi şi unde câţiva acţionari de la Zarlatti l-au acuzat de înşelăciune. Brunatto nu s-a descurajat în faţa acestor noi greutăţi; dimpotrivă, a consolidat reprezentanţa pariziană a societăţii cu un sediu nou şi luxos.

În 1935, a încercat o afacere colosală pentru Zarlatti cu Uniunea Sovietică. În ’37, îşi face reapariţia Padre Pio. Îl trimite pe Morcaldi la Paris pentru a-i duce lui Brunatto o foarte afectuoasă scrisoare, ce dovedeşte că a continuat să aibă deplină încredere în el: „Scumpul meu prieten întru Cristos”, i-a scris Padre Pio, „fie ca Iisus să te ajute şi să te întărească, iar harul său să te însufleţească. Vine la tine prietenul nostru comun Ciccillo şi prin el îţi trimit îmbrăţişarea mea părintească. Ferice de el că te poate vedea în carne şi oase. Aş vrea din tot sufletul să fiu şi eu cu tine. Dar facă-se întotdeauna voia Bunului Dumnezeu. Vreau apoi să te rog insistent să nu pui obstacole în calea negocierii brevetului cu Statele Unite. Scumpul meu, nu-i împinge la disperare pe aceşti bieţi oameni care sunt în absoluta imposibilitate de a face chiar cel mai mic sacrificiu. De altfel, trei la sută nu e de lepădat. Răspunde-mi degrabă prin Ciccillo şi nu pierdeţi nici timpul, nici prilejul cel mai potrivit. Eu mă gândesc mereu la tine cu adevărată şi sfântă iubire întru Domnul şi te îmbrăţişez”.

Cesiunea brevetului în străinătate începuse să dea roade, după cum se deduce dintr-o scrisoare în care Brunatto le cere asociaţilor de la Roma să-i trimită partea care i se cuvine începând cu 1935.

Între timp, Padre Pio, aflând că brevetul a început să producă bani, şi-a grăbit paşii în Italia. La sfârşitul anului 1939, a reunit un grup de prieteni la San Giovanni Rotondo, dându-le sarcina de a pune temeliile marelui proiect.

Oamenii cărora părintele le încredinţa această misiune erau persoane ce se obişnuiseră să-i asculte discursurile aparent ilogice şi lipsite de simţ practic. Era vorba de doctorul Guglielmo Sanguinetti, un fost mason care, după ce fusese convertit de către Padre Pio, îşi părăsise satul şi îşi construise o căsuţă lângă mănăstirea Santa Maria delle Grazie, la San Giovanni Rotondo, dedicându-se îngrijirii gratuite a bolnavilor fără bani. Celălalt era doctorul Carlo Kiswarday, un farmacist din Zara. Într-o zi, pornise cu soţia lui spre Bavaria, pentru a o vedea pe stigmatizata germană Teresa Neumann; dar, ajungând la Bressanone, fără să ştie de ce, îşi schimbase drumul şi mersese la San Giovanni Rotondo, la Padre Pio. De aici nu mai plecase. Şi el îşi construise o căsuţă în apropiere de mănăstirea capucinului. Al treilea era doctorul Mario Sanvico, un veterinar care la Perugia avea o prosperă fabrică de bere, dar a preferat să se stabilească la San Giovanni Rotondo pentru a rămâne alături de Padre Pio.

Cei trei bărbaţi, după ce au stat de vorbă îndelung cu părintele despre construcţia pe care voia s-o realizeze, au convocat un consiliu de familie care a reprezentat şi prima şedinţă a membrilor fondatori. În procesul verbal al întâlnirii stă scris: „La 9 ianuarie 1940, orele 16,30, în casa Sanvico-Sanguinetti, s-au întrunit

următorii: domnişoara Ida Seitz, doctorul Carlo Kiswarday, doctorul Mario Sanvico, doamna Maria Antonietta Sanvico, doamna Mary Kiswarday, pentru a constitui un comitet de întemeiere a clinicii, potrivit intenţiilor lui Padre Pio din Pietrelcina. Cei prezenţi, după ce au aflat din partea doctorului Mario Sanvico de dorinţa părintelui, se referă în linii mari la acţiunile de întreprins. Cu ajutorul Providenţei, comitetul se constituie din următorii: fondatorul operei, Padre Pio din Pietrelcina (care deocamdată doreşte să nu fie menţionat); secretar, doctorul Mario Sanvico; casier-contabil, Carlo Kiswarday; medic-tehnician, doctorul Guglielmo Sanguinetti; directoare pentru organizarea internă, domnişoara Ida Seitz. Se convine asupra faptului că tot ceea ce se va întreprinde va trebui să aibă acordul lui Padre Pio".

Două ore mai târziu, Padre Pio a fost informat de ceea ce se stabilise la şedinţă. În jurnalul doctorului Mario Sanvico se citeşte: „La ora 18,30 eu şi doctorul Carlo Kiswarday am mers la Padre Pio, i-am înfăţişat varianta de organizare a operei şi l-am întrebat dacă a fost interpretat corect gândul său. Părintele aprobă cu bucurie iniţiativa şi binecuvântează proiectul. Pronunţă următoarele cuvinte: «Din seara aceasta începe marea mea ctitorie pământească. Vă binecuvântez pe voi şi pe toţi cei ce vor contribui la ctitoria mea care va fi tot mai mare şi mai frumoasă». Apoi, Padre Pio îi înmânează casierului, doctorul Carlo Kiswarday, ca primă donaţie, o monedă de aur de zece franci, exclamând: «Şi eu vreau să-mi dau obolul!...» ".

Cinci zile mai târziu, a găsit deja numele pe care vrea să-l dea ctitoriei sale. E un nume care cuprinde în semnificaţia sa un înalt angajament moral faţă de bolnavi şi care e, în acelaşi timp, cea mai nobilă misiune ce se poate realiza printre oameni. Doctorul Sanvico scrie în jurnal: „14 ianuarie, duminică. În seara aceasta, la ora 19, l-am întrebat pe Padre Pio ce nume vrea să dea Ctitoriei sale şi mi-a răspuns pe loc: «Casa de Alinare a Suferinţei» ".

Comitetul din San Giovanni Rotondo era la curent cu activitatea lui Brunatto în Franţa. De fapt, în jurnalul doctorului Sanvico se află această consemnare precisă: „Părintele crede că brevetul Zarlatti e potrivit pentru a-i finanţa Ctitoria".

În acea perioadă, Franţa tocmai trăia experienţele celui de-al doilea război mondial, iar Brunatto fusese implicat în aventuri politice care îl făcuseră chiar să ajungă la închisoare. Ca italian, încă înainte de ocupaţia germană, era considerat duşman. Constatând că se strică situaţia şi că orice e posibil, Brunatto s-a îngrijit să pună în siguranţă banii lui Padre Pio. La 9 iunie 1941, folosindu-se de Banque Italo-Francaise de Crédit, a trimis la San Giovanni Rotondo un cec pe numele lui Padre Pio, prin intermediul băncii Credito Italiano din Florenţa, cu următoarea indicaţie precisă: „Comitetului pentru construcţia clinicii din San Giovanni Rotondo". Cecul

conţinea suma de trei milioane şi jumătate de franci francezi, care la cursul actual ar însemna multe sute de milioane de lire. Acea sumă i-a permis lui Padre Pio să înceapă lucrările de construcţie.

Între timp, războiul a cuprins şi Italia, iar Padre Pio a trebuit să-şi amâne proiectul. L-a reluat la sfârşitul conflictului. La 5 octombrie 1946, membrii fondatori ai comitetului pentru construcţia clinicii şi-au făcut un statut legal şi au hotărât demararea lucrărilor.

Era nevoie de un proiect de construcţie. Părintele le-a examinat pe cele care i-au fost prezentate. A rămas pe deplin mulţumit doar de unul singur, semnat de inginerul Candeloro din Pescara, şi a hotărât să-l realizeze. A fost convocat autorul şi s-a descoperit că inginerul Candeloro nu există; proiectul fusese făcut de un oarecare Angiolino Lupi, care nu era nici măcar geometru.

Provenind din Abruzzo, având un caracter imposibil, fiu de oameni săraci, Angiolino Lupi făcuse doar cinci ani de şcoală primară. Nu avusese niciodată o anumită meserie. Când apărea un post liber, se prefăcea expert în sectorul respectiv şi încerca marea cu degetul. În tinereţe, la Castelfreddone, pentru a câştiga un ban, îi fotografia pe morţi. Lumea de pe-acolo era foarte nevoiaşă şi nu cheltuia pentru a-şi face poze. De fiecare dată când murea cineva, rudele se plângeau că nu au nicio imagine a defunctului. Atunci apărea Angiolino cu un Kodak ieftin. Ştergând chipul cadavrelor cu o cârpă umezită în apă călduţă, reuşea să le facă să deschidă ochii pentru câteva secunde, până le făcea poza.

Plecând din sat, Angiolino lucrase la Chieti, Lanciano, Pescara, Roma, în Siria şi Egipt. Fusese tâmplar, decorator, muncitor în turnătorie, scenograf. Era un om uriaş şi bine legat. Purta pantaloni de zuav, maiou şi cizme imense. Avea o fire îngrozitoare. Odată, pe când lucra într-o mănăstire, se certase cu toţi călugării şi, într-o criză de furie, a legat vreo opt de-o schelă.

Acest om atât de ciudat i-a plăcut lui Padre Pio, care l-a vrut alături de sine.

Lupi a devenit proiectantul, realizatorul şi şeful lucrărilor pentru Casa de Alinare a Suferinţei. În puţin timp, a organizat un şantier care era o minunăţie. I-a transformat pe muncitorii agricoli din zonă în tâmplari, fierari, zidari, dulgheri, decoratori, zugravi. Depăşind enorme dificultăţi tehnice, a realizat o operă pe care arhitecţi celebri au definito ca „un autentic miracol”.

La un moment dat, un inginer electronist din Foggia l-a dat în judecată pe Angiolino pentru „exercitarea abuzivă a profesiei”. Informându-l pe Padre Pio despre cele întâmplate, Angiolino a întrebat cu îngrijorare: „Mă vor băga la închisoare?”. „Nu te teme, fiule”, i-a răspuns părintele, „judecătorii vor fi înţelegători. Cel care

te-a reclamat şi-a primit diploma de la oameni; tu, în schimb, ai primit-o de la Dumnezeu”. Procesul s-a spulberat ca un balon de săpun.

Lucrările pentru construirea marii clinici au durat zece ani. Se întrerupeau atunci când nu mai erau bani şi reîncepeau atunci când se primeau noi ajutoare. Padre Pio a respins întotdeauna cu hotărâre orice propunere din partea Institutelor de Credit, care voiau să finanţeze construcţia prin împrumuturi masive de capital. El repeta mereu: „Aceasta e casa Providenţei: dacă Providenţa nu are fonduri la dispoziţie, se întrerup lucrările”.

De la fereastra mănăstirii, urmărea creşterea ctitoriei sale, cu emoţie. Don Giuseppe Orlando, prietenul apropiat al lui Padre Pio şi consăteanul său, părăsise Pietrelcina şi venise să muncească pe şantier. El a povestit: „Părintele mă pândea în fiecare zi de la geamul mănăstirii, iar seara îmi scutura sutana de praful strâns peste zi. Cât era de mulţumit!”

Parcurgând lista cu donaţii primite în timpul construirii Casei de Alinare a Suferinţei, dăm peste episoade emoţionante. Alături de sume uriaşe, provenind de la oameni bogaţi, se află o mie de lire de la o învăţătoare pensionară, zece lire trimise de un copil surd, cincizeci de lire aduse de o mamă văduvă care prin acel cadou rămânea cu totul lipsită de economii.

Cu sprijinul ziaristei engleze Barbara Ward şi al logodnicului ei, comandantul Jackson, fundaţia americană UNRA a trimis 400 de milioane pentru spitalul lui Padre Pio. Au ajuns la destinaţie doar 250, pentru că celelalte 150 statul italian le-a deturnat în mod misterios. În acelaşi timp, Mario Gambino, un muncitor italo-american, om de serviciu la Hunter College din New York, a trimis cinci dolari. Câteva zile mai târziu, Mario Gambino i-a trimis un alt plic lui Padre Pio, cu alţi zece dolari: câte unul pentru fiecare din cei zece copii ai săi. Gestul l-a emoţionat pe capucin şi pe prietenii săi. Cu cei cincisprezece dolari, au constituit „Fondul Mario Gambino”, care a devenit „Casa de Ajutor a Săracilor”, o iniţiativă ce le-a permis tuturor celor ce nu aveau bani şi nu erau sprijiniţi de nicio societate să fie de asemenea îngrijiţi în spitalul lui Padre Pio.

În 1956, Casa de Alinare a Suferinţei a fost terminată. La 5 mai, a avut loc inaugurarea. Ceremonia solemnă a fost prezidată de cardinalul Giacomo Lercaro. Erau prezente multe personalităţi: ministrul Braschi, ca reprezentant al Guvernului, senatorul Merzagora şi deputatul Petrilli, ca reprezentanţi ai celor două Camere; deputatul Medi, Beniamino Gigli, generalul Lorenzotti. Au venit mari medici din lumea întreagă: Italia era reprezentată de Valdoni, Alonzo, Condorelli, Ascenzi, Chini, Cassano, Puddu; din Statele Unite au sosit White şi Wangesteen; din Suedia,

Olivercrona şi Nylon; din Spania, Cibert-Queralto; din Argentina, Tarquini; din Belgia, Lequime; din Elveţia, Mahaim; din Franţa, Lian; din Anglia, Evans. Toţi, fără rezerve, admirau marea ctitorie înălţată în acel ţinut îndepărtat de mijloacele de comunicare.

Pius al XII-lea, la câteva zile după inaugurare, primindu-l pe unul dintre medici, a spus: „Spitalul din San Giovanni Rotondo, care se deschide acum, e rodul uneia din cele mai înalte intuiţii, al unui ideal îndelung chibzuit şi perfecţionat în contactul cu cele mai diverse şi mai crude aspecte ale suferinţei morale şi fizice ale omenirii”.

În primăvara anului 1957, Padre Pio i-a trimis o scrisoare Papei şi i-a prezentat anumite probleme care apăruseră odată cu ctitoria sa.

Padre Pio era om al bisericii, făcuse jurământul de sărăcie. Nu putea interveni în afacerile administrative şi era foarte conştiincios în respectarea datoriilor sale. Din toate colţurile lumii, primea cadouri, moşteniri, donaţii, bani lichizi şi bunuri imobiliare. Uneori i se întâmpla ca moştenitorii binefăcătorilor să se opună executării testamentului, afirmând că Padre Pio este călugăr şi deci nu are dreptul să primească moştenire. Cum trebuia să se comporte în asemenea situaţii?

La 4 aprilie 1957, Pius al XII-lea, prin intermediul adjunctului său, monseniorul Dell’Acqua, i-a răspuns părintelui, scutindu-l de jurământul de sărăcie, în ceea ce priveşte bunurile Casei de Alinare a Suferinţei.

Nu era vorba de o totală suspendare a jurământului. Padre Pio, în calitate de capucin, continua să aibă toate obligaţiile respective. Dar era scos de sub jurisdicţia superiorilor săi, în ceea ce priveşte administrarea bunurilor Casei de Alinare a Suferinţei, de care trebuia să răspundă numai şi în mod direct în faţa Sfântului Scaun.

Casa de Alinare a Suferinţei e principala ctitorie a lui Padre Pio. El o numea „lumina ochilor mei”. Pentru realizarea sa a muncit şi a suferit enorm. În timpul vieţii lui, părintele a văzut înălţate doar o parte din actualele clădiri. Nimeni nu credea că un spital poate avea vreun viitor acolo, în vârful muntelui. Dar Padre Pio vedea altfel lucrurile. În discursul ţinut la inaugurarea primei clădiri a clinicii, a spus: „Acum Casa de Alinare a Suferinţei e o mică sămânţă, dar va deveni un copac mare, un complex de spitale, un centru de studii clinice de valoare internaţională”. Pe atunci, astfel de cuvinte păreau absurde. Îndată după moartea părintelui, mulţi s-au gândit la închiderea clinicii în cel mai scurt timp. Însă acea „sămânţă” a crescut, până când a ajuns la actualul complex care arată deja ca un orăşel.

„Ctitoria mai trebuie mărită”, mi-a explicat monseniorul Riccardo Ruotolo, preşedintele marii clinici a lui Padre Pio. „Mai sunt alte proiecte de realizat. Părintele

dorea să construiască un azil de bătrâni, iar noi ne-am apucat deja de el. Complexul nostru este în continuă extindere. Pe munte, în spatele clinicii, există un oraş secret:

construcţii noi, drumuri, şantiere, camioane care circulă încoace şi încolo, excavatoare, buldozere, muncitori, ingineri, tehnicieni: un excepţional ferment vital, care e un miracol continuu al lui Padre Pio”.

Monseniorul Ruotolo vorbeşte în timp ce consultă un computer ultra modern care îi oferă tot felul de date. „După cum vedeţi”, spune zâmbind, „aceste maşini electronice mă informează în cele mai mici detalii. Rămânând comod la mine în birou, ţin sub control toată activitatea clinicii. Dispunem de un centru de elaborare a datelor, cu aparatură de avangardă. Am computerizat toate secţiile, până şi serviciul de la poartă pentru înscrierea la consultaţii, vizite, internări, plăţi: orice document este completat cu repeziciune, reducându-se la minim inconfortul pacienţilor”.

Monseniorul Ruotolo mă însoţeşte în vizita prin clinică. Saloanele sunt foarte frumoase, aerisite şi pline de lumină. De la Urgenţă, cu numeroasele ambulanţe, dintre care una prevăzută cu unitate mobilă de reanimare, trecem în Policlinică, în secţia de chirurgie generală, cu săli de operaţii dotate cu endoscoape cu fibre optice, amplificatori de imagine pentru diagnoza intraoperatorie, un electromanometru pentru studiul bolilor funcţionale ale esofagului.

Secţia de anestezie şi reanimare posedă în dotare mijloace tehnologice de înaltă sofisticare, o centrală de control a bolnavilor legată de un computer operativ. Secţia de medicină generală, cu optzeci şi patru de paturi, dispune de electrocardiograf, glucometre, oscilometre, oftalmoscoape, electroencefalografe, aparate pentru respiraţie mecanică, microinfuzori.

Urmează secţiile de geriatrie, gastroenterologie, hematologie şi oncologie, O.R.L., oculistică, nefrologie şi dializă, obstetrică şi ginecologie, nou-născuţi, genetică medicală, pediatrie, ortopedie şi traumatologie, dermatologie, cardiologie, medicină nucleară şi radioterapie, laborator de anatomie şi histologie patologică, pavilioanele pentru spălătorie, călcătorie, centrala termică, centrala electrică, un internat pentru moaşe şi asistente medicale, în sfârşit noile birouri ale administraţiei.

„Este vorba de unul din cele mai mari spitale din Italia”, spune monseniorul Ruotolo. „Cu siguranţă cel mai mare din Sud. Deservim întregul teritoriu Gargano, dar avem cereri de internare din toate colţurile Italiei şi chiar din străinătate. Regiunea Puglia ne-a rugat să ducem aparatura noastră şi în afara clinicii, iar noi

am acceptat. Există o mare criză de rinichi artificiali. În secţia de dializă a policlinicii noastre, avem optsprezece şi sunt totdeauna în stare operativă. În 1983, am efectuat 7200 de şedinţe de hemodializă. Pentru a putea ajuta un număr cât mai mare de bolnavi şi a-i scuti pe mulţi de drumurile obositoare până la San Giovanni Rotondo, am deschis noi centre la Rodi Garganico, Vieste, San Severo, cu aparatura şi personalul nostru specializat.

La 18 aprilie, între Universitatea Catolică Sacro Cuore şi Casa de Alinare a Suferinţei s-a semnat un acord privitor la Şcoala de Specializare în Medicină şi Chirurgie. Studenţii vor putea să-şi facă practica în policlinica noastră”.

XXI – PADRE PIO ÎNTRE PRIETENI

„L-am văzut plângând cu disperare pentru moartea unui prieten” – „Eu asist la Liturghie, de casă ai tu grijă „— Când nu putea vorbi de emoţie – „Canapone, mi-am pierdut tabachera” – „Haide, Beniamino, cântă-mi «Mamma»” – „Sunt vândut pe câteva centime”

În privinţa lui Padre Pio, tendinţa este de a se pune în evidenţă caracterul lui ursuz, răspunsurile dure, severitatea sa în faţa păcătoşilor, intransigenţa principiilor, dar acestea reprezintă doar un aspect al personalităţii lui. Părintele avea un suflet foarte bun, o afectivitate excepţională, un dar blând al iubirii.

„Am avut norocul de a mă bucura de prietenia sa timp de peste douăzeci de ani şi pot spune că n-am cunoscut om mai tandru”, mi-a spus Giovanni Gigliozzi, ziarist şi scriitor, autor de texte teatrale şi creator de reviste, una din cele mai populare voci ale radioului, unde lucrează de patruzeci de ani. Responsabil al unei structuri de emisiuni de pe Programul Doi (Seconda Rete) al radioului, a creat şi a condus multe emisiuni de mare popularitate şi succes, ca „Aici radio due”, „În direct de la Caffè Greco” etc.

„Am fost primul care am transmis vocea lui Padre Pio la radio”, mi-a povestit Gigliozzi. „Într-o zi, am participat la emisiunea pentru bolnavi «Infirmeria Radio», care cu acel prilej se transmitea în direct de la Casa de Alinare a Suferinţei. Am reuşit să mă apropii de părinte, la poarta mănăstirii, şi să-l conving să spună ceva la microfon. Câteva fraze; o rugăciune, dar vocea lui a făcut senzaţie printre ascultători, care mi-au telefonat apoi chiar şi din străinătate”.

De peste treizeci de ani, Gigliozzi e directorul responsabil al revistei bilunare intitulate „Casa de Alinare a Suferinţei” şi publică veşti şi evenimente referitoare la spitalul capucinului. „Padre Pio în persoană mi-a încredinţat această funcţie, în 1947, tocmai când am început să-l frecventez”, spune Gigliozzi. „Începuseră de puţin timp lucrările pentru marele spital. Mulţi prieteni şi adepţi ai săi trimiteau cadouri, iar în scrisori cereau veşti despre situaţia construcţiei. Părintele instituise un birou de corespondenţă, pentru a răspunde tuturor cererilor, dar era o sarcină dificilă, pentru că în fiecare zi veneau tot mai multe scrisori. Atunci, s-a gândit la o mică revistă, tipărită periodic. Întrucât eram ziarist, mi-a cerut s-o conduc. Îmi păstrez şi azi postul, chiar dacă e doar onorific, pentru că revista nu mai are nevoie de mine”.

Giovanni Gigliozzi l-a cunoscut pe Padre Pio printr-o serie de coincidenţe destul de ciudate. „Am auzit vorbindu-se pentru prima dată despre acest călugăr extraordinar imediat după război”, povesteşte el, „mai ales de la un prieten, Carlo Trabucco, ziarist ca şi mine. El scria critică teatrală în «Popolo», eu în «Avanti!». Ne întâlneam la premierele diverselor spectacole şi, întrucât Trabucco îl cunoştea bine pe părinte, vorbea despre el cu un entuziasm care mie mi se părea cam exagerat. Reacţia mea era de indiferenţă şi suspiciune, mai ales atunci când prietenul îmi povestea despre anumite fenomene, ca parfumul lui Padre Pio, pe care mulţi ziceau că-l simt şi departe de persoana lui.

La un moment dat, însă, am început să păţesc şi eu asemenea lucruri ciudate. Pe neaşteptate, simţeam un intens parfum de violete, în locuri neaşteptate, unde era imposibil să existe aşa ceva. Gândul îmi zbura la Padre Pio, dar mă enervam, îmi spuneam că sunt victima unor halucinaţii.

Într-o zi, fenomenul s-a produs în timp ce eram în vacanţă cu soţia mea, la Francavilla a Mare, în Abruzzo. Mă dusesem la gară să trimit o scrisoare expres şi în acel loc, care de obicei numai parfumat nu este, am simţit inconfundabila aromă de violete. În timp ce meditam asupra faptului, soţia mea a spus: «Dar de unde vine acest parfum?». «Îl simţi şi tu?», am exclamat uimit. Atunci i-am povestit despre Padre Pio, despre discuţiile cu Trabucco şi despre acel parfum care mă urmărea de câtva timp. «Dacă aş fi în locul tău», a spus soţia mea, «m-aş duce imediat la San Giovanni Rotondo».

A doua zi, am pornit la drum. Când am ajuns în faţa lui, părintele mi-a spus: «Ah, iată-l pe eroul nostru: ne-a trebuit ceva timp până să-l aducem încoace». În aceeaşi zi, am avut posibilitatea să stau de vorbă cu el, iar de atunci viaţa mea s-a schimbat”.

Gigliozzi a devenit un vizitator frecvent la San Giovanni Rotondo. După ce a fost numit director al gazetei publicate de Casa de Alinare a Suferinţei, se întâlnea cu Padre Pio şi din motive de lucru. A avut posibilitatea să-i cunoască prietenii, să vadă cum se poartă cu ei, să audă cu câtă afecţiune vorbeşte despre ei şi să constate cu câtă atenţie se interesează de problemele lor. Mărturia sa e foarte preţioasă pentru a-l cunoaşte pe Padre Pio în particular, departe de mulţime.

„Atunci când părintele se apropia de un om, îl transforma”, povesteşte Gigliozzi. „Pentru a-şi realiza proiectele, nu alegea somităţi ale ştiinţei sau lume pioasă, ci oameni obişnuiţi, adesea marginalizaţi. Cei mai apropiaţi colaboratori ai lui pentru construirea Casei de Alinare a Suferinţei au fost doctorul Guglielmo Sanguinetti, medic pensionar; doctorul Mario Sanvico, veterinar; doctorul Carlo

Kiswarday, farmacist, şi Angiolino Lupi, un simplu muncitor cu doar cinci clase primare.

Doctorul Sanguinetti era un toscan care îi ura pe popi, mason şi ateu. După ce-şi făcuse mulţi ani la rând meseria în Borgo San Lorenzo, la Florenţa, mai ales ca medic la spitalul feroviarilor, s-a retras la pensie. În 1940, a fost de acord să vină la San Giovanni Rotondo împreună cu soţia lui, care voia să-l cunoască pe Padre Pio. Sanguinetti nici nu voia să audă de călugăr şi a precizat că face drumul doar în simpla calitate de «şofer al nevestei».

A doua zi după sosirea la mănăstire, Sanguinetti a mers alături de soţie la Liturghia celebrată de părinte, iar apoi a mers în sacristie, cu ceilalţi bărbaţi, curios să-l vadă de aproape pe acel călugăr despre care se spuneau atâtea. Atunci când Padre Pio s-a întors spre grupul de persoane care aşteptau să-l salute, şi-a aţintit ochii asupra medicului toscan şi l-a chemat pe nume, de parcă l-ar fi cunoscut din totdeauna. I-a spus: «Tu trebuie să vii aici, să mă ajuţi în construirea unui mare spital». Doctorul Sanguinetti a început să râdă, dar a rămas foarte impresionat de faptul că părintele l-a chemat pe nume. «Cine i-o fi vorbit despre mine?», se întreba neliniştit.

Soţii Sanguinetti voiau să rămână la San Giovanni Rotondo doar câteva zile, dar medicul nu se hotăra nicicum să plece. L-a revăzut de câteva ori pe Padre Pio, care la un moment dat a revenit asupra subiectului cu spitalul. «Vinde-ţi mărunţişurile de la Florenţa şi vino să locuieşti aici, lângă mine», i-a spus. «Imposibil», a răspuns Sanguinetti. «Am ieşit la pensie şi n-am economii să-mi construiesc în acest sat o casă». «Tu ai o hârtie care îţi va rezolva în curând problemele», a declarat sentenţios părintele.

Sanguinetti s-a întors la Florenţa. Continua să se gândească la cuvintele auzite, fără a reuşi să le dea vreun sens. Într-o zi, i s-a comunicat faptul că a câştigat un mare premiu. De mult timp avea bonuri de tezaur şi, în acele zile, ca urmare a unei extrageri, cu unul din bonuri câştigase o sumă însemnată. Atunci a înţeles vorbele lui Padre Pio şi a hotărât să se mute la San Giovanni Rotondo.

Cu banii primiţi, şi-a construit o mică vilă şi a devenit mâna dreaptă a lui Padre Pio în proiectul clinicii. Părintele ţinea foarte mult la Sanguinetti, îl considera un frate. Când medicul a murit, Padre Pio a plâns ca un copil.

Am aflat vestea cea tristă la Roma şi am plecat imediat la San Giovanni Rotondo. Ajungând la mănăstire, am pornit pe trepte spre chilia lui Padre Pio, dar m-am oprit îndată: el era la jumătatea scărilor, sprijinit de un mare crucifix de lemn. Hohotele îi zguduiau puternic umerii. Fără să vreau, am asistat la o scenă

cutremurătoare. Printre lacrimi, Padre Pio a rostit aceste incredibile cuvinte: «Iisuse, dacă mi-ai fi spus că moare, eu ţi l-aş fi smuls». E o frază cumplită, care demonstrează cât de aproape se simţea Padre Pio de Iisus şi câtă iubire avea pentru prietenul său.

Doctorul Sanguinetti mi-a povestit următorul episod, la care asistase personal. Într-o zi a sosit la San Giovanni Rotondo o femeie cu o valiză de plastic şi s-a aşezat la rând cu celelalte femei pentru a se spovedi. Venindu-i rândul, a deschis valiza în faţa părintelui şi a izbucnit în plâns. Înfăşurat în haine vechi, înăuntru era cadavrul unui copil de vreo şase luni. Femeia făcuse drumul la San Giovanni Rotondo cu băieţelul bolnav, în speranţa că Padre Pio îl va însănătoşi. Dar, pe tren, micuţul murise. Femeia, disperată, însă cu o imensă credinţă, îl ascunsese în valiză şi îşi continuase călătoria. Doctorul Sanguinetti îmi spunea că dacă ar fi fost lăsat în valiză încă trăind, cu siguranţă ar fi murit sufocat. Deci, când i-a fost prezentat lui Padre Pio, era în mod cert un cadavru.

În timp ce femeia urla de durere, părintele a luat trupşorul în braţe şi s-a rugat câteva clipe. Apoi, întorcându-se spre mamă, pe un ton brutal i-a spus: «De ce ţipi în halul ăsta? Nu vezi că băiatul tău doarme?» Femeia şi-a privit copilul şi a văzut că respiră liniştit.

Soţia doctorului Sanguinetti, doamna Emilia, mi-a povestit o altă întâmplare pe care o trăise. La San Giovanni Rotondo, ea trăia într-o mică vilă din prefabricate, cu duşumea de lemn. Sub bucătărie, într-un fel de pivniţă, doctorul amenajase un cabinet unde consulta bolnavii. În fiecare zi, ea şi soţul ei mergeau la Liturghia pe care părintele o celebra în zori. Într-o dimineaţă, pe când se aflau deja în biserică, doamna Emilia şi-a amintit că n-a închis robinetul de apă în bucătărie. Nu era chiar sigură, dar dacă într-adevăr l-ar fi lăsat deschis, s-ar fi întâmplat un dezastru. Chiuveta avea scurgerea înfundată, iar apa, revărsându-se, ar fi inundat bucătăria, s-ar fi infiltrat în duşumea şi s-ar fi scurs în cabinetul soţului, distrugând tot ceea ce era înăuntru. Ce să facă? Să asiste la Liturghie, sau să alerge acasă pentru a verifica? Adresându-i-se în gând lui Padre Pio, care slujea la altar, i-a spus: «Eu asist la Liturghie, de robinet să ai tu grijă». După slujbă, a fugit acasă. Doar atunci când a intrat în bucătărie, apa a început să se reverse cu putere: robinetul rămăsese deschis, dar în absenţa ei nu se vărsase nici măcar un strop de apă".

Un alt laic care se putea apropia cu uşurinţă de Padre Pio în viaţa particulară era Giuseppe Canaponi, feroviarul toscan convertit şi vindecat de părinte în 1948. «Toate clipele libere le petreceam la San Giovanni Rotondo", mi-a povestit Canaponi. „Eram fericit doar în preajma lui. Mai mult decât cel ce m-a vindecat, era

pentru mine ca adevăratul meu tată. Simţeam că mă iubeşte. Uneori, îmi încredinţa sarcini foarte delicate, care îmi dădeau de înţeles câtă încredere are în mine. Eram unul din foarte puţinii oameni care puteam urca în chilia lui fără a cere voie de la nimeni. Mergeam la el în vizită la orice oră, iar el mă primea mereu zâmbitor. În glumă, îmi spunea «Canapone, mare duce de Toscana».

După ce s-a întins vestea vindecării mele, asociaţii, comunităţi parohiale, cercuri catolice, confraternităţi şi chiar universităţi mă invitau să povestesc cu gura mea întâmplarea miraculoasă. Nu numai în Italia, ci şi în străinătate. Eu nu ştiam ce să fac. I-am cerut un sfat lui Padre Pio. «Pot să povestesc cu toată sinceritatea ce s-a întâmplat, sau trebuie să tac?», l-am întrebat. El a rămas câteva clipe în linişte, cu ochii în pământ. Apoi şi-a aşezat mâinile pe umerii mei şi, fixându-mă cu intensitate, a spus: «Trebuie s-o faci. Eu nu pot spune nimic, dar tu da: trebuie să depui mărturie despre bunătatea şi măreţia Domnului nostru». Astfel am început să cutreier lumea. Am mers la diferite popoare europene şi chiar în America. Peste tot, după ce ascultau ceea ce mi s-a întâmplat, oamenii îmi cereau să le vorbesc despre Padre Pio şi nu se mai săturau ascultându-mă.

Când mă întorceam din acele călătorii, mergeam la San Giovanni Rotondo. Aveam o mulţime de oameni pe care trebuia să i-i recomand părintelui: bolnavi, cazuri disperate, situaţii dramatice. El asculta răbdător, cerea informaţii mai detaliate, participa la suferinţa tuturor.

E adevărat că uneori părintele ridica vocea în faţa păcătoşilor şi îi certa, dar o făcea cu un scop precis: să obţină convertirea lor. Padre Pio avea un suflet extrem de sensibil. Când îi vorbeam despre bolnavi, despre oamenii aflaţi în suferinţă, ochii i se umpleau de lacrimi. Uneori, se emoţiona atât de mult încât nu mai reuşea să scoată niciun cuvânt. Pentru a-şi ascunde sentimentele, se închidea în el însuşi, până la a părea ursuz. Dar era numai o atitudine de protecţie.

Padre Pio ştia să fie şi un mare glumeţ. Avea un deosebit simţ al replicii. A existat o perioadă în care, profitând de concediu, m-am mutat la San Giovanni Rotondo şi eram mereu la mănăstire. Văzându-mă tot timpul, Padre Pio a spus: «Vai, Canapone, Canapone, mi-am greşit cariera». Am rămas înţepenit, pentru că nu ştiam ce vrea să zică. Zâmbind, părintele a continuat: «În loc de călugăr, trebuia să mă fac feroviar, atunci m-aş fi odihnit tot timpul, ca tine».

În iarna anului 1954, într-o seară, am ajuns la San Giovanni Rotondo în toiul furtunii. Era foarte frig şi eram răcit. Probabil aveam şi febră. Aveam probleme mai ales cu gâtul, pentru că mi se tăiase vocea. Am urcat în chilia lui Padre Pio şi l-am găsit împreună cu stareţul mănăstirii, părintele Carmelo Durante. I-am salutat în

şoaptă. Padre Pio m-a privit îngrijorat. «Ce-ai păţit?». Apoi, atingându-mi hainele: «Dar eşti ud leoarcă, bietul de tine». Întorcându-se spre părintele stareţ, a spus: «Ia vezi dacă n-avem ceva să punem pe el, ca să se încălzească». Stareţul nu ştia ce să facă. Şi-a ridicat braţele, ca pentru a spune: «Ce să-i dau?».

Atunci, Padre Pio a început să caute prin camera lui. După uşă a găsit un fular mare, de culoare maro. L-a luat şi, zâmbind, a spus: «Ai noroc. E aproape nou, l-am purtat numai de câteva ori». Mi l-a înfăşurat în jurul gâtului. Era un fular foarte lung: îmi acoperea umerii şi cobora de-a lungul trupului, până la genunchi. În timp ce Padre Pio îmi punea fularul, m-am simţit cotropit de o toropeală dulce. «Mă simt mai bine», am spus, iar din gât mi-a ieşit o voce perfect normală: afonia dispăruse. «Ai văzut că e mai bine la căldură?», a zis Padre Pio.

În seara aceea, m-am întors la pensiune cu fularul părintelui şi am continuat să-l port şi în zilele următoare. Înainte de a pleca în Toscana, m-am dus să i-l dau înapoi, dar el mi-a zis să-l păstrez. A fost un cadou minunat.

Cu alt prilej, părintele mi-a dăruit un rozariu. Ca toate obiectele atinse de mâinile sale, şi acesta avea un parfum minunat şi, după douăzeci de ani, îl mai păstrează încă. Apoi mi-a dăruit un crucifix, o iconiţă având câteva fraze scrise cu mâna lui şi multe alte mărunţişuri.

Într-o zi, eram îngenuncheat în biserică, în spatele altarului, unde Padre Pio se oprea pentru a se ruga. Eram în faţa lui, pe partea opusă. Am văzut că se scotoceşte insistent prin buzunare. Apoi s-a ridicat. Atunci m-am apropiat şi l-am întrebat: «Aveţi nevoie de ceva?». «Vai, Canapone, mi-am pierdut totul», a zis, «mi-am pierdut tabachera şi chiar şi batista. Poate că le-am uitat în cameră». «Mă duc să le aduc», i-am răspuns. «Staţi aici. Până atunci, dacă vreţi, vă pot împrumuta batista mea: e nouă».

Ştiam că adeseori îşi foloseşte batista pentru a tampona sângele care îi curgea din rana de la coastă. Padre Pio a primit-o şi am văzut că şi-a strecurat-o sub sutană, în partea stângă. Mai târziu, mi-a fost dată înapoi, spălată şi călcată: dar au rămas urmele petelor de sânge.

La San Giovanni Rotondo, încercam să dau o mână de ajutor. Întrucât eram electrician, umblam prin mănăstire să repar prize, mufe, întrerupătoare. Asta-i plăcea lui Padre Pio. Spre seară, îl însoţeam în grădină sau pe verandă. Era momentul lui de relaxare. Stătea aşezat sau uneori se plimba. Puţini oameni aveau voie să rămână cu el. Printre ei, se aflau uneori actorul Carlo Campanini, tenorul Beniamino Gigli, savantul Enrico Medi, profesorul Pietro Valdoni, primarul din San

Giovanni Rotondo, plutonierul de jandarmi şi încă vreo câţiva. Părintele vorbea, spunea glume, îşi amintea episoade din viaţa lui.

Odată a povestit că s-a înfuriat împotriva celor care făceau speculă pe socoteala lui. «Măcar de m-ar vinde la un preţ mai bun», a spus zâmbind. «Dar mă vând pe nimic. Într-o zi, să fi fost prin 1922 sau 23, am auzit strigându-se sub geamuri: ’De vânzare Padre Pio pe douăzeci de centime’. Am ieşit în geam şi am văzut un flăcău care flutura o poză de-a mea. Indignat, i-am strigat: ’Nemernicule, îţi arăt eu ţie să mă vinzi numai cu douăzeci de centime’. Flăcăul, înspăimântat, a zbughit-o din loc».

Cu Enrico Medi, părintele vorbea despre ştiinţă, despre frumuseţea lumii create. Când era Gigli, înainte de a se retrage în chilie, Padre Pio spunea mereu: «Haide, Beniamino, cântă-mi ’Mamma’». Tenorul se ridica în picioare şi începea cântecul, dar nu reuşea niciodată să-l termine, pentru că la un moment dat părintele, copleşit de emoţie, izbucnea în plâns, se ridica şi mergea în chilie.

Odată, în primele ore de după-masă ale unei zile de vară, m-am aşezat în pragul porţii mănăstirii, aşteptând ora la care se deschide din nou. Ştiam că portarul merge să se odihnească până pe la ora 15. La un moment dat, am auzit paşi. «E portarul», m-am gândit şi m-am pregătit să intru. Poarta s-a deschis şi era Padre Pio. «Ce faci aici?», m-a întrebat. «Aşteptam să-mi deschidă cineva poarta ca să vin la dumneavoastră», i-am răspuns. Iar el: «Vai, n-am văzut încă niciunul din burdufurile acelea negre». Am râs de gluma lui şi a râs şi el. Apoi am zis: «Părinte, e multă lume afară care aşteaptă binecuvântarea dumneavoastră: pot merge să deschid biserica?». Iar el: «Tu ce părere ai? Dar bineînţeles, du-te şi deschide».

Lumea a intrat în biserică şi s-a dispus în jurul părintelui. Toţi încercau să se apropie de el pentru a-i săruta mâna sau a-i spune ceva. În grup era o femeie foarte înaltă şi destul de gălăgioasă care, cu voce puternică, tot spunea: «Părinte, rugaţi-vă pentru mine, m-a părăsit bărbatul». Repeta mereu fraza pe un ton plângăcios şi isteric, care te călca pe nervi. Nu avea pic de respect pentru ceilalţi şi pentru locul sfânt. La un moment dat, Padre Pio şi-a înălţat ochii spre femeie. După ce a fulgerat-o cu una din privirile sale înfiorătoare, i-a spus: «Dacă ai fi fost cumsecade, nu te-ar fi părăsit bărbatul». Femeia a amuţit şi a ieşit imediat din biserică.

Atunci când era ursuz, Padre Pio avea totdeauna un motiv. Cunoştea psihologia şi mentalitatea fiecărui om ce îi stătea în faţă. Citea în mintea şi în inima lor şi ştia cum să se comporte cu fiecare în parte, în folosul sufletului lor.

Odată, Carlo Campanini a convins-o pe o prietenă a lui, actriţă, să meargă la Padre Pio. Această actriţă, foarte cunoscută, era curioasă de fenomenele care aveau loc în jurul părintelui, dar nu se gândea la sufletul ei. A ajuns la San Giovanni Rotondo, s-a cazat la un hotel şi l-a informat pe Campanini, crezând că el poate să i-o prezinte lui Padre Pio. Dar Campanini i-a spus că la San Giovanni Rotondo nu era nevoie de recomandări. Pentru a te apropia de părinte, trebuia să mergi în biserică şi să te spovedeşti. Actriţa a încercat să se travestească. Şi-a luat nişte ochelari fumurii, a intrat în biserică şi s-a aşezat la coadă pentru spovedanie. Când i-a venit rândul, a îngenuncheat în confesional, dar a rămas doar câteva clipe.

Ce anume îi va fi spus Padre Pio nu se ştie. Actriţa a fost văzută ridicându-se tulburată şi fugind afară. Campanini a ajuns-o din urmă la hotel şi a găsit-o furioasă la culme. Plângea de mânie, înjurându-l pe Padre Pio. „Ăsta nu-i sfânt: e un ţărănoi, un necioplit, m-a gonit fără nicio delicateţe», protesta. Campanini a încercat s-o consoleze, dar actriţa n-a vrut să asculte nimic. «Pleacă de aici», spunea, «nu vreau să mai aud nimic despre acel călugăr şi nici pe tine nu vreau să te mai văd».

A plecat la Roma. O săptămână mai târziu, pe când eu şi Campanini mai eram încă la San Giovanni Rotondo, actriţa a telefonat disperată. «Nu mai pot dormi noaptea», i-a spus lui Campanini. «Padre Pio mă persecută, îl văd peste tot, simt că nu mai pot trăi în pace dacă nu vorbesc cu el». S-a întors la San Giovanni Rotondo, iar de data aceasta întâlnirea cu părintele a fost cu totul diferită. Padre Pio îşi atinsese scopul. Femeia nu mai venise din curiozitate, acum se gândea doar la sufletul ei. S-a spovedit, s-a împărtăşit, iar apoi s-a întors de multe alte ori.

În afară de mine, părintele ţinea mult şi la familia mea, a continuat Canaponi. Când mergeam în vizită, întâi mă întreba de soţia mea şi copii. El le-a dat Prima Împărtăşanie copiilor mei: mai întâi lui Augusto, apoi lui Maria Pia. Fetiţa era foarte jucăuşă. În copilărie, nu voia niciodată să meargă la biserică pentru rugăciune. Avea mare încredere în Padre Pio şi de câte ori mergeam la San Giovanni Rotondo, alerga spre el de parcă îi era vreun unchi. El o prindea în braţe şi se jucau: «Trebuie s-o certaţi», ziceam eu. «Nu vrea să meargă la biserică, nu vrea să spună rugăciunea, e foarte răsfăţată». «Ba nu, e un copil bun», răspundea zâmbind Padre Pio. O asculta din catehism şi o învăţa scurte rugăciuni.

În 1963, am simţit deodată dorinţa de a mă ruga pentru părinţii lui Padre Pio. Nu ştiu din ce motiv, dar mi se părea că fac ceva pe placul părintelui, rugându-mă pentru morţii lui dragi, şi în fiecare zi, timp de câteva săptămâni, am spus în mod deosebit rugăciuni în acest scop. Apoi am renunţat.

Ulterior, m-am întors la San Giovanni Rotondo şi am mers, ca totdeauna, să mă spovedesc la părinte. Uitasem între timp de părinţii lui. Dar înainte de a-mi începe spovedania, Padre Pio mi-a spus: «Canapone, îţi mulţumesc foarte mult». «De ce?», l-am întrebat. «Pentru rugăciunile pe care le-ai spus pentru părinţii mei».

Am fost aproape de Padre Pio şi în momentele cele mai urâte ale vieţii sale, când a fost izolat şi nu putea să-i întâlnească pe credincioşi. Mergeam la el în vizită şi îl găseam mereu foarte trist. Într-o duminică, privind din mănăstire la piaţa din faţa bisericii, care era complet pustie, am spus: «Mai demult, acea piaţă era plină de maşini. Se vedeau numere din toate provinciile italiene. Acum nu e nimeni, nici măcar maşinile cu număr de Foggia». El a privit în linişte, apoi a spus: «Mulţumesc lui Dumnezeu, totdeauna am avut de lucru. Mai demult spovedeam, acum îmi spun rugăciunile. Facă-se mereu voia Domnului» “.

XXII – A DOUA PERSECUŢIE

Capcana „bancherului lui Dumnezeu” – Datorii de miliarde – „Nu ne atingem de donaţiile binefăcătorilor” – Noi condamnări ale Sfântului Oficiu – Microfoane în confesional – Acuzaţii infamante – Intervine Papa.

În 1952, Padre Pio avea şaizeci şi cinci de ani. De treizeci şi patru, picioarele, mâinile şi coasta lui purtau rănile stigmatelor şi în fiecare zi îl făceau să piardă (potrivit mărturiei profesorului Valdoni) cel puţin o ceaşcă de sânge. În plus, avea de îndurat atacuri cardiace, stări febrile foarte mari. Fizicul lui, extrem de şubrezit, rezista doar mulţumită unei voinţe de fier.

Cea mai mare dorinţă a sa era să se poată odihni, dar ştia că îi va fi imposibil, şi, uneori, nemairezistând la efort, invoca moartea ca pe o eliberare. Din 1917, adică de când fusese trimis la San Giovanni Rotondo, trăise ca un pustnic: nu avusese nicio zi de vacanţă şi ieşise din mănăstire numai pentru a merge la vot. Îşi petrecea zilele între confesional şi îngenunchetor, unde se reculegea în rugăciune şi meditaţie.

Un om de o asemenea înălţime spirituală ar fi trebuit să fie iubit şi respectat de toată lumea. Însă, din motive pe care poate că nimeni nu le va putea explica vreodată, tocmai în ultimii cincisprezece ani de viaţă a fost jignit, umilit, calomniat, judecat şi condamnat în modul cel mai brutal, prin încălcarea celor mai elementare drepturi ale omului. Lunga sa viaţă de sacrificii, suferinţe, stigmatele, convertirile, miracolele fuseseră complet uitate de multă lume; ba chiar unii le atribuiau pur şi simplu puterilor malefice.

Această incredibilă şi absurdă situaţie a fost determinată, după toate probabilităţile, de lăcomia economică. Operele pe care Padre Pio le realizase cu ajutorul fiilor săi spirituali şi al adepţilor săi constituiau un patrimoniu financiar impunător. Numai pentru Casa de Alinare a Suferinţei, aflată încă în construcţie, se cheltuiseră miliarde. În fiecare zi, la San Giovanni Rotondo soseau cadouri pentru operele lui Padre Pio. Contabilitatea, ţinută de diverse persoane, înregistra cifre ameţitoare. În calitate de călugăr, părintele făcuse jurământul de sărăcie şi nu putea dispune de nicio centimă; dar, după cum am văzut, Pius al XII-lea îl dispensase de această obligaţie, pentru a-i permite să administreze personal cadourile pe care binefăcătorii i le trimiteau pentru Casa de Alinare a Suferinţei.

Din păcate, în acea perioadă, Ordinul Capucinilor căzuse într-o ciudată capcană financiară, plănuită de Giambattista Giuffrè, care îşi începuse cariera ca funcţionar de bancă la Credito Romagnolo, la Imola, oraşul său natal, şi în câţiva ani devenise faimos în toată Italia, mai ales în mediile religioase şi ecleziastice, unde era numit „bancherul lui Dumnezeu”. Celui care îi împrumuta bani, Giuffrè îi plătea dobânzi anticipate care variau între treizeci şi sută la sută.

Fraţilor capucini, neobişnuiţi cu probleme de afaceri, acel personaj le apărea ca omul Providenţei. Aveau mănăstirile devastate de război şi n-ar fi putut niciodată să le reconstruiască recurgând la obişnuitele donaţii ale binefăcătorilor; s-au gândit, aşadar, să apeleze la Giuffrè pentru a-şi rezolva problemele. Mulţi stareţi de mănăstire le-au ordonat celor mai descurcăreţi dintre subordonaţii lor să strângă donaţii şi împrumuturi de la rude, prieteni, binefăcători şi să i le ducă „bancherului lui Dumnezeu”, pentru a încasa imediat dobânzi ridicate.

Existau probleme grave în numeroase mănăstiri din provincia Foggia, iar unii clerici s-au gândit să le rezolve prin „metoda Giuffrè”. „De ce să nu-i ducem bancherului Providenţei banii pe care îi primeşte Padre Pio?”, a spus cineva. Dar călugărul cu stigmate nu avea stimă pentru Giuffrè. De mai multe ori îşi exprimase uimirea în legătură cu acel om şi metodele lui ce încălcau toate regulile. A izbucnit un fel de dispută între părinte şi colegii care îl susţineau pe Giuffrè.

Nemulţumirea s-a răspândit, criticile s-au extins faţă de modul de viaţă al lui Padre Pio, faţă de contactele sale cu lumea, faţă de presupusele lui calităţi carismatice. Unii au început să pună sub semnul îndoielii totul, să suspecteze totul. Comunitatea religioasă s-a împărţit. Pacea din mănăstire s-a risipit.

Disensiunile au depăşit zidurile mănăstirii şi s-au infiltrat chiar şi printre colaboratorii laici ai lui Padre Pio, mai ales printre cei care lucrau la proiectul Casei de Alinare a Suferinţei. Au intervenit ziarele. Dintr-un exces de zel, care uneori sfârşea în fanatism, veştile au fost exagerate. După cum era de prevăzut, au fost obligaţi să intervină superiorii şi autorităţile ecleziastice.

În decembrie 1951, sosesc la San Giovanni Rotondo, pentru a examina situaţia, doi prelaţi de la Sfântul Oficiu: monseniorul Giovanni Pepe şi abatele Emanuele Caronti, şi pleacă exact la31 decembrie. La 16 ianuarie 1952, responsabilul comunităţii de Capucini este informat de Sfântul Oficiu că la San Giovanni Rotondo s-au constatat „numeroase nereguli”. Ca urmare a somaţiei tribunalului ecleziastic, clericii de la San Giovanni Rotondo au primit ordinul de „a nu favoriza pelerinajele şi de a nu difuza scrierile şi imaginile lui Padre Pio”.

La 30 iulie, un decret al Sfântului Oficiu, publicat în „L'Osservatore Romano", punea la index opt publicaţii despre Padre Pio. La 6 august 1953, a fost trimis un nou conducător religios pentru provincia Foggia, unde era Padre Pio. De obicei, această funcţie îi este încredinţată unui cleric din aceeaşi jurisdicţie; dar, ca pedeapsă, de data aceasta a fost ales un străin, părintele Teofilo, din provincia Toscana.

În august 1958, a fost declarat falimentul lui Giambattista Giuffrè. Toţi cei care l-au împrumutat pe „bancherul lui Dumnezeu" au rămas cu buzele umflate. Cei mai păgubiţi au fost călugării. Câţi bani au pierdut în acel dezastru, e greu de stabilit. Oricum, a fost vorba de multe miliarde. Conducătorul ordinului, într-un referat confidenţial, a scris: „Am fost obligaţi să plătim o sumă enormă, drept care am fost aproape ruinaţi, la marginea dezastrului economic". Sfântul Scaun a poruncit să fie restituiţi toţi banii celor escrocaţi. Papa a înfiinţat o comisie de cardinali care să se ocupe de situaţie şi să atenueze într-un fel scandalul care izbucnise.

Pentru a-şi plăti datoriile către creditori, stareţii din diverse mănăstiri au încercat să strângă bani de oriunde. Încasările pentru ctitoria lui Padre Pio au început să redevină obiect de interes. De data aceasta, au fost chiar superiorii ierarhici cei care i-au cerut lui Padre Pio să le dea banii, dar el a răspuns că n-o poate face, întrucât nu-i aparţin lui.

Acest al doilea refuz a făcut să sporească disensiunile şi duşmăniile. Împotriva lui Padre Pio au fost pronunţate noi acuzaţii, au fost inventate noi calomnii. Pentru a-l doborî, cei mai fanatici au ajuns chiar să comită unul din păcatele cele mai grave ale moralei catolice: încălcarea tainei spovedaniei. A menţine această taină, din partea duhovnicului, ca şi din partea celor ce o cunosc, este o obligaţie extrem de importantă, care nu poate fi anulată de nimic. Unii colegi ai lui Padre Pio au instalat un aparat de înregistrare în chilia călugărului şi unul în confesional, cu scopul de a strânge dovezi împotriva lui şi a adepţilor săi.

Au fost înregistrate astfel unele spovedanii care au fost apoi ascultate la Roma.

În primăvara anului 1960, câţiva străini au observat că în confesionalul lui Padre Pio se întâmplă ceva ciudat. Înainte de sosirea capucinului pentru a asculta spovedaniile, apăreau doi călugări cu îndeletniciri misterioase, puneau un fir în priză şi îndată se auzea un fâşiit ciudat. Nimeni nu se gândea la un casetofon. Când Padre Pio se îndepărta la sfârşitul spovedaniei, reapăreau cei doi călugări misterioşi şi scoteau firul din priză.

Primul care a descoperit casetofoanele şi a denunţat situaţia a fost însuşi Padre Pio, care l-a convocat la San Giovanni Rotondo pe episcopul de Manfredonia, monseniorul Andrea Cesarano şi cu lacrimi în ochi i-a spus, arătându-i microfoanele ascunse în chilia lui: „Vezi ce-mi fac fraţii mei?”

Padre Pio a denunţat această nelegiuire şi în faţa unor colaboratori şi fii spirituali ai săi. Judecătorului Curţii de Apel de la Florenţa, Giovangualberto Alessandri, i-a înmânat briceagul cu care el însuşi tăiase firele microfoanelor, iar lama păstra încă semnele scurt-circuitului.

Afacerea microfoanelor din confesionalul lui Padre Pio a fost relatată pe larg în ziare. „L’Osservatore Romano” a intervenit cu o dezminţire, definind ştirea drept „scandaloasă, falsă şi calomnioasă”. Dar zelul organului de presă vatican n-a făcut decât să provoace reacţia prietenilor lui Padre Pio, care au publicat probe zdrobitoare, inclusiv corespondenţa dintre făptaşi, cu dispoziţiile privind executarea josnicului proiect.

Cu materialul strâns din înregistrările realizate în chilia şi în confesionalul lui Padre Pio a fost pregătit un dosar gros de acuzaţii împotriva călugărului şi a colaboratorilor săi, şi totul i-a fost prezentat Papei Ioan al XXIII-lea.

În vara anului 1960, arhiepiscopul de Manfredonia, monseniorul Andrea Cesarano, a fost convocat pe neaşteptate, telegrafic, la Vatican. La nouă seara, a fost primit în audienţă de Papa Ioan al XXIII-lea, care avea pe masă un amplu raport cu privire la Padre Pio. Papa a început să-l răsfoiască şi să-l comenteze. Monseniorul Cesarano era superiorul ecleziastic al lui Padre Pio şi un vechi prieten al lui. Acuzaţiile din acel raport erau extrem de grave. Părintelui i se reproşa că este un prost administrator al Casei de Alinare a Suferinţei, că se află sub influenţa unui grup de fanatici, dar mai ales că este imoral. Aceasta din urmă era acuzaţia cea mai odioasă. Padre Pio, care avea şaptezeci şi trei de ani, era acuzat că întreţine relaţii sexuale cu unele femei în timpul spovedaniei.

Ascultând acele calomnii infame, monseniorului Cesarano i-au dat lacrimile. I-a explicat Papei că Padre Pio, atunci când coboară să stea de vorbă cu vreun musafir, merge într-o chilioară care se deschide spre camera de oaspeţi printr-o ferestruică de cincizeci pe şaptezeci de centimetri. Între el şi musafir se află un zid gros.

Că acuzaţiile incluse în acel dosar erau foarte grave mi-a fost confirmat şi de către Giuseppe Siri, în cursul unui interviu despre Padre Pio. Printre altele, ilustrul cardinal mia spus: „L-am apărat luni de zile pe Padre Pio în faţa lui Ioan al XXIII-lea. Vorbeam despre el la fiecare întâlnire. Pe atunci, aveam multe însărcinări şi eram

primit adeseori la Papă. De fiecare dată, discursul se încheia cu problema Padre Pio. Papa, un om foarte cumsecade, un adevărat sfânt, era îngrijorat şi uimit de toate câte i se raportaseră. Până la urmă, s-a convins că bietul călugăr era străin de obiectul acelor acuzaţii, dar situaţia globală pretindea oricum o clarificare".

Aceasta era şi dorinţa superiorilor capucini.

La 10 aprilie 1960, superiorul general al Ordinului, părintele Clemente din Milwaukee, i-a trimis Papei Ioan al XXIII-lea o scrisoare „implorând" efectuarea unei „inspecţii apostolice la Padre Pio". La 30 aprilie, într-o audienţă acordată superiorului general şi colaboratorilor săi, Papa Ioan al XXIII-lea a „aprobat" cererile. La 22 iulie 1960, Sfântul Oficiu i-a încredinţat delicata sarcină monseniorului Carlo Maccari, secretar al vicariatului din Roma. Prelatul s-a confruntat cu una din cele mai încurcate situaţii de care s-a ocupat vreodată. Înainte de a pleca la San Giovanni Rotondo, a organizat o şedinţă la vârf, în cadrul curiei generale a Capucinilor, care s-a prelungit timp de patru ore.

Inspecţia monseniorului Maccari a început la 29 iulie 1960 şi s-a încheiat la 10 octombrie în acelaşi an. Comportamentul inspectorului a fost rece şi sever faţă de călugăr. După toate probabilităţile, îşi pregătise convingerea că acuzaţiile nu erau lipsite de temei. În acele zile, se împlineau cincizeci de ani de la hirotonirea lui Padre Pio. Prietenii îi pregăteau o sărbătoare impresionantă. Monseniorul Maccari a dat ordin să fie totul suspendat. A fost de asemenea suspendată publicarea unui număr festiv pe care revista „Casa de Alinare a Suferinţei" îl pregătise în mod special. Nu a avut loc niciun discurs de cinstire.

La sfârşitul inspecţiei, monseniorul Maccari a luat câteva măsuri aprobate de Sfântul Oficiu. Lui Padre Pio i se interzicea să celebreze căsătorii, botezuri, să aibă contact direct cu credincioşii, să spovedească anumiţi oameni. Nu trebuia să prelungească mai mult de o jumătate de oră celebrarea Liturghiei şi nu-i putea reţine pe credincioşi în confesional mai mult de trei minute.

Hotărârile inspectorului au afectat şi mănăstirea San Giovanni Rotondo, care a trecut în subordinea directă a Sfântului Oficiu, iar unii călugări, prieteni ai lui Padre Pio, ca pedeapsă, au fost îndepărtaţi chiar şi din provincia Foggia.

Până la urmă, lui Padre Pio i s-a luat şi Casa de Alinare a Suferinţei, el fiind obligat, prin invocarea disciplinei clericale, să renunţe printr-un gir în alb la acţiunile Casei, care au fost depozitate la banca vaticană IOR.

Scrisoarea Sfântului Oficiu care conţinea aceste hotărâri se încheia cu fraze foarte dure: „Padre Pio să fie invitat să se supună acestor reguli, în virtutea disciplinei religioase, şi, în cazul unei regretabile lipse de smerenie, să nu fie

exclusă recurgerea la pedepsele canonice”. La un asemenea ton amenințător nu se recurge de obicei în birocrația ecleziastică; în general, el este folosit doar față de rebelii care au recidivat în păcatul lor. Întrebuințându-l față de Padre Pio, Sfântul Oficiu dovedea că este convins de acuzațiile care îi fuseseră aduse fratelui cu stigmate.

XXIII – MAREA APĂRARE

Pedepsit ca un vinovat – Populaţia se răscoală – Polemici în ziare – Brunatto întemeiază un comitet internaţional – Întâlnirea cu cardinalul Ottaviani – O „carte albă" pentru O.N.U. – Padre Pio opreşte totul.

La dispoziţiile disciplinare impuse de Sfântul Oficiu împotriva lui Padre Pio după inspecţia monseniorului Maccari, s-au adăugat îndată cele ale noului stareţ, trimis la San Giovanni Rotondo cu datoria de „a menţine cea mai riguroasă disciplină, de a pune capăt oricărei forme de fanatism şi de a veghea ca Padre Pio să respecte regulile întocmai ca şi ceilalţi călugări".

Noul stareţ, un sicilian, s-a apucat să îndeplinească aceste sarcini cu cel mai mare zel, creând însă o situaţie de nemulţumire şi tensiune în interiorul mănăstirii, dar mai ales printre adepţii laici ai lui Padre Pio. A atârnat pe dată în biserică, în curte şi în sacristie afişe pe care stătea scris că nimeni nu se poate apropia de Padre Pio şi nu poate vorbi cu el în afara spovedaniei.

L-a lipsit pe părinte, bătrân şi bolnav, de îngrijitorul care îl însoţea de mulţi ani. Le-a interzis tuturor clericilor orice manifestare omagială la adresa lui Padre Pio, a interzis să-i fie sărutate stigmatele, să fie ajutat la urcarea treptelor, să i se ofere, ca de obicei, câte un pahar de bere în zilele mai călduroase. A mers până la a-i interzice bătrânului capucin să plângă în timpul celebrării Liturghiei. I-a interzis să-i viziteze pe bolnavii din clinica sa.

Ceremoniile religioase de Crăciun, Bobotează, Paşti şi Rusalii fuseseră sărbătorite întotdeauna de Padre Pio în mănăstirea San Giovanni Rotondo. Cu acele prilejuri, veneau pelerini din lumea întreagă pentru a petrece momentele solemne rugându-se alături de călugărul cu stigmate. Noul stareţ a rupt această tradiţie care dura de patruzeci de ani.

Stătea mereu în spatele lui Padre Pio şi când acesta trecea printre oameni şi se oprea să-i salute, intervenea cu brutalitate: „Haideţi, Padre Pio, repede, de câte ori să vă spun că n-aveţi voie să staţi de vorbă cu lumea".

În câteva luni, noul stareţ şi i-a făcut duşmani pe toţi credincioşii lui Padre Pio. La mănăstirea San Giovanni Rotondo au început să vină scrisori de protest, altele au fost trimise la Sfântul Oficiu de la Roma. Au existat conflicte şi certuri chiar şi în public, unele foarte dure, care au sfârşit la tribunal.

La 5 mai 1963, noul stareţ a avut o discuţie violentă cu primarul din San Giovanni Rotondo, cavalerul Francesco Morcaldi. Se apropia ziua onomastică a lui Padre Pio. Acea dată fusese dintotdeauna sărbătorită cu o deosebită solemnitate. În ziua de 4 mai, primarul a telefonat la mănăstire pentru a-l întreba pe stareţ ce s-a organizat pentru sărbătoarea lui Padre Pio. Stareţul a răspuns că, la fel ca în celelalte zile, va fi Liturghia la ora cinci dimineaţa şi o slujbă religioasă după masa. Primarul a sugerat ca Liturghia să fie celebrată la ora şapte, pentru a permite o mai bună participare a credincioşilor. „Nu consider că e necesar”, a răspuns stareţul. S-a stabilit că primarul şi consilierii comunali vor merge la mănăstire la ora nouă, pentru a-l felicita pe părinte.

În ziua următoare, la ora nouă, primarul şi consilierii erau punctuali în pragul mănăstirii. În spatele lor era o mulţime imensă. Stareţul a început să se lamenteze spunând că nu-i era pe plac acea învălmăşeală şi voia să-i gonească pe toţi. Padre Pio, care nu fusese anunţat de venirea primarului, a apărut în capătul coridorului, de unul singur, înaintând cu greu. Lumea i-a alergat în întâmpinare. Primarul s-a dus să-i sărute mâna, dar stareţul, îmbrâncindu-l pe părinte de după umeri, l-a obligat să intre într-o chilie şi l-a încuiat înăuntru.

„Nu vă puteţi închipui amărăciunea mea profundă”, povestea Francesco Morcaldi. „Niciodată nu păţisem aşa ceva. Plecând de la mănăstire, i-am expediat îndată o telegramă Secretarului de Stat, cardinalul Cicognani, în care spuneam: „Populaţia din San Giovanni Rotondo, umilită că nu-şi poate manifesta în mod adecvat sentimentele de recunoştinţă faţă de Padre Pio din Pietrelcina de ziua sa onomastică, o roagă pe Eminenţa Voastră să implore intervenţia Sanctităţii Sale pentru eliminarea restricţiilor în exerciţiul apostolic al demnului preot”.

În după-amiaza acelei zile, populaţia din San Giovanni Rotondo s-a răsculat. Bărbaţi şi femei au ieşit în stradă urlând fraze ameninţătoare împotriva stareţului mănăstirii. Purtau înscripţii care cereau libertate pentru Padre Pio şi pedepsirea temnicerilor săi.

A doua zi, stareţul i-a trimis o scrisoare primarului, exprimându-şi regretul pentru ceea ce s-a întâmplat. Primarul i-a răspuns că totul fusese provocat de comportamentul lui, al stareţului, faţă de Padre Pio. „Asemenea circumstanţe”, a scris primarul Morcaldi, „şi intenţia deliberată de a lipsi mulţimea de credincioşi de bucuria de a-şi exprima în faţa lui Padre Pio sentimentele de afecţiune şi recunoştinţă, ne-au consolidat în convingerea că părintele se află sub o aspră supraveghere şi că se urmăreşte limitarea contactelor sale cu populaţia şi deci a

libertăţii sale de apostolat care, după cum ştiţi mai bine decât mine, nu se reduce la exercitarea ministerului sacerdotal”.

Aceste polemici au ajus în ziare, sporind încordarea şi confuzia. La San Giovanni Rotondo revenise tensiunea gravă din timpul primei persecuţii şi cineva s-a gândit că un singur om putea s-o potolească: Emanuele Brunatto, acel ciudat fiu spiritual al lui Padre Pio care la sfârşitul anilor douăzeci reuşise să-i învingă pe duşmanii şi calomniatorii călugărului.

De mulţi ani, Brunatto trăia în Franţa, iar Padre Pio a trimis vorbă după el. Acest fapt nu este pus la îndoială, dar se discută în legătură cu motivele pentru care părintele voia să-l vadă pe Brunatto. Potrivit unora, Brunatto era autorul ştirilor apărute în ziare, care, sub pretextul apărării lui Padre Pio, îi calomniau pe Capucini şi Sfântul Oficiu, iar părintele voia să-l vadă pentru a-l certa şi a-i cere să înceteze campania de presă denigratoare. În opinia altora, în schimb, Padre Pio căuta în acel ciudat şi foarte credincios fiu spiritual al său un sprijin nu pentru sine însuşi, ci pentru clarificarea acelei urâte situaţii care îi putea distruge întreaga operă.

Care dintre cele două versiuni e corectă îi va reveni istoriei sarcina de a stabili. Noi redăm aspectele de „cronică”, aşa cum le-am aflat de la participanţi.

„Spre sfârşitul anului 1961, mă aflam la San Giovanni Rotondo”, mi-a povestit Giuseppe Pagnossin, industriaş veneţian, fiu spiritual al lui Padre Pio şi unul dintre cei mai activi apărători laici ai călugărului în anii ’60.

„La sfârşitul ceremoniilor religioase, împreună cu alţi oameni, am reuşit să mă apropii de părinte pentru a-i săruta mâna. Pe neaşteptate, el, îndreptând spre mine o privire îndurerată, mi-a spus: «Du-te după Brunatto şi adu-l în Italia». Pe atunci, eu nu-l cunoşteam pe acest om şi l-am întrebat pe părinte: «Cine e Brunatto?». «Informează-te», mi-a răspuns.

În aceeaşi seară, vorbind cu diferite persoane din San Giovanni Rotondo, am aflat cine e Brunatto şi ce rol a avut în timpul persecuţiilor din anii douăzeci.

Rugămintea lui Padre Pio era pentru mine ordin şi am pornit îndată în căutarea lui Brunatto. După câteva săptămâni, l-am găsit la Paris. Ne-am dat întâlnire şi m-am dus să-l văd. «Am ordinul lui Padre Pio să vă însoţesc în Italia», i-am spus. «Sunt gata să vă urmez», a răspuns. «Cât timp îmi daţi pentru a-mi încheia afacerile la Paris?». «Vă ajung patru săptămâni?», l-am întrebat. «Desigur», a răspuns şi mi-a dat întâlnire pe 14 ianuarie 1962, exact la amiază, în faţa gării din Nisa.

Emanuele Brunatto a ajuns cu mare precizie la întâlnire. Mă dusesem să-l iau cu maşina, însoţit de doctorul Giuseppe Gusso, medic la Casa de Alinare a

Suferinţei, şi de judecătorul Giovangualberto Alessandri. Brunatto avea un paşaport vechi de treizeci de ani, eliberat de Regatul Italiei. Era absurd să pretindă să treacă frontiera, dar nu aveam de ales. Am invocat ajutorul lui Padre Pio şi am făcut încercarea. Vameşii au observat paşaportul, dar n-au zis nimic.

Brunatto şi-a stabilit cartierul general la Hotelul Michelangelo, la Roma. A cerut şi a obţinut imediat o audienţă la cardinalul Ottaviani, cu care a purtat o lungă discuţie. Deşi conducător al Sfântului Oficiu şi deci semnatar al restricţiilor disciplinare împotriva lui Padre Pio, Ottaviani s-a arătat dispus să schimbe situaţia, cu condiţia să se dovedească lipsa de temei a gravelor acuzaţii. A spus că situaţia e foarte complexă şi a încercat să-l convingă pe Brunatto să aibă răbdare. Privitor la întrevederea dintre el şi cardinalul Ottaviani, Brunatto, îndată ce s-a întors la hotel, a întocmit un raport scris. Este vorba, fireşte, de un raport „unilateral” şi nu putem fi siguri că reflectă cu fidelitate discuţia, dar îl redăm întrucât e extrem de important. De fapt, din conversaţie se înţelege că „nodul” întregului „caz Padre Pio” era constituit de Casa de Alinare a Suferinţei. Marea ctitorie a capucinului era o afacere colosală, care interesa pe multă lume. Pentru a pune mâna pe ea, se duceau tratative, se discuta, se negocia, şi nu totdeauna la lumina zilei. Iată acea conversaţie, aşa cum a transcris-o de mână Brunatto, pe hârtia cu antet a Hotelului Michelangelo:

„Ottaviani: «Am dat personal instrucţiuni să fie respectată libertatea lui Padre Pio».

Brunatto: «Nu e deloc sigur că actualul stareţ va respecta ordinele Eminenţei Voastre».

Ottaviani: «Vă pot asigura că stareţul actual e un admirator al lui Padre Pio». Brunatto: «Şi dacă i-ar fi duşman ce i-ar mai putea face?».

Ottaviani: «Am dat instrucţiuni speciale în privinţa dumneavoastră. Puteţi să mergeţi la San Giovanni Rotondo şi să staţi de vorbă cu părintele când şi cât timp doriţi».

Brunatto: «Vă mulţumesc călduros. Dar nu pot accepta, deşi o fac cu sufletul greu. Nu voi merge la San Giovanni Rotondo decât după rezolvarea crizei, ca să nu se poată spune apoi că primesc ordine de la Padre Pio. Nu cred că libertatea părintelui poate fi asigurată fără întoarcerea călugărilor care i-au fost mereu aproape, cum ar fi de exemplu părintele Carmelo din Sessano».

Ottaviani: «Părintele Carmelo? Nu, domnule Brunatto, să-l lăsăm pe stareţul actual să-şi termine mandatul de trei ani».

Am trecut apoi să discutăm despre Casa de Alinare a Suferinţei. Cardinalul mi-a spus: «Dumneavoastră trebuie să dovediţi că sunteţi un fiu ascultător al Bisericii şi să acceptaţi hotărârile ecleziastice».

Brunatto: «Îmi pare rău. Fondatorul Casei, adică fondatorii şi donatorii pe care eu îi reprezint, nu vor accepta faptul săvârşit împotriva voinţei noastre exprimate în scrisoarea mea din octombrie 1960, adresată Secretariatului de Stat. Am impresia că a fost trădată cam toată lumea, inclusiv Eminenţa Voastră, în această afacere. Monseniorul Testa a venit, cu mandat din partea Sfântului Oficiu, să trateze cu mine, la Paris, viitorul Casei de Alinare a Suferinţei. În aceleaşi zile, îi erau impuse lui Padre Pio, în numele disciplinei clericale, soluţii exact opuse faţă de cele convenite între mine şi monseniorul Testa ca bază de discuţii. A avut loc o gravă violenţă morală».

Ottaviani: «N-a avut loc nicio violenţă. Padre Pio a cerut el însuşi să i se citească scrisoarea şi documentele, înainte de a semna».

Brunatto: «Daţi-mi voie să mă îndoiesc de ceea ce v-a relatat superiorul capucinilor. Că s-a citit scrisoarea cardinalului şi că Padre Pio a acceptat cesiunea acţiunilor, eu nu cred».

Ottaviani: «Chiar Padre Pio a cerut amânarea semnării pentru a doua zi, ca să aibă timp de gândire».

Brunatto: «Superiorul capucin e protectorul complicilor lui Giuffrè din cadrul ordinului său. Nu putem avea încredere în el. În orice caz, n-am fost consultaţi sau, mai degrabă, s-a făcut contrariul a ceea ce am solicitat noi».

Ottaviani: «Nu insistaţi, domnule Brunatto. Eu nu mai am nicio putere, întrucât afacerea a trecut în mâinile Comisiei Cardinalilor».

Brunatto: «Comisia Cardinalilor nu are dreptul de a modifica mandatul donatorilor şi al fondatorilor».

Ottaviani: «Transmiteţi-mi, vă rog, textul împuternicirii dumneavoastră pentru actul de întemeiere şi atunci mai putem sta de vorbă».

Brunatto: «O voi face cu plăcere. Dar de pe acum vă pot asigura că poziţia noastră este şi va rămâne următoarea: vom accepta toate controalele pe care Sfântul Scaun va dori să le facă. Ba chiar cu cât va face mai multe, cu atât vom fi mai bucuroşi. Dar nu suntem de acord ca, direct sau indirect, azi sau în viitorul apropiat, Padre Pio să fie privat de dreptul de a folosi cum vrea el ceea ce i-am donat».

Ottaviani: «Fiţi înţelegător, domnule Brunatto. Noi am acţionat în interesul lui Padre Pio, pentru ca Ordinul Capucin să nu poată confisca această ctitorie» “.

Cuvintele cardinalului nu l-au oprit pe Brunatto. El a înţeles că Ottaviani fusese dat la o parte în acea afacere, iar Padre Pio era singur, la cheremul duşmanilor săi. A ţinut o şedinţă cu cei mai apropiaţi prieteni, la sfârşitul căreia s-a hotărât întemeierea unei organizaţii pentru „Apărarea lui Padre Pio”. La 30 mai 1962, la Geneva, se constituia A.I.A.: Asociaţia Internaţională de Apărare a lui Padre Pio. Sub preşedinţia lui Emanuele Brunatto, acţiona un comitet constituit din şase jurişti faimoşi, experţi în drept internaţional: doi francezi, doi italieni, unul elveţian şi unul belgian. Coordonator era Jean Flavien Lalive, avocat la Geneva, prim secretar la Curtea Internaţională de Justiţie de la Haga, consilier juridic şi politic pentru Orientul Mijlociu, secretar general al comisiei internaţionale a juriştilor.

Cei şase componenţi ai asociaţiei au început să adreseze apeluri şi recursuri, să trimită memorii şi reclamaţii la autorităţile civile şi religioase. Se plângeau de violarea celor mai elementare drepturi ale omului, din partea persecutorilor călugărului din San Giovanni Rotondo.

Magistratura italiană a respins orice recurs, justificându-se prin Acordul interstatal cu Vaticanul. Autoritatea ecleziastică, în schimb, se prefăcea că habar n-are de nimic. Prietenii lui Padre Pio au hotărât atunci să se adreseze la O.N.U. Au început să redacteze o „carte albă” despre Padre Pio, strângând toate documentele care dovedeau felul în care drepturile şi demnităţile capucinului cu stigmate fuseseră şi continuau să fie încălcate şi umilite.

La 9 martie 1963, avocatul Lalive i-a scris părintelui dominican Riedmatten, consilier ecleziastic la centrul organizaţiilor internaţionale catolice de la Geneva, pentru a-i cere să intermedieze o ultimă încercare de rezolvare, fără prea mare publicitate, a litigiului cu Vaticanul, dar fără rezultat.

În iunie 1963, „cartea albă” în apărarea lui Padre Pio era gata. Înainte de prezentarea oficială, în cadrul O.N.U., prietenii călugărului i-au trimis un exemplar lui Paul al VI-lea, unul lui U’Thant, secretarul general al Naţiunilor Unite, şi unul preşedintelui Republicii Italiene, Antonio Segni.

Vaticanul n-a răspuns. Părintele Riedmatten, care ţinea legătura între Sfântul Scaun şi avocatul Lalive din Geneva, a relatat: „Secretariatul de Stat al Vaticanului, cu care am purtat numeroase discuţii pe această temă, nu-şi face griji în legătură cu înmânarea «cărţii albe» unor guverne şi nici de conferinţele internaţionale de presă... e convins că demersul Asociaţiei Internaţionale de Apărare a lui Padre Pio pe lângă Naţiunile Unite poate fi blocat în timp util. Brunatto şi prietenii lui sunt nişte înfumuraţi şi îşi fac iluzii. Autorităţile Vaticanului nu se tem de ei”.

Părintele Clemente din Santa Maria în Punta, care de câteva luni fusese ales administrator special al provinciei religioase Foggia, era foarte îngrijorat. Voia să rezolve problema lui Padre Pio fără prea mare gălăgie. L-a trimis la Geneva pe inginerul Luigi Ghisleri, pentru a încerca să trateze o înţelegere cu Emanuele Brunatto. La 10 ianuarie 1964, inginerul Ghisleri i-a scris părintelui Clemente: „Ca urmare a îndemnului Domniei Voastre, am reuşit să intru în legătură cu domnul Brunatto, pe care l-am întâlnit azi la Geneva. Situaţia e cu adevărat gravă şi am impresia că însuşi domnul Brunatto nu mai e în stare să oprească acţiunea în forţă pe care comitetul, prezidat de el, e hotărât să o întreprindă pentru rezolvarea cazului de la San Giovanni Rotondo. Comitetul se reuneşte în ziua de 17, luna curentă, pentru a hotărî data prezentării «cărţii albe» în faţa guvernelor statelor membre ale O.N.U. După părerea mea, domnul Brunatto ar putea eventual să obţină o amânare, în ideea unor tratative imediate privind soluţionarea integrală a problemei, în cazul în care s-ar lua imediat o decizie concretă, prin înlocuirea actualului stareţ de la San Giovanni Rotondo cu fostul stareţ îndrăgit de Padre Pio, şi anume părintele Carmelo din Sessano... Am făcut tot ce am putut; Domnia Voastră aveţi autoritatea de a hotărî”.

Însă era deja prea târziu. Prezentarea „cărţii albe” fusese hotărâtă pentru 25 martie. Organizaţia lui Brunatto trimisese deja cinci sute de invitaţii pentru reprezentanţii multor naţiuni, ziarişti şi autorităţi ecleziastice. Conferinţa urma să aibă loc în „Salonul mare” al Hotelului Richmond din Geneva. Fusese trimis un exemplar din „cartea albă” tuturor feţelor bisericeşti participante la Conciliul Vatican II.

Dar, în ultimul moment, a intervenit o lovitură de teatru care a blocat totul. „Întorcându-mă în Italia la 15 martie”, mi-a povestit Giuseppe Pagnossin, „am găsit o scrisoare a judecătorului Alessandri, în care îmi spunea că Padre Pio dăduse ordinul de a fi suspendată conferinţa de la Geneva. I-am telefonat pe loc lui Brunatto, informându-l. I-am spus: «Îţi aminteşti când am venit la tine, la Paris, în 1961, cu ordinul lui Padre Pio de a te aduce în Italia? Ei bine, acum vin la tine cu un alt mesaj al părintelui: trebuie să opreşti totul. Eu nu-mi pun întrebări, aşa cum sunt sigur că nu ţi le vei pune nici tu».

Brunatto n-a cerut nicio explicaţie, dar o încurcase rău de tot. Să oprească mecanismul internaţional pe care îl pusese în mişcare era o acţiune gigantică. Strângând din dinţi şi ascunzându-şi orgoliul rănit, s-a pus pe treabă. Mai întâi a amânat conferinţa pentru 2 aprilie, apoi a suspendat-o definitiv. «În calitatea mea de paravan, voi lăsa impresia unei marionete perfecte, şi asta e ceea ce merit»,

mi-a scris. «Dar nu vreau să mă plâng, nu vreau să reproşez nimic, chiar dacă fierb pe dinăuntru: ştiu că sunt un instrument nedemn şi inutil, trebuie să mă supun şi să tac».

Dar ce se întâmplase? Am aflat-o doar după moartea lui Padre Pio, când, în 1969, a fost publicat «Memoriul» părintelui Clemente din Santa Maria în Punta. El a scris următoarele: «La 30 ianuarie 1964, cardinalul Ottaviani m-a convocat la Sfântul Oficiu pentru a-mi spune că voinţa Papei este ca Padre Pio să-şi desfăşoare activitatea în deplină libertate». Întorcându-se la San Giovanni Rotondo, părintele Clemente a îndepărtat restricţiile disciplinare care îi fuseseră impuse lui Padre Pio după vizita monseniorului Maccari. Din acel moment, prezentarea ’cărţii albe’ la Geneva nu-şi mai avea rostul» “.

XXIV – SUPUNEREA EROICĂ

O „dezminţire" suspectă – „Memorialul" revelator – Adevărata poveste a celor trei testamente – O minune şi pentru Padre Pio – Durerile ultimilor ani.

Prin eşecul prezentării „cărţii albe" în apărarea lui Padre Pio la O.N.U. De către un grup de prieteni ai călugărului, Capucinii şi Sfântul Oficiu au câştigat înfruntarea. Cel puţin din punct de vedere publicitar. De fapt, campania de presă în favoarea părintelui, susţinută de acest grup, era, prin reflex, ostilă şi nocivă pentru Ordin şi Biserică. Acum însă totul se terminase. Capucinii şi Sfântul Oficiu îşi făceau totuşi griji pentru judecata pe care urma s-o dea istoria. Din punctul lor de vedere, acţionaseră mereu pentru binele părintelui şi voiau să aibă dovezi în această direcţie. S-au gândit să-i ceară o declaraţie scrisă lui Padre Pio, fiind siguri că, pus în faţa unui asemenea document, nimeni nu le-ar fi criticat faptele. La data de 14 decembrie 1964, Padre Pio a scris următoarea declaraţie:

„De mult timp presa publică veşti fanteziste despre situaţia mea, în sensul că aş fi supus unor constrângeri şi persecuţii din partea autorităţilor ecleziastice. În faţa lui Dumnezeu simt nevoia şi datoria de a deplânge existenţa acestor veşti care sunt false şi de a declara că mă bucur de libertate în exercitarea atribuţiilor mele şi nu ştiu să am duşmani sau persecutori. Ba dimpotrivă, mă bucur să afirm public faptul că întâlnesc la superiorii Ordinului meu şi la autorităţile Bisericii înţelegere, sprijin şi protecţie şi nu am nevoie de alţi apărători în afara lui Dumnezeu şi a reprezentanţilor săi legitimi.

Acestea le scriu de dragul adevărului şi al justiţiei, pentru a evita neînţelegerile ce umbresc sufletele şi prestigiul Bisericii şi îmi întristează spiritul care nu vrea altceva decât binele tuturor şi glorificarea Domnului".

Textul i-a fost imediat oferit presei, care l-a publicat cu mare vâlvă. Acest document, intrat în istorie ca „dezminţirea" lui Padre Pio împotriva presupuselor persecuţii, nu are totuşi o mare valoare. De fapt, părintele s-a limitat la a copia ceea ce îi pregătiseră alţii, după cum aflăm dintr-o lungă scriere a părintelui Clemente din Santa Maria în Punta, apărută imediat după moartea lui Padre Pio.

În august 1963, părintele Clemente fusese numit Administrator Apostolic în provincia religioasă Foggia. În faţa Sfântului Scaun, era răspunzător de buna purtare a clericilor, şi mai ales a celor de la San Giovanni Rotondo. Trebuia, în plus, să aibă

grijă ca în mănăstirea Santa Maria delle Grazie să fie aplicate şi respectate sancţiunile impuse după vizita monseniorului Carlo Maccari în 1960.

Lui Padre Pio, acest coleg nu-i era foarte pe plac. O recunoaşte însuşi părintele Clemente, scriind cu sinceritate în memorialul său: „A trebuit să-l îndepărtez, la ordinul Sfântului Oficiu, pe părintele Eusebio din Castelpetroso, care de ani buni îl ajuta pe Padre Pio. Acţiunea nu i-a fost pe plac părintelui, şi e uşor de înţeles motivul. Bolnav, aproape neputincios în mişcări, avea tot timpul nevoie de ajutor, chiar şi pentru necesităţile cele mai intime. Cu părintele Eusebio se înţelegea bine, avea deplină încredere în el, îi era greu să se obişnuiască de-acum cu altcineva. Poate că de această stare sufletească au fost dictate cuvintele grele pe care mi le-a adresat într-o zi. După ce m-a întrebat ce caut la San Giovanni Rotondo, a adăugat că are multe să-mi spună, dar se stăpâneşte în prezenţa celorlalţi călugări. Apoi a zis că de fiecare dată când vin la San Giovanni Rotondo îl întristez”.

Ideea de a obţine o „dezminţire” scrisă de Padre Pio în legătură cu presupusele sale persecuţii datează din ianuarie 1964. În memorialul său din 1969, părintele Clemente a scris: „La 3 ianuarie 1964, îi cer lui Padre Pio, din partea conducătorului general, să intervină în mod eficient pentru a apăra Ordinul Capucin, confruntat cu o violentă campanie de presă denigratoare. Îmi răspunde că ar face cu plăcere ceea ce i se cere, dacă ar fi liber. «Aş vrea, pur şi simplu», spune, «să fiu considerat ca orice alt călugăr capucin». Cere pe urmă un document cu autoritate, care să le fie prezentat denigratorilor”.

Răspunsul lui Padre Pio constituie o confirmare a faptului că persecuţiile existau. El se simte „discriminat”, ar dori să fie tratat ca orice alt călugăr. Cere un „document cu autoritate” pentru denigratori. Cu alte cuvinte, susţine că o declaraţie a sa n-ar ajuta cu nimic, întrucât s-ar împotrivi evidenţei situaţiei, pe care toţi o cunosc.

Părintele Clemente n-a insistat. Un an întreg n-a revenit asupra subiectului. În decembrie, a pregătit alături de conducătorii Sfântului Oficiu o nouă intervenţie în acest scop. A scris în memorialul său următoarele: „În seara de 11 decembrie, după un apel telefonic dispreţuitor al lui Emanuele Brunatto, care îşi exprima intenţia de a continua campania defăimătoare angajată de revista sa „Franciscus”, a avut loc o întâlnire la Sfântul Oficiu, în apartamentul cardinalului Ottaviani: gazda, monseniorul Pietro Parente şi subsemnatul am considerat că ar fi fost de mare ajutor pentru cauza cea dreaptă o condamnare explicită a campaniei defăimătoare, din partea lui Padre Pio. Declaraţia trebuia să-i fie solicitată părintelui ca un serviciu, şi nu ca o obligaţie”.

În timpul nopţii, secretarul Sfântului Oficiu a pregătit textul, iar în ziua următoare i l-a înmânat părintelui Clemente, după cum ne informează el însuşi în memoriile sale: „La 12 decembrie, monseniorul Parente îmi citeşte textul pregătit la sugestia cardinalului Ottaviani, pentru a-i fi prezentat lui Padre Pio, în eventualitatea că ar accepta să redacteze declaraţia. În plus, monseniorul Parente îmi spune că s-a renunţat la ideea de a trimite un ofiţer al Sfântului Oficiu la San Giovanni Rotondo, pentru a-i face propunerea lui Padre Pio, şi că sarcina respectivă îmi este încredinţată mie”.

Părintele Clemente a părăsit Roma, a dat fuga la San Giovanni Rotondo. La 14 decembrie, a luat legătura cu părintele: „În sacristia vechii biserici, îl informez pe Padre Pio despre insultele din presă şi în special despre revista lui Brunatto şi îl întreb, în numele cardinalului Ottaviani, dacă este de acord să facă ceva în folosul Ordinului şi al Bisericii. Adeziunea lui Padre Pio este imediată. «Daţi-mi un text şi îl semnez cu plăcere», spune. Îi citesc atunci textul pregătit de monseniorul Parenti, pe care el îl aprobă”.

Cererea îi fusese adresată „în numele cardinalului Ottaviani” şi „în folosul Ordinului şi al Bisericii”: ar fi putut oare Padre Pio să nu fie pe dată de acord? Ulterior, multora dintre fiii săi spirituali, în schimb, urma să le spună că acea declaraţie îi fusese impusă.

Sfântul Oficiu s-a comportat în acelaşi mod şi în cazul testamentului lui Padre Pio. În ziua de 4 octombrie 1960, la două luni după inspecţia monseniorului Maccari, părintele redactase următorul document: „Subsemnatul Padre Pio din Pietrelcina, cu numele de mirean Francesco Forgione, prin prezentul testament olograf doresc să numesc ca moştenitor universal al acţiunilor Societăţii pe Acţiuni Imobiliare Casa de Alinare a Suferinţei, al valorilor, banilor sau bunurilor aparţinând Casei de Alinare a Suferinţei din San Giovanni Rotondo şi aflându-se pe numele meu personal, prin aprobarea suverană a Sfinţiei Sale Papa Pius al XII-lea, de slăvită amintire, ca şi al oricărui alt bun care, în virtutea amintitei aprobări, mi-ar aparţine în vreun fel în momentul morţii, acea Persoană juridică pe care Sfântul Scaun, cu scopul de a asigura continuitatea numitei Case de Alinare a Suferinţei, o va constitui la San Giovanni Rotondo”.

E clar că aici este vorba de o Persoană juridică ce trebuie constituită la San Giovanni Rotondo. Acest testament i-a fost înmânat de Padre Pio comandorului Angelo Battisti, fiul său spiritual şi timp de unsprezece ani administrator al Casei de Alinare a Suferinţei. Sfântul Oficiu ştia de existenţa acestui document şi dorea să-l vadă. Părintele Clemente a scris în memorialul său: „19 februarie 1964. Îl întreb pe

Padre Pio unde se află testamentul său şi adaug că nu se află în posesia Secretariatului de Stat. Spune că îl va întreba pe comandorul Battisti. Însă în cazul în care s-ar fi pierdut, se declară gata de a scrie un altul, copiind un text care i s-ar da".

Au trecut trei luni, apoi testamentul a fost găsit. Părintele Clemente a scris: „6 mai 1964. Testamentul era la comandorul Battisti, închis într-un seif la Casa de Alinare a Suferinţei.

Ca urmare a interesului meu, l-a predat Secretariatului de Stat. Însă, fiind considerat incomplet, i s-a cerut lui Padre Pio să-şi rescrie testamentul şi au fost pregătite două texte, pe care la 6 mai i le înmânez. Acceptându-le, îmi cere să le copieze atunci când va putea, din cauza mâinii. Îi spun că nu e nicio grabă şi îl rog să păstreze secretul şi să-mi predea totul mie.

8 mai. Padre Pio îmi dă să citesc rândurile pe care le-a scris, pentru a afla dacă totul e în regulă.

11 mai. Padre Pio îmi înmânează tot ce a scris. Nu a copiat un singur text, ci pe amândouă".

Această atitudine a părintelui care copiază ambele texte primite din partea Sfântului Scaun e foarte elocventă. El făcuse deja testamentul „său" şi nu avea de gând să-l schimbe. Dacă celorlalţi acel testament nu le convenea, atunci n-aveau decât să facă aşa cum considerau mai bine, dar fără a implica sau a pretinde că implică voinţa sa. De aceea, recopiază ambele texte, cu aceeaşi dată. Iată cele două testamente: Testamentul A: „Numesc Sfântul Scaun, şi prin aceasta pe Sfântul Pontif *pro tempore*, moştenitor universal al tuturor bunurilor mobile şi imobile ce-mi aparţin, sau care mi se cuvin, sau care mă implică, inclusiv bunurile având un alt titular decât numele meu, ca de exemplu «Ctitoria lui Padre Pio din Pietrelcina, Casa de Alinare a Suferinţei, San Giovanni Rotondo».

Prin prezenta revoc orice altă dispoziţie testamentară a mea. 11 mai, San Giovanni Rotondo, 1964, Padre Pio din Pietrelcina, Forgione Francesco".

Testamentul B: „Numesc Sfântul Scaun, şi prin aceasta pe Sfântul Pontif *pro tempore*, legatar al tuturor valorilor (titluri, sume lichide, credite etc.) aparţinându-mi, sau care mi se cuvin, sau pe care le-am primit, care în clipa morţii mele s-ar afla la Institutul de Iniţiative Religioase Vatican, pe numele meu sau pe numele: «Ctitoria lui Padre Pio din Pietrelcina, Casa de Alinare a Suferinţei, San Giovanni Rotondo».

Prin prezenta revoc orice altă dispoziţie testamentară a mea cu privire la valorile menţionate.

11 mai, San Giovanni Rotondo, 1964, Padre Pio din Pietrelcina, Forgione Francesco”.

În timp ce se petreceau acestea, sănătatea lui Padre Pio se înrăutăţea. Se poate spune că toată viaţa n-a avut nicio zi lipsită de suferinţe fizice, dar, o dată cu trecerea anilor, la obişnuitele şi misterioasele boli se adăugau necazurile bătrâneţii.

Trupul lui era deja o ruină şi doar o voinţă de fier îl mai ţinea în picioare. Avea dese şi grave crize de astm bronşic, care ameninţau să-l sufoce. De multe ori îl cuprindea ameţeala, încât îşi pierdea echilibrul şi se prăbuşea. Uneori era obligat să rămână în pat şi să renunţe la celebrarea Liturghiei. Dar acest lucru s-a întâmplat rar, pentru că Padre Pio avea un înalt simţ al datoriei. Într-o zi, când nu se mai putea ţine pe picioare, a chemat doi colegi şi le-a spus: „Hai să-l daţi jos din pat pe leneşul ăsta!”, şi i-a rugat să-l conducă la confesional.

În 1959, s-a îmbolnăvit grav. La 25 aprilie, a căzut la pat. Au venit degrabă medicii săi, care au rămas uluiţi şi înspăimântaţi. La 2 iunie, întrucât situaţia i s-a înrăutăţit, a avut loc o consfătuire între profesorii Pontoni şi Gasbarrini. La 30 iunie, o altă consfătuire între profesorii Gasbarrini, Pontoni, Valdoni şi Toniolo. Răspunsul a fost unanim: tumoare malignă pulmonară. Lui Padre Pio îi mai rămâneau câteva luni de viaţă.

Starea lui s-a agravat ulterior. În august, s-a întâmplat un lucru extraordinar, care nu poate fi explicat dacă nu admitem o intervenţie supranaturală.

„În acea perioadă”, povesteşte părintele Mario Mason, iezuit, întemeietor al „Mişcării euharistice mariane”, „călătoream prin Italia ducând în fiecare oraş statuia Fecioarei de la Fatima, care vizitase deja lumea întreagă. Am intrat în Italia tocmai la 25 aprilie, în ziua în care Padre Pio se îmbolnăvise. La Foggia am ajuns pe 5 august. De aici, trebuia să mergem la Benevento pentru două zile, dar episcopul oraşului, bătrân şi bolnav, era nehotărât. Spunea că orăşenii plecaseră deja cu toţii în vacanţă şi că urma să vină puţină lume la ceremoniile religioase. De aceea, ne-am hotărât să întârziem sosirea la Benevento şi să ne oprim o zi la San Giovanni Rotondo.

Eu ştiam că la 10 august era aniversarea hirotonirii lui Padre Pio, iar la San Giovanni Rotondo veneau deja mulţi pelerini. Urma să fim aşadar întâmpinaţi de o mare mulţime, şi chiar aşa s-a întâmplat.

Am ajuns în oraşul lui Padre Pio în seara de 5. De-a lungul întregii nopţi, lumea a venit în număr foarte mare să se roage în faţa statuii Fecioarei, pentru a cere vindecarea călugărului. Spre ora zece, în dimineaţa următoare, împreună cu pilotul care transporta în elicopter statuia Sfintei Fecioare, mecanicul şi câţiva misionari,

am mers să-l vizităm pe Padre Pio în chilia sa. Clericii care îl asistau ne-au rugat să nu-l obosim. L-am găsit întins în pat, leoarcă de sudoare şi gâfâind. I-am spus: «Părinte, binecuvântaţi-ne şi spuneţi-mi un cuvânt pe care să-l transmit pelerinilor ce vin să se roage Sfintei Fecioare». Cu mare efort şi voce subţire, Padre Pio mi-a răspuns: «Dumnezeu să vă binecuvânteze pentru binele pe care îl faceţi Bisericii şi Italiei. Spuneţi-le oamenilor să aplice în viaţă faptele bune pe care Fecioara li le inspiră».

Spre amiază, când în biserică era puţină lume, Padre Pio a fost adus pe targă în faţa statuii Fecioarei din Fatima, ca s-o poată vedea. A rămas câteva clipe absorbit în rugăciune, iar apoi a fost dus la loc în chilia sa.

La ora 14, am plecat din San Giovanni Rotondo. Îndată ce elicopterul s-a înălţat de la pământ, i-am spus pilotului să ocolească de două ori complexul de clădiri ce cuprind ctitoria lui Padre Pio, iar apoi am pornit drept spre Foggia. Când eram deja departe, am simţit o rugăminte ciudată şi puternică, de parcă Padre Pio mă chema. I-am spus pilotului: «Întoarce-te din drum, porneşte spre biserică şi opreşte-te deasupra mănăstirii».

Căpitanul a executat ordinul. Ajunşi exact la punctul unde ştiam că, sub noi, se află chilia părintelui, ne-am oprit în aer câteva clipe. După cum mi s-a relatat ulterior, Padre Pio, auzind zgomotul elicopterului, s-a rugat astfel: «Sfântă Fecioară, când ai venit în Italia mai doborât la pat cu boala asta: acum pleci şi mă laşi tot aşa?».

Abia terminase de pronunţat aceste cuvinte şi a fost cuprins de un tremur puternic în tot trupul. Călugării de lângă el s-au înspăimântat şi au crezut că e pe moarte. Dar ciudatul fenomen a ţinut doar câteva secunde, apoi Padre Pio s-a simţit deodată bine. Chipul îi devenise trandafiriu, respiraţia normală, regulată. A spus că nu mai simte vreo durere, că i-au revenit puterile şi că vrea să se ridice din pat. Au fost imediat convocaţi medicii. Călugărul a fost minuţios consultat: din boala sa îngrozitoare nu mai rămăsese nici urmă. Două zile mai târziu, Padre Pio relua celebrarea Liturghiei, spovedirea şi întâlnirile cu credincioşii”.

Într-o scrisoare trimisă la 13 august în acel an unui fiu spiritual, Padre Pio a confirmat miraculoasa şi neaşteptata sa vindecare, obţinută prin intermediul Fecioarei din Fatima: „Mulţumeşte-i, în numele meu, Fecioarei”, a scris, „tocmai în ziua plecării ei de aici, m-am vindecat”.

Nu înseamnă că această refacere miraculoasă i-ar fi îmbunătăţit cu mult starea sănătăţii. El a putut să-şi reia activitatea, dar necazurile şi suferinţele au continuat.

În 1962, a început să aibă mari probleme de vedere, încât a trebuit să fie scutit de rostirea Breviarului. Câţiva ani mai târziu, au apărut grave tulburări la picioare, care nu-l mai susţineau. Se plângea că nu le simte. În 1966, i s-a permis să celebreze Liturghia aşezat. În anul următor, a început să folosească un scaun cu rotile, pentru a se deplasa dintr-un loc în altul al mănăstirii. Crizele de astm i-au provocat apăsări toracice, tahicardie, transpiraţie rece, insuficienţă respiratorie. Avea de asemeni dureri de artrită la genunchi şi la şale.

În ultima vreme, a fost chinuit şi de suferinţe spirituale. Avea viziuni demonice, provocate de puterile răului. În noaptea de 5 spre 6 iulie 1964, în chilia lui s-a auzit o bubuitură. Călugării, venind în goană, l-au găsit răsturnat pe jos şi rănit la arcadă. Unui confrate care îl ajuta, într-o zi, referindu-se la spiritele demonice, i-a zis: „Nu mă lasă nicio clipă în pace”. Şi, cu alt prilej, înspăimântat de viziuni groaznice, i-a spus părintelui Alessio: „Dacă tu ai fi văzut ce-am văzut eu, ai fi murit”.

XXV – 23 SEPTEMBRIE 1968

Îşi cunoştea ziua morţii – Un trandafir care nu se veştejeşte – Mare sărbătoare pentru 50 de ani de stigmate – Se prăbuşeşte în faţa altarului – „Aşa i-am smuls încă un miracol" Jurnalul din ultima noapte – Dispariţia rănilor misterioase.

Padre Pio cunoştea perfect ziua morţii sale. Atunci când a primit stigmatele, Iisus i-a spus o frază despre care el n-a vorbit în scrisorile lui, dar a mărturisit-o unor fii spirituali. Având mâinile, picioarele şi coasta însângerate, părintele i s-a adresat lui Iisus, implorându-l să-i îndepărteze acele semne: „Vreau să sufăr, să mor de suferinţă", se rugase, „dar ia-mi aceste însemne care mă tulbură profund". Iisus îi răspunsese: „Le vei purta cincizeci de ani, iar apoi vei veni la mine". După exact cincizeci de ani, semnele au dispărut, iar Padre Pio a murit.

Episoadele şi mărturiile care dovedesc faptul că Padre Pio îşi cunoştea ziua morţii sunt numeroase. În 1967, nepoatei Pia Forgione, care îi povestea unele probleme familiale delicate, i-a răspuns: „Peste doi ani eu nu voi mai fi: voi muri şi multe lucruri se vor schimba". A repetat aceste fraze cu atâta hotărâre şi siguranţă încât nepoata a rămas foarte impresionată. A scris o mărturie şi a lăsat-o în păstrarea notarului Domenico Giuliani din San Giovanni Rotondo.

Un tânăr fotograf din San Giovanni Rotondo, Modesto Vinelli, realizase unele imagini cu Padre Pio la câteva luni după ce acesta primise stigmatele, în 1918. În poze se vedeau foarte bine rănile, iar fotograful le vindea imaginile credincioşilor. Într-o zi, la Rodi Garganico a avut loc un incident. Un bărbat, văzând fotografiile, a început să înjure şi să blesteme. A luat una, a rupt-o şi a călcat-o în picioare. Vinelli a reacţionat lovindu-l cu picioarele şi pumnii. S-a încins o bătaie violentă. Blasfemiatorul a fost rănit, iar Vinelli a ajuns la închisoare pe patruzeci de zile. Revenind în libertate, fotograful s-a prezentat la Padre Pio şi i-a spus: „Din cauza dumneavoastră, am făcut puşcărie" şi i-a povestit tot ce s-a întâmplat. Părintele l-a ascultat, iar apoi a zis: „Modesto, avem cincizeci de ani în faţa noastră".

Vinelli n-a înţeles sensul acelei fraze. În fiecare an, la 20 septembrie, aniversarea apariţiei stigmatelor, Modesto Vinelli mergea la Padre Pio să-l felicite, iar părintele îi răspundea cu o frază sibilinică, referitoare la un anumit interval de timp. La aniversarea a douăzeci şi cinci de ani de la primirea stigmatelor, Padre Pio a spus: „Modesto, ţine minte, mai avem încă douăzeci şi cinci de ani".

Vinelli era îngrijorat. A început să creadă că acele cuvinte se referă la timpul cât îi mai rămâne de trăit. În 1968, la cincizeci de ani de stigmate, Vinelli era neliniştit. În dimineaţa de 20 septembrie, a mers ca totdeauna să-l salute pe Padre Pio. Pe un ton trist, dar plin de afecţiune, părintele i-a spus: „Modesto, cei cincizeci de ani au trecut”. Vinelli era cât pe ce să se prăbuşească mort. A fost ţinut în picioare de câţiva călugări, tremura ca frunza. Două zile mai târziu, Padre Pio a murit; Modesto, în schimb, a trăit până în 1983.

„La 19 septembrie 1968”, mi-a povestit părintele Alberto D’Apolito, „eram pe veranda mănăstirii, împreună cu Padre Pio şi cu alţi călugări. A sosit un domn de la Napoli cu un mănunchi de trandafiri roşii superbi, pe care i-a oferit lui Padre Pio, pentru aniversarea a cincizeci de ani de la primirea stigmatelor. Padre Pio a privit trandafirii, a luat unul şi i l-a oferit acelui domn, rugându-l să-l ducă Sfintei Fecioare din Pompei. A doua zi, omul s-a dus la Pompei şi i-a înmânat trandafirul unei călugăriţe de la Sanctuar, spunându-i că e din partea lui Padre Pio pentru Sfânta Fecioară. Călugăriţa l-a aşezat într-o vază împreună cu alte flori şi l-a pus pe altar. La 23 septembrie, aflând de vestea morţii lui Padre Pio, călugăriţa s-a dus în biserică să se roage. Văzând că florile de pe altarul Sfintei Fecioare s-au ofilit, a vrut să le arunce, dar, spre marea ei uimire, a observat că trandafirul lui Padre Pio se închisese şi devenise un boboc proaspăt şi parfumat. Un an mai târziu, însoţind un pelerin la Pompei, am putut vedea acel trandafir, încă proaspăt, păstrat într-o cutie de sticlă. Doar tulpina îi era uşor îngălbenită”.

Pentru a sărbători aniversarea a cincizeci de ani de la apariţia stigmatelor, călugării capucini au hotărât să organizeze la San Giovanni Rotondo o mare sărbătoare, prin adunarea generală a tuturor „grupurilor de rugăciune” întemeiate de Padre Pio. Pentru a uşura afluxul pelerinilor, sărbătoarea a fost mutată de pe 20 septembrie, care cădea într-o vineri, pe 22, duminică.

La San Giovanni Rotondo au început să se strângă pelerinii şi credincioşii încă din ziua de 19. Multă lume era obligată să doarmă în maşini. În 20 septembrie, Padre Pio şi-a petrecut ziua ca de obicei: a celebrat Liturghia la ora cinci dimineaţa, apoi s-a dedicat spovedirilor şi rugăciunii. Spre seară, a avut loc o procesiune spectaculoasă. Din centrul orăşelului, o imensă mulţime, condusă de primar şi de toată administraţia locală, a pornit spre mănăstire purtând torţe aprinse. Ajunsă în piaţa din faţa bisericii, s-a oprit pentru rugăciune, apoi s-a deplasat lângă zidul mănăstirii, sub ferestrele lui Padre Pio, în speranţa că el îşi va face apariţia.

Părintele n-a participat la acea manifestaţie zgomotoasă, probabil deoarece nu-i plăcea să fie sărbătorit atât de pompos un fenomen mistic pe care el încercase

din totdeauna să-l ţină ascuns, dar şi deoarece nu se simţea bine. În seara respectivă, s-a culcat mai devreme ca de obicei, dar n-a reuşit să se odihnească.

După o noapte agitată, în clipa deşteptării pentru Liturghie, a fost cuprins de o violentă criză de astm. A fost nevoie de intervenţia medicului. Criza era foarte gravă şi toată lumea se temea pentru el. În camera lui Padre Pio au venit în fugă stareţul şi numeroşi colegi. Toţi îl încurajau pe bătrânul călugăr, dar el repeta mereu: „S-a terminat, s-a terminat”.

În acea zi, n-a reuşit să celebreze Liturghia. După-amiază, a vrut să se ridice şi a cerut să fie dus într-o aripă laterală a bisericii, unde a asistat la slujbă, iar la sfârşit a binecuvântat mulţimea.

La 22 septembrie era duminică. Din toate colţurile lumii veniseră delegaţii „Grupurilor de rugăciune”. Padre Pio se simţea destul de bine. La ora 4,30 dimineaţa, a coborât în sacristie pentru a se pregăti, ca de obicei, pentru Liturghia de la cinci. Fiind vorba de o zi de mare sărbătoare, părintele stareţ dăduse ordin ca Liturghia să fie festivă, deci cântată. Acest fapt reprezenta pentru cel care o celebra un efort considerabil. Padre Pio nu era în măsură să-l înfrunte şi s-a plâns de acest lucru, dar, nu se ştie de ce, n-a fost ascultat. Într-o mărturie a sa, părintele Raffaele din Sant’Elena a Pianisi relatează că, atunci când Padre Pio a aflat că Liturghia va fi cântată, a rămas descumpănit şi a spus: „Dar dacă nu sunt în stare?”. „Aşa sună ordinul” i s-a răspuns, iar el s-a supus.

Acea Liturghie a fost ultima celebrată de Padre Pio şi pentru el a reprezentat un efort suprauman. Există o înregistrare sonoră a acelei slujbe şi numeroase fotografii. În înregistrare se aude vocea părintelui, căznită şi tremurătoare; în fotografii i se vede chipul contorsionat. La *Prefatio*, părintele era atât de istovit încât n-a reuşit să-l cânte şi l-a rostit.

Puţin mai târziu, s-a încurcat pur şi simplu: în loc de *Pater noster*, a intonat *Prefatio*. La sfârşitul Liturghiei, s-a prăbuşit asupra altarului: s-a ghemuit şi a fost nevoie de scaunul cu rotile pentru a fi dus în sacristie.

Dezbrăcat de sfintele podoabe, Padre Pio a fost condus în chilie şi pus în pat, unde s-a odihnit câteva ore. Apoi a vrut să se ridice. La ora zece şi treizeci, a apărut în fereastră pentru a binecuvânta mulţimea. La ora optsprezece, a coborât în biserică şi dintr-o aripă laterală a asistat la Slujba de seară. La sfârşit, a încercat să se ridice pentru a binecuvânta mulţimea, dar n-a reuşit. A rămas ghemuit, incapabil de orice mişcare. A fost luat pe sus de călugări, aranjat în scaunul cu rotile şi condus înapoi în chilie.

Chiar şi în acele clipe de suferinţe groaznice care i-au precedat moartea, părintele continua să aibă grijă de ceilalţi şi să-i ajute. În dimineaţa respectivă, pe când se odihnea în chilie după efortul depus la celebrarea ultimei sale Liturghii, a făptuit încă un miracol. Părintele Alberto D'Apolito, unul dintre elevii săi cei mai îndrăgiţi, a fost cel care i l-a smuls.

„Printre numeroşii credincioşi veniţi la San Giovanni Rotondo pentru sărbătoare", mi-a povestit clericul, „era Gino Pin, din Biella, un fiu spiritual al lui Padre Pio, împreună cu toată familia. Fiind eu bun prieten cu Gino Pin, m-am gândit să-i fac cadou o iconiţă sfântă, având pe spate un gând scris de mâna lui Padre Pio. În dimineaţa de 21 septembrie, m-am dus la el şi, fără a-i spune pentru cine e icoana, l-am rugat să scrie o frază. Părintele a binecuvântat poza, iar pe spate a scris: «Iisus şi Maria să-ţi mângâie mereu durerile».

Citind acea frază, am rămas foarte tulburat, deoarece cunoşteam nefericirile pe care de multă vreme le are de înfruntat familia prietenului meu şi m-am gândit să nu-i dau icoana, dar apoi m-am răzgândit. Chiar şi Gino a fost impresionat şi, cu lacrimi în ochi, m-a întrebat: «Aţi citit ce-a scris părintele?». «Nu-ţi fă griji», i-am răspuns. «Ştii că părintele ţine la tine».

Spre seară, Pin s-a întors la mine răvăşit. Mi-a spus: «Părinte Alberto, cuvintele lui Padre Pio s-au adeverit. Fata mea Maria Pia a fost internată la spital cu febră foarte mare şi dureri de abdomen. Medicii cred că e apendicită acută sau peritonită; trebuie s-o opereze».

Prietenul meu şi-a petrecut noaptea la clinică alături de fată, ale cărei condiţii se înrăutăţeau progresiv. Dimineaţa mi-a spus: «Maria Pia e într-o stare gravă. Aş vrea s-o duc la Biella, astfel încât, dacă se întâmplă ceva, să fiu deja acasă. Aş vrea un sfat de la Padre Pio, să ştiu ce să fac».

Nu ştiam cum să procedez. Părintele se simţea rău. Nu voiam să-l deranjez, dar mă durea sufletul pentru prietenul meu Gino, aşa că mi-am luat inima în dinţi şi am urcat în chilia lui. Padre Pio era aşezat în fotoliu, complet absorbit de gânduri. I-am rostit numele, dar nu m-a auzit. Atunci l-am atins uşor pe genunchi. «Ce vrei?», m-a întrebat deschizând ochii. I-am povestit pe scurt ce i s-a întâmplat lui Gino Pin şi am încheiat astfel: «Prietenul meu ar vrea să ştie dacă s-o ducă pe fată la Biella sau e mai bine s-o lase aici». Padre Pio, fără a ezita, a răspuns: «Să rămână în acest spital; dacă e necesară operaţia, va fi operată aici, nu la Biella: eu mă voi ruga».

Fiind eu singur cu el, am avut neobrăzarea de a insista. I-am spus: «Părinte, prietenul meu Pin e nevoiaş. Nu poate susţine atâtea cheltuieli pentru a rămâne cu familia la San Giovanni Rotondo. De ce nu smulgeţi din mâinile Sfintei Fecioare

vindecarea fetei, fără operaţie?». Am rostit aceste cuvinte ţinând capul în pământ; nu îndrăzneam să-l ridic, ştiind că am cerut un lucru grav. Padre Pio nu răspundea. Eu nu aveam curajul de a-l privi în faţă, dar după câteva minute de linişte interminabilă, a trebuit s-o fac. Cu sfială, mi-am înălţat privirea şi am văzut că ochii lui Padre Pio mă aţinteau cu o forţă îngrozitoare. «Bine», a spus. «O voi ruga pe Sfânta Fecioară». Am alergat la Gino Pin săi relatez cuvintele părintelui. Câteva ore mai târziu, medicii au găsit-o pe fată aşezată în pat. Au consultat-o cu atenţie: era vindecată şi au externat-o în aceeaşi zi".

De câţiva ani, călugării de la San Giovanni Rotondo nu-l lăsau pe Padre Pio să-şi petreacă noaptea singur. Era în vârstă, avea multe probleme, se confrunta mai ales cu crize de astm şi de aceea era bine să existe totdeauna cineva alături de el, gata să intervină.

Călugărul însărcinat cu această misiune era părintele Pellegrino din Sant'Elia a Pianisi, şi el a fost cel care l-a asistat pe Padre Pio în ultimele sale ceasuri de viaţă.

„În seara aceea, am ajuns ca de obicei în camera părintelui spre orele nouă", mi-a povestit părintele Pellegrino. „Îndeplineam această sarcină de trei ani. Padre Pio dormea foarte puţin, una sau două ore eventual. Restul timpului îl petrecea în rugăciune. Între ora unu şi două se ridica şi începea să se pregătească pentru Liturghie.

Eu stăteam într-o cameră legată de cea a lui Padre Pio printr-o uşă şi un interfon mereu deschis, care îmi permitea să aud şi cel mai mic zgomot. În seara aceea, când am ajuns la post, părintele era deja în pat. În cameră se aflau câţiva oameni care la sosirea mea s-au retras.

De la ora nouă până la miezul nopţii, Padre Pio m-a strigat de cinci, şase ori. Mă întreba cât e ceasul. Era palid, avea lacrimi în ochi, dar îmi părea mai senin decât alteori.

La miezul nopţii, m-a rugat cu emoţie în glas, de parcă se temea să nu-l refuz: «Poţi să rămâi lângă mine, fiule?». I-am spus că da. De obicei, mă aşezam în fotoliu, dar în noaptea aceea părintele a vrut să iau scaunul şi să mă aşez lângă pat. Mi-a luat mâinile între ale sale şi le-a strâns cu putere: tremura ca un copil bolnav de febră.

De la miezul nopţii până la ora unu, tot la două-trei minute mă întreba cât e ceasul. Parcă avea o întâlnire şi era nerăbdător să se apropie momentul. Ochii lui plângeau, dar era senin, iar eu îi ştergeam lacrimile. Spre ora unu m-a întrebat:

«Băiete, ai spus Liturghia?». «Părinte, e prea devreme pentru Liturghie», i-am răspuns. El a adăugat: «În dimineaţa asta o vei spune pentru mine».

Puţin mai târziu, a vrut să se spovedească. Nu eram duhovnicul lui obişnuit, dar îl spovedisem de câteva ori în timpul nopţilor. La sfârşit, mi-a cerut să spun alături de el crezul religios. Această rugăminte m-a cutremurat, pentru că obiceiul nostru e să-l rostim pe patul de moarte. I-am îndeplinit dorinţa, iar la sfârşit părintele mi-a spus: «Fiule, dacă azi Domnul mă cheamă la el, cere-le iertare din partea mea călugărilor pentru toate necazurile pe care le-am făcut: cere-le de asemenea să se roage pentru sufletul meu». La aceste cuvinte, am reacţionat cu violenţă şi părintele s-a supărat. După puţin timp, i-am cerut iertare şi i-am spus: «Sunt sigur, părinte, că Domnul vă va lăsa încă multe zile de trăit, dar dacă s-ar întâmpla să aveţi dreptate, vă solicit o ultimă binecuvântare pentru călugări, pentru fiii spirituali şi pentru bolnavi». «Da», a spus el, «îi binecuvântez pe toţi. Dar stareţul va fi cel ce le va transmite această binecuvântare din partea mea».

Părintele a rămas în linişte câteva minute, apoi a zis: «Nu pot respira în pat, ajută-mă să mă ridic». Am insistat să rămână culcat, dar apoi i-am făcut pe plac. L-am ajutat să se îmbrace, s-a dus la lighean şi şi-a dat cu apă rece pe obraz, şi-a pieptănat barba, s-a aşezat în fotoliu. Mi-a spus: «Ia uită-te dacă nu cumva sunt stele pe cer». «Ba da», i-am răspuns. «Atunci hai să ieşim», a zis el.

S-a ridicat singur din fotoliu. S-a înălţat drept, cum nu mai făcea de ani întregi. M-am apropiat pentru a-l sprijini, dar mi-am dat seama, cu uimire, că nu era nevoie. Se mişca uşor, de parcă ar fi fost mai tânăr cu douăzeci de ani. A ieşit din cameră şi a pornit pe coridor. Ajungând în dreptul verandei, a aprins lumina cu mâna lui, lucru pe care nu-l făcea niciodată. Când am sosit sub cerul înstelat, a privit în jur cu chipul absorbit, aproape luminos. A stat câteva minute într-o linişte contemplativă, apoi s-a aşezat în fotoliu. De obicei, alteori, când era pe verandă, stătea să se roage. În noaptea aceea, privea intens un anumit punct al verandei, unde mai târziu urma să fie depus trupul său după moarte.

Peste vreo zece minute, a început să pălească. «Să ne întoarcem în cameră», a spus. M-am apropiat să-l ajut să se ridice şi mi-am dat seama că era foarte greu. Nu mai avea putere să stea în picioare, iar eu nu puteam să-l ţin. Am alergat după scaunul cu rotile. Ajunşi în cameră, am reuşit cu greu să-l mut în fotoliu.

Până în clipa aceea, n-am crezut că lui Padre Pio i-a bătut ceasul, dar în fotoliu lam văzut pălind, iar buzele îi deveniseră cianotice. M-am înspăimântat. El repeta: «Iisuse, Marie», cu voce tot mai slabă.

La un moment dat, privind fix spre perete, m-a întrebat: «Dar cine-i acolo?». «Pozele celor pe care îi îndrăgiţi, ale mamei, ale tatălui şi ale unor bolnavi», i-am răspuns. El a zis: «Văd două mame». Am crezut că i-a slăbit vederea. M-am apropiat de perete şi, arătând tabloul, am zis: «Ea e mama dumneavoastră». Padre Pio m-a fixat cu privirea şi a spus: «Nu-ţi fă griji, văd foarte bine. Dar acolo sunt două mame». Atunci am înţeles că poate «cealaltă mamă» era Sfânta Fecioară.

Se ştia că Padre Pio o vede adesea pe Sfânta Fecioară. Eu însumi fusesem martorul acestor extraordinare experienţe. Când se ruga, uneori, îl pândeam pe furiş. Adeseori îl auzeam vorbind cu cineva, purtând o conversaţie. În acele momente, chipul părintelui emana o lumină minunată. În ultima noapte, în faţa mea, n-a început să discute cu «cele două mame», dar expresia extaziată a chipului său îmi dădea de înţeles că vede pe cineva.

Terminându-se această stare de extaz, condiţia sa fizică s-a prăbuşit. Respiraţia i-a devenit şuierătoare. M-am speriat şi m-am apropiat de uşă pentru a chema pe cineva, dar el a zis: «Nu, nu deranja pe nimeni». Am mai rămas câteva minute, dar apoi m-am hotărât să ies. L-am chemat pe fratele Guglielmo, i-am telefonat doctorului Sala, medicul său curant, l-am chemat pe părintele stareţ şi alţi călugări.

Medicul a venit imediat în fugă şi a încercat să-i dea oxigen părintelui pentru a-l ţine în viaţă. I-a administrat câteva injecţii. I-a telefonat doctorului Giuseppe Gusso, directorul sanitar de la Casa de Alinare a Suferinţei, care a apărut în goană împreună cu un alt coleg. Totul a fost în zadar. La ora două şi jumătate, Padre Pio a murit. Fără nicio tresărire.

Eram cu toţii emoţionaţi. Ne rugam. Unii plângeau. După puţin timp, am dus trupul pe veranda de lângă chilie. Eu şi doctorul Sala am început să-l pregătim. Erau acolo şi stareţul, părintele Raffaele şi părintele Mariano. Îndată ce l-am dezbrăcat, am observat că stigmatele dispăruseră. Văzusem de multe ori rănile de la mâini ale lui Padre Pio: o plagă adâncă, în centrul palmei, acoperită cu cruste de sânge. O singură dată, în 1958, văzusem rana din coastă. Lui Padre Pio îi căzuse un nasture de la cămaşa pe care o purta şi m-a rugat să i-l cos. A fost obligat să se descheie: plaga din coastă era lungă de şase-şapte centimetri şi largă de doi sau trei. Mi se părea foarte adâncă, dar nu sângera.

În ultimii ani, totuşi, stigmatele de la mâini şi de la picioare s-au atenuat treptat, până aproape de dispariţie. La început, pe picioare îi rămăseseră echimoze, pe care îmi amintesc că le-am văzut pe când părintele se spăla. Apoi, însă, rămânând în preajma lui, mi-am dat seama că nu se mai vedea nimic. Locurile

respective rămâneau totuşi foarte dureroase la atingere: era de ajuns doar să treci uşor degetul peste piele, pentru ca pe chipul părintelui să apară o grimasă de durere. Folosirea scaunului cu rotile devenise necesară, deoarece în ultimii ani Padre Pio nu reuşea să mai aşeze piciorul pe jos.

În ceea ce priveşte mâinile, oamenii care îl frecventau mai des pe Padre Pio şi-au dat seama că, în ultimele luni de viaţă, pe dosul palmei nu mai existau cruste de sânge. Privind bandajele pe care le folosea pentru rana din coastă, am remarcat acelaşi fenomen.

La 22 septembrie, pe când părintele celebra ultima sa Liturghie, de pe mâini îi căzuse crustă de piele perfect albă. În timp ce doctorul Sala şi cu mine pregăteam trupul, după moarte, de pe mâna stângă a căzut ultima crustă. Am examinat cu atenţie picioarele, coasta, mâinile: pielea era fragedă ca a unui copil. Acolo unde erau rănile, nu se vedea nimic, nici măcar umbra unei cicatrici. Părintele Giacomo a fotografiat totul, iar doctorul Sala a întocmit un referat ştiinţific.

Dispariţia stigmatelor ne-a lăsat încremeniţi. Doctorul Sala a spus imediat că faptul respectiv este un miracol mai mare chiar decât apariţia stigmatelor, deoarece s-a produs regenerarea ţesuturilor necrotizate. Nu ştiam, însă, ce hotărâre să luăm. Aşteptând instrucţiunile superiorilor, părintele stareţ a stabilit ca în legătură cu acel eveniment să fie păstrată tăcerea şi ca rămăşiţele pământeşti ale lui Padre Pio să fie expuse cu mănuşile scurtate şi cu şosetele, pentru ca lumea să-l vadă aşa cum era viu”.

XXVI – CAUZA BEATIFICĂRII

O sută de mii de oameni la funeraliile sale – Documente şi mărturii privind sfinţenia lui „Cauza" blocată de Sfântul Oficiu – Intervenţia Papei – Un răsunător miracol necunoscut, dezvăluit de Karol Wojtyla – Minunile de după moarte.

Vestea morţii lui Padre Pio s-a răspândit cu repeziciune în lumea întreagă. La San Giovanni Rotondo au început să vină pelerini şi credincioşi. Trupul neînsufleţit, dispus într-un sicriu din lemn de nuc, a fost expus în biserica mănăstirii, pe un catafalc scund, în faţa parapetului de la altarul principal. După două zile, întrucât şuvoiul de oameni nu dădea semne că ar scădea, a fost mutat într-un sicriu de metal, închis cu o placă de cristal pe toată lungimea.

Funeraliile au fost celebrate joi, 26 septembrie, cu începere de la ora 15,30. Erau prezenţi peste o sută de mii de oameni. Cortegiul funebru a traversat drumurile principale ale localităţii, pe o distanţă de opt kilometri, între două şiruri de credincioşî, în timp ce din aer elicopterele aviaţiei şi ale poliţiei aruncau flori, iar profesorul savant Enrico Medi recita la microfon misterele rozariului, relatând episoade impresionante din viaţa părintelui dispărut.

La ora şapte seara, în biserică a început slujba funebră, celebrată de douăzeci şi patru de preoţi. La sfârşit, trupul neînsufleţit a fost dus în faţa Casei de Alinare a Suferinţei, pentru un ultim salut al părintelui către bolnavii săi. Apoi, a fost readus în biserică şi, pe braţe, a fost aşezat în criptă, într-un loc săpat sub pardoseală.

La 27 septembrie, la ora 16,30, cripta a fost deschisă accesului public şi a început pelerinajul a mii de credincioşi.

La 23 noiembrie 1969, la un an şi două luni după moartea părintelui, monseniorul Antonio Cunial, administratorul apostolic al diecezei Manfredonia, a dispus începerea anchetei preliminare privind deschiderea procesului de beatificare şi canonizare.

La 15 octombrie, episcopul a numit doi delegaţi speciali care să cerceteze cazul. La 28 februarie 1971, i-a ordonat clerului şi credincioşilor să înmâneze Curiei toate înscrisurile lui Padre Pio. La 16 ianuarie 1973, monseniorul Vailati era în măsură să-i ofere Sacrei Congregaţii privind Cauzele Sfinţilor documentaţia cerută pentru deschiderea procesului de canonizare a lui Padre Pio.

În dieceza Manfredonia, totul fusese făcut exact şi repede. Teoretic, cauza putea să înceapă încă din 1973. Însă, timp de zece ani nu s-a întâmplat nimic.

Cauza a rămas blocată la Sfântul Oficiu. Supremul tribunal ecleziastic îl persecutase cincizeci de ani pe Padre Pio, publicând împotriva lui numeroase decrete şi măsuri disciplinare, fără să retragă vreodată ceva. Părintele murise „condamnat” de către Sfântul Oficiu, iar în acele condiţii cauza beatificării n-ar fi putut începe niciodată.

A trebuit să deblocheze situaţia intervenţia personală a Papei. Ioan Paul al II-lea s-a dovedit întotdeauna un susţinător al lui Padre Pio. Îl cunoscuse în 1947. Pe atunci, Karol Wojtyla, tânăr preot, studia teologia la Angelicum, la Roma. În timpul unei vacanţe, a mers la San Giovanni Rotondo tocmai pentru a-l întâlni pe Padre Pio. Se ştie că a avut o lungă conversaţie cu fratele capucin şi i s-a spovedit.

S-a scris de mai multe ori că Padre Pio, cu acel prilej, i-a prezis tânărului preot polonez că va deveni Papă. Se pare că această prezicere a fost într-adevăr făcută. Deşi zvonul circulă de mult timp, n-a fost niciodată dezminţit de către Vatican.

Dar legăturile directe dintre Padre Pio şi Karol Wojtyla nu se limitează la acea îndepărtată întâlnire. Au continuat, chiar dacă nu avem documente în acest sens. Există un alt episod, aproape necunoscut, care datează din noiembrie 1962. Karol Wojtyla era episcop vicar de Cracovia şi se găsea la Roma pentru Conciliul Vatican II. A fost informat de urgenţă că o concitadină a sa şi prietenă de familie, Wanda Poltawska, de patruzeci de ani, profesoară de psihiatrie, mamă a patru fete, care, în timpul războiului, supravieţuise unui lagăr german, era pe moarte datorită unei tumori la gât. Evoluţia bolii nu putea fi oprită. Medicii spuseseră că până şi o intervenţie chirurgicală ar fi fost inutilă.

Karol Wojtyla a hotărât să i se adreseze omului pentru care avea o mare stimă. I-a scris lui Padre Pio un mesaj care i-a fost înmânat comandorului Angelo Battisti, pe atunci administrator la Casa de Alinare a Suferinţei, s-o ducă de urgenţă la San Giovanni Rotondo. „Am pornit imediat”, mi-a povestit Angelo Battisti. „Îndată ce am ajuns la mănăstire, părintele mi-a spus să-i citesc scrisoarea. A ascultat în linişte scurtul mesaj în limba latină, apoi a spus: «Aşa ceva nu putem refuza» şi a adăugat: «Angelino, pune bine scrisoarea aceasta, pentru că într-o zi va deveni importantă».

Săptămâna următoare, mi-a fost încredinţată o nouă scrisoare către Padre Pio. De această dată, Karol Wojtyla îl informa că profesoara Poltawska se vindecase complet. Faptul miraculos se întâmplase cu o zi înainte ca bolnava să fie supusă unei intervenţii chirurgicale”.

La câţiva ani după moartea lui Padre Pio, episcopii polonezi i-au trimis o scrisoare lui Paul al VI-lea, cerându-i să deschidă procesul de beaticare a călugărului. Din câte se cunoaşte, iniţiativa acelei scrisori a avut-o Karol Wojtyla.

Toate acestea dovedesc faptul că Papa a avut dintotdeauna o mare stimă pentru Padre Pio şi, aflând de blocarea cauzei de beatificare, s-a implicat cu propria sa autoritate pentru remedierea situaţiei.

Procesul a început la 20 martie 1983. Procedura privind cauzele de beatificare a fost modificată în ultimii ani. Acum constă dintr-un singur proces, care se desfăşoară în dieceza unde a murit candidatul la sanctificare.

Se porneşte cu o fază preliminară, care precedă procesul propriu-zis şi îl pregăteşte. Sunt examinate toate înscrisurile provenind de la candidat şi se redactează o biografie cuprinzând toate documentele. În baza rezultatelor obţinute în această primă etapă, autoritatea ecleziastică publică decretul de deschidere a procesului.

Începe astfel faza de instrucţie, în timpul căreia sunt ascultaţi martorii. Toate actele sunt apoi trimise la Roma. Aici, materialul este aranjat, completat, dat la tipar şi prezentat în faţa unei comisii de teologi, în cadrul căreia fiecare examinează totul şi întocmeşte un referat exprimându-şi părerea. Atunci când teologii sunt gata, se întrunesc, discută, votează. Dacă rezultatul este pozitiv, atât materialul anchetei cât şi cel al comisiei teologice trec la o comisie de cardinali, care repetă procedurile teologilor. Dacă şi opinia lor este pozitivă, cardinalul prefect înaintează totul Papei, care are ultimul cuvânt de spus. Dacă Papa consideră oportun, emite decretul în care declară că persoana examinată a exercitat, de-a lungul vieţii, virtuţile creştine în mod eroic.

Această parte a procesului aparţine judecăţii oamenilor. Dar Biserica are nevoie şi de judecata lui Dumnezeu. Fiind vorba de un subiect care implică realitatea invizibilă, adică lumea de dincolo, Biserica pretinde ca Dumnezeu să confirme judecata oamenilor printr-un „semn” al său, o intervenţie explicită, adică un miracol. Trebuie să fie un miracol realizat prin intermediul candidatului la beatificare şi după moartea sa. Cele care îi sunt atribuite în timpul vieţii nu au nicio valoare în contextul procesului de beatificare.

Chiar şi pentru presupusul miracol se instituie un adevărat proces. Mai întâi faptul este examinat de doi medici, care îşi exprimă separat opinia; dacă e pozitivă, cazul trece în mâinile unei comisii de cinci medici celebri, credincioşi sau atei. Aceştia au datoria de a stabili dacă vindecarea examinată este sau nu explicabilă prin intermediul ştiinţei medicale. În cazul în care ei stabilesc că din punct de vedere uman şi ştiinţific nu există explicaţii logice, se trece la o ulterioară examinare, din partea unei comisii de cardinali care trebuie, în schimb, să constate dacă acea vindecare s-a produs la intervenţia lui Dumnezeu şi prin intermediul

candidatului la sanctificare. Dacă aprecierea lor este pozitivă, cazul îi este prezentat Papei, care are ultimul cuvânt. Doar din acest moment se poate trece la beatificare.

Padre Pio a realizat miracole după moarte?

„În fiecare zi, aici, la San Giovanni Rotondo, ne sunt semnalate miracole”, mi-a spus părintele Gerardo Di Flumeri, vicepostulator al procesului de beatificare a lui Padre Pio. „Noi catalogăm totul. Cazurile care ni se par mai importante le aprofundăm solicitând documentaţie medicală, mărturii precise. Acest sector delicat îl supraveghez eu personal. Cantitatea de materiale care s-a strâns este ieşită din comun”.

Dintr-un sertar plin cu corespondenţă, părintele Gerardo ia la întâmplare câteva scrisori şi citeşte: „Din Cuneo ne scrie o mamă: «Fiul meu Mauro avea, acum doi ani, o tumoare care, potrivit medicilor, urma să ducă la un sfârşit nefericit. Mauro a fost internat în diverse spitale şi toţi specialiştii au dat acelaşi verdict. Închipuiţi-vă disperarea noastră. L-am rugat fierbinte pe Padre Pio şi am jurat că voi veni la San Giovanni Rotondo în pelerinaj cu Mauro, dacă vom obţine vindecarea lui. Rugăciunile mele au fost ascultate: Mauro se simte bine, orice semn al bolii a dispărut».

Din Boscoreale, provincia Napoli, Antonio Carotenuto: «La 17 mai, am fost cuprins de paralizie, care m-a ţinut imobilizat timp de cinci luni. Era o hernie de disc. Am fost internat de mai multe ori la spital şi, într-un târziu, profesorul Giuseppe Giuda mi-a spus că trebuie să fiu operat de urgenţă. Înainte de a mă supune operaţiei, m-am rugat profund lui Padre Pio. În timpul nopţii, am avut un vis. L-am văzut pe călugărul cu stigmate care îmi zâmbea. Mi-a întins mâna şi a spus: «Nu te teme, n-ai nimic, eşti sănătos». M-am trezit strigând de bucurie. Au venit în fugă infirmierele de la Policlinica 1 din Napoli, unde eram internat. Le-am povestit ce s-a întâmplat. Dimineaţa, înainte de operaţie, profesorul m-a consultat şi eram vindecat: hernia de disc dispăruse».

Doamna Giuseppina Sireci Chimento scrie din Torino: «Într-o dimineaţă din luna octombrie 1980, după şapte ani de grele suferinţe la mâna dreaptă, datorită unei forme de artroză, m-am adresat lui Padre Pio şi l-am implorat să-mi atenueze durerile. Nu s-a întâmplat nimic. Seara m-am dus la culcare fără să-mi amintesc de rugămintea făcută. În mod neobişnuit, am dormit adânc. Dimineaţa nu m-a mai durut nimic. Degetele mâinii se vindecaseră şi reuşeam să le întind foarte bine».

Am putea continua să citim ore în şir – spune părintele Gerardo. Toate scrisorile sunt astfel, pline de fapte misterioase, de vindecări inexplicabile. Unele din aceste cazuri, după cum am spus, le urmărim în mod deosebit. Scrisoarea este

inclusă atunci într-un dosar şi începe «instrucţia practică», adică strângerea documentaţiei complete. Astfel de cazuri avem multe şi toate interesante.

La 23 octombrie 1968, Giuseppe Scatigna, din Palermo, a fost supus unei intervenţii chirurgicale pentru extirparea unei tumefacţii limfoglandulare în zona inghinală. Examenul histologic nu lăsa loc la speranţe. Pacientul s-a rugat lui Padre Pio. La 8 noiembrie, a fost internat la Casa de Alinare a Suferinţei, pentru analize, şi n-a rezultat nimic care să conducă la noi metastaze ale bolii diagnosticate. A fost externat.

Antonio Paladino zăcea bolnav la pat de treizeci şi trei de ani, complet paralizat în urma unui accident de lucru. În noaptea de 12 decembrie 1968, a simţit că cineva îi atinge umărul şi l-a văzut pe Padre Pio care îi spunea: «Ridică-te şi umblă». A coborât din pat şi a reînceput să umble.

Un caz interesant s-a întâmplat în 1973 la Houston, Texas. Tony John Collette, de douăzeci de ani, era afectat de o boală incurabilă. Diagnosticul stabilit în 1969 era lipidoză, o boală care erodează sistemul nervos muscular. Tânărul fusese supus la multe intervenţii chirurgicale şi fusese subiectul a numeroase examinări, studii şi cercetări. Despre cazul său, atât de rar, s-a discutat şi în paginile revistei «Medical Journal». Chinuit de dureri în tot trupul, Tony purta proteze metalice la mijloc şi la membrele inferioare. Putea să se mişte doar sprijinindu-se cu greu în cârje.

După o lungă internare la Spitalul St. Joseph din Houston, la 23 iulie 1973, lui Tony i s-a spus că medicii nu mai pot face nimic şi trebuie să plece acasă. În timpul nopţii, a avut dureri groaznice. La ora trei, a văzut intrând în salonul lui un bărbat care, zâmbind, i-a spus: «Vreau să te ajut, nu te teme». Tony l-a recunoscut în acel om pe Padre Pio, la care se rugase de atâtea ori. Sub privirile misteriosului vizitator, a simţit un fior rece de-a lungul întregului trup şi a avut o senzaţie de extraordinară bucurie. În câteva secunde, s-a pomenit complet destins şi calm, nu mai simţea nicio durere. Îndată, Padre Pio a dispărut, iar Tony a aţipit. Dimineaţa, medicii, rudele şi prietenii, uluiţi, au constatat inexplicabila şi neaşteptata însănătoşire. Fără proteze metalice, fără cârje, Tony putea să umble repejor”.

Părintele Gerardo vorbeşte despre un alt miracol, care i s-a întâmplat în Anglia unei femei protestante, Alice Jones, care nu auzise niciodată despre Padre Pio.

Cu ajutorul prietenului ziarist Franco De Giorgi, care de mulţi ani îşi exercită profesia în Marea Britanie, am reconstituit această poveste uimitoare chiar cu ajutorul protagonistei care trăieşte la St. Helens, în Lancashire, mic centru industrial aflat la douăzeci de kilometri de Liverpool. Alice Jones are patruzeci şi opt de ani.

Locuieşte într-un orăşel împreună cu soţul ei, Frank, cu trei ani mai în vârstă, şi are un terrier scoţian pe nume Whisky. Cele două fete ale lor, Alison, de douăzeci şi şapte de ani, şi Leslie, de douăzeci şi trei, sunt amândouă măritate şi trăiesc în altă parte cu familiile lor.

„În 1973, eram învăţătoare la şcoala din satul meu”, a povestit Alice. „La 27 martie, în timpul orelor de dimineaţă, tocmai ridicam o masă grea când un elev, din neatenţie, m-a lovit şi am căzut. Am încercat să mă ridic, dar picioarele mele parcă se făcuseră de plastilină. Au venit alţi colegi să mă ajute şi, în prada unor dureri sfâşietoare, am fost însoţită acasă. Medicul mi-a prescris nişte sedative şi repaus complet câteva săptămâni. În lunile următoare, treptat, sănătatea mea s-a înrăutăţit. În martie 1974, am fost internată la spitalul Broadgreen, din Liverpool, şi am fost supusă unei lungi operaţii. Chirurgii au constatat că am şira spinării chircită şi răsucită. Au descoperit de asemenea că am un neofibrom care îmi provoacă paralizia piciorului stâng. După câţiva ani, am fost supusă unei a doua operaţii, de data aceasta la Spitalul St. Helens, pentru încastrarea unui suport de oţel în coloana vertebrală. Acesta nu-mi permitea să mă aplec. Am rămas nemişcată în pat timp de douăsprezece luni, cu bustul şi piciorul stâng în ghips. Tot la patru ore, o macara miniaturală mă ridica în aer, ajutându-i pe infirmieri să-mi schimbe poziţia. Operaţia fusese un eşec.

M-am întors acasă mai disperată decât înainte. Mă puteam mişca doar cu ajutorul unui suport ortopedic având un pantof în capăt, prevăzut cu un arc pentru a readuce piciorul în poziţie normală, un bust din oţel şi două cârje. După a doua operaţie, contractasem şi o infecţie la piciorul stâng.

Durerile erau înfiorătoare şi stăteam ghemuită pe jos toată ziua, aproape fiindu-mi frică să respir, pentru a nu provoca spasme la nervii dorsali. A urmat o perioadă de profundă depresie, în timpul căreia m-am gândit de mai multe ori la sinucidere. Luam câte douăzeci de pastile tranchilizante în fiecare zi şi, în plus, beam cel puţin jumătate de sticlă de whisky. Nu mai eram o fiinţă umană, ci o zdreanţă, neputincioasă chiar să merg singură la baie.

Prin urmare, mi-am pierdut şi credinţa şi nu mai reuşeam să-mi spun rugăciunile. Soţul mi-a propus să mergem în pelerinaj la Lourdes, dar eu am refuzat, nemaiavând încredere în nimeni şi nimic, nici măcar în Dumnezeu. Îmi pierdusem locul de muncă, ne epuizaserăm toate economiile şi am primit lovitura de graţie când mi-a murit mama, pe care o adoram. Aşa imobilizată cum eram, n-am putut merge nici măcar la înmormântarea ei.

În 1980, pentru a sărbători centenarul diecezei anglicane din Liverpool, biserica St. James the Great, la care aparţineam, a invitat din alte dieceze doi preoţi, dintre care unul era reverendul anglican Eric Fisher, care urma să ţină în biserica noastră un curs de «însănătoşire spirituală». Eu am refuzat să particip, pentru că deja nu mai credeam şi apoi pentru că nu puteam efectiv să mă mişc şi nu voiam să fiu dusă pe sus. Nu-l văzusem niciodată pe reverendul Fisher şi a fost el acela care, informat în legătură cu situaţia mea, a insistat să vină în vizită.

A sosit marţi, 27 mai 1980. Era un bărbat tânăr şi jovial, foarte diferit de modul în care mi-l închipuisem. I-am spus că sunt paralizată de şapte ani şi i-am exprimat îndoielile mele asupra posibilităţilor de «însănătoşire spirituală». L-am rugat, de asemenea, să nu-mi vorbească despre Dumnezeu. «Foarte bine, să vorbim despre tine», mi-a răspuns. Eu am început să-mi revărs toată amărăciunea pe care o închisesem în mine timp de şapte ani lungi şi dureroşi, comunicându-i părintelui Fisher hotărârea de a mă sinucide. M-a lăsat să-mi descarc sufletul, apoi mi-a atins spinarea cu mâinile şi am simţit, pentru prima dată după atâţia ani, o căldură care m-a furnicat toată noaptea.

Părintele Fisher a plecat, iar fata mea cea mică, Leslie, care pe atunci avea douăzeci şi unu de ani, a remarcat că în cameră rămăsese un puternic parfum de trandafiri şi violete. «Acel reverend foloseşte o lavandă sau o loţiune de bărbierit foarte intensă», a comentat. Eu însă nu simţeam niciun parfum.

Părintele Eric a revenit a doua zi, miercuri, 28 mai, spre ora 11 dimineaţa. Eu eram întinsă pe jos, în poziţia cea mai comodă pentru mine, iar în salon erau fata mea Leslie şi soţul ei Steven. Părintele Fisher mi-a zis imediat că s-a rugat îndelung pentru mine şi că a avut o revelaţie: diformitatea şi durerile mele vor dispărea.

Mi-a spus: «Dă-ţi jos suportul de oţel de la picior şi aruncă-l». Mi-a pipăit gamba paralizată şi am simţit o durere înfiorătoare, ca niciodată. Era îngrozitor, de parcă aş fi fost străpunsă cu fierul înroşit. M-am ridicat de jos şi m-am aşezat cu greu într-un fotoliu. Părintele Fisher a insistat: «Încearcă să umbli».

Pe neaşteptate, suprapusă peste chipul său, am văzut imaginea unui bătrân cu barbă deasă, îmbrăcat în călugăr. Avea o cicatrice pe chip şi mâinile închise, aproape răsucite. A venit spre mine. Am auzit că bătrânul îmi vorbeşte: era o limbă diferită de a mea, dar în mod ciudat îi înţelegeam cuvintele. A spus: «Iisuse, Iisuse». Apoi şi-a înălţat o mână şi a adăugat în şoaptă: «Acum piciorul tău e puternic, gamba ta s-a vindecat. Ridică-te şi umblă». Eu am ezitat. Timp de şapte ani nu făcusem nici un singur pas, fără suportul artificial şi fără cârje. Bătrânul monah a

insistat, de data aceasta pe un ton poruncitor: «În numele lui Iisus, umblă!» Eu am îndeplinit porunca şi, fără niciun ajutor, am ajuns de una singură în colţul încăperii.

Călugărul a dispărut dintr-o dată şi în locul lui a reapărut părintele Fisher. În aceeaşi clipă au dispărut toate durerile mele. Nu ştiam dacă sunt vie sau mă aflu deja pe lumea cealaltă. Nu ştiam cine era acea apariţie. Era prea bătrân pentru a fi Iisus şi m-am gândit, nu ştiu de ce, la Moise. Părintele Fisher m-a binecuvântat şi a plecat din casă spunând: «De acum nu mai ai nevoie de mine».

După primele clipe de uluială, am alergat în dormitor, am scos o pereche de pantofi vechi cu tocuri înalte, pe care nu-i mai purtam de şapte ani, mi i-am pus, l-am luat în braţe pe nepoţelul meu şi am început să dansez prin casă, nebună de bucurie.

I-am telefonat imediat soţului meu, care de treizeci de ani e infirmier la secţia de ortopedie a spitalului nostru. «Frank, Frank, pot să umblu, pot să mă mişc, nu mă mai doare nimic», i-am urlat printre lacrimi. El a crezut că am înghiţit o doză prea mare de tranchilizante, că sunt halucinată. «Calmează-te, stai liniştită, nu te mişca. Vin imediat acasă», m-a asigurat”.

Frank Jones confirmă povestea soţiei sale: „Când am văzut-o pentru prima dată învârtindu-se ca un fulg pe pantofii cu tocuri, am crezut că visez. De-a lungul întregii nopţi, n-am reuşit să închid ochii. La cinci dimineaţa, i-am examinat coloana vertebrală şi n-am găsit nimic ciudat. Ani de zile, fusese rece ca gheaţa, acum era caldă şi flexibilă, sângele curgea normal, nu era nici urmă de fibrom”.

În timp ce Frank îşi aprinde pipa, Alice Jones îşi continuă povestirea: „Fata mea şi ginerele, care erau prezenţi la scenă, nu l-au observat pe călugăr, dar au remarcat parfumul puternic pe care îl lăsase în aer şi pe care eu, în schimb, nu-l simţisem. A doua zi, am mers cu toţii la biserică, iar părintele Fisher mi-a dat o iconiţă. Pe o parte era poza unui călugăr cu barbă. «El e», am exclamat surprinsă, «e bătrânul care mi-a apărut mie în faţă. Cine e?». «Este Padre Pio, un călugăr italian, prieten al bolnavilor», a spus reverendul Eric Fisher, adăugând că l-a cunoscut şi a devenit un adept al său, cu mulţi ani înainte, când făcuse o călătorie la San Giovanni Rotondo.

Până atunci, nu auzisem niciodată acel nume şi nici nu văzusem fotografia lui Padre Pio. Am rămas şi mai uimită când am aflat că a murit în 1968.

Din ziua acelei apariţii, n-am mai avut nevoie de cârje sau de tranchilizante şi nici măcar de vreo aspirină. Eram atât de convinsă de vindecarea mea încât am înapoiat chiar şi libretul de pensie de invaliditate.

Dar surprizele nu s-au încheiat. La 19 august 1980, am făcut alte radiografii, la sfatul doctorului Francis Mooney, catolic fervent şi cunoscut patolog. În mod ciudat, din acestea reiese că şira spinării este încă diformă şi ţeapănă, din cauza unei scolioze lombare în zona stângă. Din punctul de vedere al medicilor, ar trebui să fiu incapabilă de a mă mişca normal, însă eu pot să dansez, să umblu, să mă aplec atingând duşumeaua cu palmele, să fac flexiuni şi răsuciri ale bustului fără nicio durere şi fără oboseală. Nimeni n-a ştiut să explice această nepotrivire între radiografii şi realitate.

Am rămas anglicană – a încheiat Alice Jones – dar viaţa mea s-a schimbat din temelii. Am devenit mai credincioasă, am învăţat să mă rog la Sfânta Fecioară, să recit rozariul şi mă gândesc adesea la Padre Pio. Nu l-am mai văzut după apariţia din 1980, dar îl simt mereu în preajma mea”.

XXVII – „GRUPURILE DE RUGĂCIUNE”

În timpul vieţii, aproape toţi marii oameni de credinţă au întemeiat congregaţii şi asociaţii, cărora le-au încredinţat sarcina de a duce mai departe în timp învăţăturile şi spiritualitatea lor. Padre Pio e unul dintre foarte puţinii care n-a întemeiat nimic.

La un moment dat, în viaţa sa, se gândise să instituie un fel de Ordin care să preia marea sa realizare socială: Casa de Alinare a Suferinţei. Adunase şaptezeci de oameni, aleşi printre cei mai devotaţi fii spirituali ai săi. Avuseseră loc primele întâlniri, pentru a da o înfăţişare juridică acestei organizaţii, dar apoi totul s-a blocat. Au izbucnit polemicile, acuzele, anchetele Sfântului Scaun, iar Padre Pio s-a retras în izolare şi rugăciune. Însă tocmai acest spirit de umilinţă a devenit tiparul pentru o mişcare nouă şi originală: „Grupurile de rugăciune”.

Apărută sub semnul spontaneităţii, fără reguli sau statute, această mişcare a cunoscut îndată o extraordinară vitalitate. Adevărata sa origine trebuie căutată foarte departe în timp. Este legată de esenţa personalităţii lui Padre Pio. El spunea despre sine: „Sunt doar un călugăr care se roagă”. Cei care l-au cunoscut afirmă că totdeauna l-au văzut rugându-se. Atunci când se deplasa dintr-un loc în altul al mănăstirii, rostea rozariul. Noaptea, în loc să doarmă, îşi petrecea ceasurile în rugăciune. Tânăr fiind, i-a mărturisit conducătorului său spiritual: „Mă rog tot timpul”.

Această sete de rugăciune n-a aplicat-o doar asupra sa, ci le-a recomandat-o mereu tuturor celor ce trăiau în preajma lui. Încă din primele momente ale misiunii sale la San Giovanni Rotondo, îi aduna săptămânal pe tineri, alături de care petrecea ore întregi de rugăciune. Acest obicei de rugăciune colectivă a fost mereu respectat de toţi adepţii lui Padre Pio şi a dat naştere unei organizaţii spontane, în preajma anilor cincizeci, ca urmare a îndemnurilor insistente adresate de Pius al XII-lea credincioşilor din lumea largă.

Cuvintele Papei au găsit un răspuns imediat în inima lui Padre Pio. Unora dintre colaboratorii săi le-a spus: „Fiii mei, să ne punem pe treabă, să ne suflecăm mânecile, să răspundem noi primii la apelul lansat de Sfântul Părinte”. S-au născut astfel „Grupurile de rugăciune”.

Fără intervenţia cuiva, chiar fără îndemnuri explicite din partea lui Padre Pio, aceste grupuri s-au extins cu o repeziciune incredibilă. În unele dieceze, la început, au fost puternic atacate, dar apoi au fost acceptate şi încurajate. În ziua de azi

există peste două mii de grupuri de rugăciune, răspândite în lumea întreagă. Din partea ultimilor suverani pontifi, au primit elogii şi o amplă recunoaştere. Ele reprezintă moştenirea spirituală vie a lui Padre Pio.

CUPRINS

INTRODUCERE
I – PIETRELCINA: 25 MAI 1887
II – „VREAU SĂ DEVIN UN CĂLUGĂR CU BARBĂ”
III – ANUL DE PROBĂ
IV – BOLI CIUDATE
V – LOCURILE MISTERIOASE
VI – ŞASE ANI ÎN AFARA LEGII
VII – MATRICOLA NUMĂRUL 2094/25
VIII – 20 SEPTEMBRIE 1918
IX – MEDICII ÎN FAŢA STIGMATELOR
X – ADEZIUNILE ŞI RESPINGERILE VATICANULUI
XI – PRIMA PERSECUŢIE
XII – O DURERE ÎNFIORĂTOARE
XIII – DUŞMANII LUI PADRE PIO
XIV – LA LIMITA NORMALITĂŢII
XV – „TE VEI NUMI SORA IACOPA”
XVI – MARI CONVERTIRI
XVII – MĂRTURIA LUI FRANCESCO MESSINA
XVIII – MINUNI ÎN FIECARE ZI
XIX – SFIDAREA LEGILOR FIZICE
XX – CASA DE ALINARE A SUFERINŢEI
XXI – PADRE PIO ÎNTRE PRIETENI
XXII – A DOUA PERSECUŢIE
XXIII – MAREA APĂRARE
XXIV – SUPUNEREA EROICĂ
XXV – 23 SEPTEMBRIE 1968
XXVI – CAUZA BEATIFICĂRII
XXVII – „GRUPURILE DE RUGĂCIUNE”